

هانا

هانا

په‌ند زارعی

Hana (Novella)

Rand Zarei

Cover: Payam Shokri

Publisher: 49books

First Edition, Sweden – 2023

ISBN

978-91-89439-37-5

هانا (نۆۋەللا)

رەند زارەي

پووبەرگ: پەيام شوکری

دیزاینی نۆۋەرۆک: شارۆخ ئەرزەنگی

چاپمەنى 49books

چاپی یەكەم، سوید - ۲۰۲۳

ژمارەى ناسنامە: 978-91-89439-37-5

هەموو مافیکی ئەم بەرھەمە بو نووسەر پارێزراوە.

بۆ

مېھرى نەببىزادە و
سەردارى ئىبراھىمىنەژاد و
كچە كانىيان

گه لاویژی ۲۰۲۱، هه والی دلتەزینی کۆچی دوایی ژنه کوردیکی رۆژهه لاتی کوردستان به ناوی میهری نه بیزاده له ریگای تورکیه بۆ یۆنان بلا بووه. هاوسه ری کۆچکردوو، واته سهردار ئیبراهیمه ژاد تا شوینی ده رباز بوون ته رمی هاوژینه که ی له کۆل نا و له گه ل دوو منداله ته مه ن چوار و شه ش سالانه که یان درێژه یان به ریگا دا.

سه رجه م رووداو، ناو، که سیتی، سه ربرده، چاره نووس، خولیا و خه ونی که سایه تییه کان به ره مه می خه یالی نووسه رن و که سیتی که سایه تییه کان له م به ره مه دا، نه به باش و نه به خراپ، هه یچ په یوه ندییه کی تایه تیان به که سیکی تایه تی له دنیای واقعی دا، به تایه تی ئه ندامانی بنه ماله ی ناو براوه وه نییه.

به رچا پروونی

خوینهری به پرنز، بو تیگه یشتنیکی باشتر له نیوه روکی
رۆمانه که، پیشنیار ده که م ئه م کورتیله پیشه کییه و ژیدهره کانی
کو تایی بخوینییه وه.

- میترا، ناوی خواوه ندا پیغه مبهری ئایینی میترا یی بووه. هه تا
به ر له ده رکه وتن و هاتنی ئایینه کانی دیکه، میترا یی ئایینی
زۆرینه ی خه لکی ئه و ناوچه یه بووه که ئیستا به کوردستان
ده ناسری. دیاره که ئه م ئایینه میژوویه کی هه زاران ساله ی له و
ناوچه یه دا هه یه و کاریگه ری قوولی له سه ر زمان، کولتور،
شیوه ی ژیان، دابونه ریت و تیروانیی کورده کان داناوه که
ئیستاشی له گه ل بئ شوینپه نجه ی ئه و ئایینه به سه ر لایه نه دیار
و نادیاره کانی ناسنامه ی مروقی کورده وه ماونه ته وه، بو وینه:
ئیستاشی له گه لدا بن، به میلیۆنان کورد باوه ریان به ئایینه کانی
یارسان و ئیزدی ماوه که دوو ئایینی پاشماوه ی ئایینی میترا یین.
له که س شاره وه نییه که به هو ی هه ره شه و هیترشی به رده وام
له سه ر ئیزدییه کان له میژووی چه ند سه د ساله ی رابردوودا، ئایینی
ئیزدی هیژموونی و په نگی ئایینی ئیسلامی سووننی و به هه مان
شیوه یارسانه کانیش ئایینی ئیسلامی شیعه یان به خووه گرتووه.

دەگوتىرى لە بنەپەتدا ئايىنى مېتايى لە لايەن ھۆرىيەكانەو ە و لە باكوورى كوردستانەو ە دەركەوتوو ە (ئەو بەشەى توركىە داگىرى كردوو ە).

- لە ئايىنى مېتايىدا ەوت تەبەقە و خوا ەن كە بەسەر ئاسمان و زەويدا دابەش دەبن و بەمشپۆەين، لە ئاسمان: ەتائو، مانگ، ئەستىرەى پۆژين و لە زەوى: با، ئاو، خاك و ئاگر. لە ئايىنى ئىزدىدا ەشتا ئاسەوار و قەوارەى گشتى ئايىنى مېتايى ەك خۆى ماو ەتەو ە. بۆ وىنە باو ەر بە چوار ەيزى سەر گوۆى زەوى ەك خۆى ماو ەتەو ە. ەتائو ەك گرینگترين سىمبۆلى ئايىنى مېتايى لاي ئىزەدىيەكان پىرۆزى خۆى لە دەست نەداو ە و گوڭبەزى ئىزدىيەكان، ەيمايە بۆ پۆژ و بلابوونەو ەى تىشكى پۆژ بە چوارقورنەى جىهاندا، واتە بەسەر ەر چوار ەيزەكەى سەر گوۆى زەوى. گوڭبەزى ئىزدىيەكان بەمشپۆەيە: لە لوتكەى گوڭبەزەكەدا شتىكى خر ەيە كە سىمبۆلە بۆ پۆژ، واتە تىشكى خۆر لەو بەرزايىيەو ە بەرەو خوارى(بەرەو زەوى) دى كە بناخەى ئەو گوڭبەزەيە و چوارسووچە. چوارسووچبوونى بناخەكە ەيمايە بۆ چوار ەيز(خو)ى با، ئاو، ئاخ و ئاگر لەسەر زەوى.

- ئاناھىتا ناوى خواو ەندى ئاو و ەونەر بوو ە كە لە ئايىنى مېتايىدا لەسەر زەوى لە پلەى دوو ەمدايە. ئەم خواو ەندە ژن بوو ە، واتە خوداژن بوو ە. ەرچەندە لە فۆرپەكانى دواترى مېتايى و بەتاييەتى لە ئەو رووپا پەگەزى ژنايەتى لى ئەستىندرايەو ە، كەچى ئىستاش لە ئايىنى يارساندا يەكك لەو كەسانەى كە ەوتەوانە پىك دىنن، ژنە، بۆ وىنە دايەراكە كە

دایکی سولتان زه حاک بووه و یه کیک بووه له یارانی هفت تهن
 یان ههوتهوانه. یان دایه ره زباره یان ماما جه لاله که ههر کامیان
 له یه کیک له پریزه کانی ههوتهوانه دا دهرکهوتوون. ئەگه رچی
 باوه پمه ندان به یارسان ئەندامانی ههوتهوانه به بیلیهین، واته
 ره گه زیان نییه، ده زانن، به لام همانه وئ و نه مانه وئ ئەو که سانه له
 باری بایه لوژییه وه هه لگری ره گه زی مئ یان ژن بوون. له یارساندا
 ئەم ههفتهوانه گه له ی دیکه ش هه ن: ههفتهن، ههفتهوان، ههفته
 سازه جی، ههفته خه لیفه، ههفته گۆزه چی، ههفته سهقا و
 ههفته گۆبنده. به ئەگه ری زۆر ناو و واتای ناوه کانی ئاناها تا،
 ئانا، ئاننا، هاننا، یوچانا و ته نانهت ناوی هانا له زمانی کوردیدا
 ههر له ناوی ئەم خواوهنده وه وه رگی رایی. واتا کانی دیکه ی وشه ی
 هانا له زمانی کوردیدا به مشیوه ن: هانا بردن (داوای یارمه تیکردن
 یان په نابردن)، سۆما و پرووناک ی چاو. ئاشکرایه که چاو له شیوه ی
 چاو ه زاردا هیستاش لای ئیزدییه کان و به گشتی کورده کان بو
 پاراستن و په نادانی مروّف له مه ترسییه کان پیروژ و باوه، وهک
 بلئی چاوی خوات له گه ل بئ یان خوا چاوی له سهرت بئ.
 ئیدیومی چاو له سهر بوون یان چاو لی بوون به واتای ئاگادار بوون
 و پاریزگاریکردن دی. سهرنجراکیش ئەوهیه که چاو ه زار له چوار
 بازنه که بو چوار خوی سهر زهوی و سئ رهنگی سهرهکی که بو
 سئ خوی ئاسمان راوه ستاون. چوار و سئ، ده کاته ههوت که
 ژماره ی خواکانی میترا یین. ههر له م په یوه ندییه دا ده توانین بلیین
 رهنگه هانا بردن ههر هه مان داوای هاوکاری و یارمه تی وه رگرتن

بووبی له خواکانی ئایینی میتراپی بو به هاناچوونه وه یان هاندان و په نادانیان. زانیاری زیاتر له ژیده ره کاندایه.

- شمشال، ئامپریکی مؤسیقاییه و له بنه مالهی ئامپیره باییه کان و شیوازیکی قه وال (که وال) یان بلویره. میژووی ئه م ئامپیره بو هه زاران سال ده گه پرتته وه. شیمان ده کری که شمشال له وه قه واره ی ئیستایدا ئامپریکی نوئی بی و له سه ر شیوازی بلویر دروست کراییت. بوچوونیک له سه ر ناوی شمشال ئه وه یه که به هوئی ئه وه که شمشال له قامیش و دار و دواتریش له ئاسن و مس و ته نانه ت زیپر دروست کراوه و له بهر قه د و شالی که سی ژه نیاردا بووه که به زوری پیر و پیاوچاک بوون، بویش ناونراوه شمشی بهر شال و دواتریش کورت کراوه ته وه بو شمشال. بوچوونیک دیکه هه ر له سه ر ناوی شمشال ئه وه یه که ئه م ئامپیره راسته وخو په یوه ندی به خواوه ند میتراوه هه بووه که راسته وخو په یوه ندی له گه ل پوژدا هه بووه. هه روه ها ده گوتری که ناوی شمشال له ناوی شه مز، شه مزین، شه مس، شه مزینان، شه مزی دین، شه مسه ددین و ته نانه ت زهینه ددینه وه وه رگیرابی. هه یچ دوور نییه زین کورت کراوه ی زهینه ددین یان شه مزه دین بی. ئه وه ی روونه ئه وه یه که شمشال له زوربه ی کوردستان هه یه و له لای خه لک ریژ و قه دری تابه تی لی ده گیردی. له ئایینی ئیزه دیدا وه ک دایکی هه موو ئامپیره کان سه یری ده کری و له کاتی جیژن و بوئه ئایینه کانی ئیزیدیدا شمشال لی ده دری و ریوار و گوگیران سه ری شمشاله که ماچ ده که ن. ده گوتری که ئه م ئامپیره وه ک شیوازیک بو به لئین و قه ول نویکردنه وه، نزا و پارانه وه،

ناشتن و دوامالواوییکردن له کهسیک و ههروهها له بۆنه ئاینیه
 کۆنه کوردهوارییهکاندا باو بووه و دوور نییه ئەم پۆشوینیه له
 ئاینی میتراویهوه به کورد برابۆ. سهرنجراکیشه که بزاین
 ئاسهواری ئەم دابونهریتته هیستاش وهک میراتیک له ئاینهکانی
 یارسان و ئیزهیدیدا که وینهیهکی نۆژهنکراوی ئاینی میتراین
 ماوهتهوه. بۆ وینه، لهلای ئیزدییهکان ئەو کهسهی شمشال لئ
 دهدا، پپی دهگوتری قهوال (کهوال)، واته کهسیک که قهول و
 بهئینی ئاینی نوئی دهکاتهوه. یاخوود ناویکی تری یارسانهکان
 ئەهلی حهقه، واته ئەو کهسهی که شوینکهوتووی ماف(یاسا)-ه
 و ماف یان یاسا له ئاینی میتراوییدا لهسه رپیککهوتنی نیوان
 خهلکه و ئەم رپیککهوتن یان یاسایه ههه ههه مان حهق و قهوله،
 واته ئەهلی حهق ئەو کهسانه که قهول و بهئینیان لهگهڵ یاسا
 و مافی خهلکه.

جپی خویتی ئاماژه بهوهش بکهه که بهشیکی بهرچاو لهه
 بۆچوونانه تهنیا گریمانهن.

سەرئەنجام

ئەم دەقە، دەقەكى تراژىدىيە و خويندەنەوہى بۆ مندال و
ميرمندال گونجاو نييە.

هانا خهوت.

تارمایی هانا له درزی گابه‌رده‌کهی نزیک تهرمه‌کهی هاناوه
خووشییه‌دهر.^۱

دیاکو^۲، مه‌چه‌کی ژنه‌کهی گووشی. قامکی له‌سه‌ر لاملی دانا.
سه‌ری کرده‌سه‌ر سینگ. به‌ری ئه‌م ده‌سته‌ی خسته‌سه‌ر پشتی
ئه‌و ده‌سته‌کهی تر و قامکه‌کانی له‌سه‌ر یه‌ک و به‌ناو یه‌کدا
راخستن و ده‌ستی له‌سه‌ر سینگ دانا. زه‌ختی خسته‌سه‌ر سینگ،
یه‌ک، دوو، سئ و جهوت و چل. هه‌ناسه‌ی له‌زاری کرد. دیسان
ده‌ست له‌سه‌ر سینگ، یه‌ک، دوو، سئ و سی و سه‌د.
هه‌ناسه‌یه‌کی دیکه و یه‌کی تریش.

هاواری دیاکو له‌چیاکاندا ده‌نگی دایه‌وه «هانا، هانا، هانا-ا-

«ا!»

*

دیاکو بیستبووی میشکی مرؤف ماویهک دواى پراوهستانی
دلّیش هر کار ده‌کا. بیستبووی سهره‌تا دلّ، پاشان میشک و دوايه
له‌ش له گیان به‌تالّ ده‌بى. ویستی تا دره‌نگ نه‌بووه که میشکی
هانا وه‌گهر بخاته‌وه و فه‌رمانی لی‌دان به دلّی بداته‌وه. ویستی
شتیک بکا تا به‌شکوو گیان بی‌نیته‌وه بهر له‌شی هانا. دیسان ناوی
هانای برد. قیزاندی. نه‌راندی. له‌عهرز و ئاسمان پاراپه‌وه و
هاواری کرد.

هانا له‌خه‌ویکی قورس و قوولدا بوو.

تاسا. سه‌رلیشووا و ده‌ست تیکه‌ه‌لاتوو له‌هانای ده‌روانی. له
جیی خوئی وشک ببوو. بى‌هه‌ست و خوست له‌ته‌نیشت هانا
دانیشتبوو. له‌نه‌کاو وه‌خوکه‌وته‌وه. ده‌ستی خسته‌وه سه‌ر لاملی
و سه‌ر سینگى کوتا و هه‌ناسه‌ی له‌زاری کرده‌وه. هاوارپکی
په‌نگ‌خواردووى نازارچه‌شتووى پر له‌بی‌زاری دیکه‌شى به‌چیاکان
سپارد.

زین^۳ و شیرین^۴ چه‌په‌سا بوون. ده‌گریان. له‌هه‌لسوکه‌وتی
باوکیان ده‌روانی. له‌و بی‌ده‌نگییه‌ی دایکیان ده‌ترسان.

دیاکو ده‌ستوپه‌لی تیکه‌ه‌لابوون. نه‌یده‌زانی چی بکا. له
پارانه‌وه و نزا زیاتر بیری بو هیچ شتیکی دیکه نه‌ده‌چوو. ده‌بوو
بپارپته‌وه. ده‌بوو هاوار بکا. ده‌بوو نزاى خوئی بگه‌بی‌نیته‌جى.
تاویک پاما. دلّی پر کرد له‌باوه‌ر. پیلوی چاوی له‌سه‌ریه‌ک دانان
و کپ و بی‌ده‌نگ بوو. تنوکیک فرمیسک به‌ته‌نکه‌ردی‌نیدا به
ته‌نیشت سمیلّه‌بابره‌کانیدا خووشییه‌سه‌ر چه‌ناگه‌ی. سه‌ری
هه‌لبری و له‌ئاسمانی روانی. رۆژ به‌ره‌و ئاوابوون سه‌ری

هه لگرتبوو. دياکو ئاميزى به ره و خور کرده وه. ده تگوت
وه رزپړيکه و دروینه ی پووناکى خورى ده کا و هوت باقه ی
پووناکى له باوهش گرتووه و له ناخى دلوه ده پارپته وه،
ئه گه رچى له ناخى دلوه، پي خوش بوو که تيشكى خور له كزى
ده دا و دنيا به ره و تاريخى ده چي. تاريخى نارامى پي ده به خشى.
هيورى ده کرده وه. تاريخى فرميسكى منداله كانى و پووخسارى
هانای لي ده شارده وه.

له و کاته دا بيري له و ئيوارانہ ده کرده وه که زوربه ی کاته کان
له گه لي ئه وانى تر دا جه م ده بوون و له و دهورى يه کترى
کوزيله که يان ده به ست و هيئديک جارش به ته نيا و له ژوورپكى
تاريکدا، مومپكى داده گيرساند و به ديار مومه که وه داده نيشت
و به و شمشالهی به ميرات بوى مابووه، شمشالی لي ده دا و
به ليلى له گه لي باوه ره كانى نوئى ده کرده وه. هه نوو که ش بيري لای
پيروزيه كانى خوى بوو. باوه رى وه ک هه ميشه به هه وته وانهى
هيژه کان به هيژ بوو. له دلي خویدا له هه موويان پارايه وه. دوا جار
لای ئانا هيتا^۹ گيرسايه وه. هانای بو برد. داواى کرد هانای بدا و
هانایان بداته وه. چاوى هه ليلىان. دلي پر بوو له باوه ر، پر بوو له
بروا و به ليلى و قهول، دلي پر بوو له پاز و نياز.

راما. جارپكى ديكه ش پارايه وه و نزاى خوى هينايه گو. له
باوه رى دياكوډا هيچ شتيك وه ك شمشال نه يده توانى نزاى
مروڤ بگه يه نيته چي. دياكو پيى وابوو شمشال ئالقه ی نيوان
زهوى و ئاسمانه. سه رنجپكى خسته سه ر شمشاله كه ی که له
كوله پشتيه كه ی چه قيبوو. شمشاله كه ی ده رهينا و تووند له

دهستيدا گوشى. بۆ ساتىك ههستى تاوانبارى دلى گوشى. لۆمهى
 خۆى ده كرد كه ئەگەر ههتا لهشى هانا گهرم بوو، ئەگەر
 گهرماوگهرم و دهمودهست ههر له دواى پراوهستانى دلى يه كجى
 شمشاله كهى لىدابايه، پهنگبوو تا ئىستا ژيان هاتباوه بهر لهشى
 هانا! شمشاله كۆن و زهردهه لگه پراوه كه له دهسته بى
 ههسته كانيدا وشك ببوو. ددانى لىك چىركردنه وه و ئاخىكى
 قوولى هه لىكيشا. له بهر خۆيه وه شتىكى ورتاند. چاوى فرمىسك
 تىخزاوى له سه ريه ك دانا. گريانه كهى خوارده وه. نه يده ويست
 زين و شيرين فرمىسكه كانى بينن. ويستى شمشال لى بدا.
 هه ناسه يه كى قوولى هه لىكيشا. پشووى سوار ببوو. نا، كولى گريان
 لىي نه گه را. كوا به دلى پر و هه ناسه ي سواره وه شمشال لى
 ده درى؟

شمشاله كهى ماچ كرد و له جىي خۆى داينا يه وه.

ساتىك تىپه رى. هه رسىكيان بىدهنگ بوون. دياكو وهك
 شوكىكى به هىزت لىدابى له جىي خۆى وشك ببوو. مىشكى ئالۆز
 و تاسا بوو. نه يده توانى باش بىر بكاته وه. ته نانهت درزىك له
 پرواى كه وت و گالته ي به وه هات كه له و جهنگه يه دا چۆن
 كه سىكى ژىر بىر له وه ده كاته وه شمشال لى بدا. ديسان خۆى
 سه ركۆنه كرده وه. هه ر ساته و، خه يال و فكرىك زه ينى ده كۆلى.
 خه يال به رى نه ده دا. وه ها چوو بووه دنياى خه ياله كانىيه وه
 كه تارمايى رۆحى هانا له پىش چاويدا پروونتر ده ركه وت.
 تارمايه كه ده هات و ده چوو و بزه يه كى شرىنى پر له دلدانه وه ي

لهسه رپووخسار بوو. تارمایی هانا دهستی لهسه شانی زین و شیرین دادهنا و سهری بو ئاسمان و بهرهو رۆژ بهرز دهکردهوه. دیاکو کهوته سهه رچۆکان. سهری هه ئینا و دیسان ههه دوو دهستی لیک کردنهوه. باوهشی بو رۆژ کردهوه. له بهرخویهوه دهینالاند. ساتیک لهسهه رچۆکان مایهوه و بیدهنگ بوو. زین و شیرین خویان له باوهشی کرد. ئهوان وهک دوو چۆلهکهی بهندکراو له باوهشی باوکیاندا دهلهرزین.

دهنگی گریانی زین ههوه دای خه یالی دیاکو ی پچراند. تارمایی هانا له پيش چاوی رهوییهوه. وهها له خه یالهوه چوو بوو، له بیری چوو بووه که هانا ههچ ههستیکی له لهشدا نهماوه. دهستی خستهوه سهه دهستی و گۆشی. هانا له جیی خۆی نه بزووت. زین و شیرین له ته نیشته دیاکو دانیشتبوون و چاویان خسته بووه سهه ئهوه دهسته که ی باوکیان که بهسهه رپووخساری دایکیاندا دهخشا. سهیری دهسته پر له پینه و قه لشیوه کانی باوکیان ده کرد. ئهوه دهستانه ی له بههه ر زهبری کریکاریدا بریندار ببوون و نینۆکی په نه کانی زهرد هه لگه رابوون. په نه کانی دیاکو هینده شه که ته دیار بوون، که سه بیری بو ئهوه نه ده چوو که ئهه مه په نه جانه له شمشالزه نیدا نههه و هیدی، هیدی و هیور به سهه شمشالدا بخزین و وهک ورده شه پۆل، وهک ترپه ی دلئ چۆله که یه کی پاساری، وهک با ی بالئ په پوله یه ک، هه ستیار و ناسک پته له شمشال بدهن. له نه کاو شیرین پرسی:

«با به دایکم زیندووه؟»

«ئەرى. ئەرى! نا! كچم دايكت خەوتوو! خەوتوو. ئەرى خەوتوو.»

«ئەى بۆ ھەلئاستى، كەى ھەلدەستى؟»

دياكو ويستى بلى قەت، بەلام زمانى خۆى گەست «كچم دايكت خەوتوو. خەويكى خۆش. خەويكى قوول.» بە خۆى گوت ھەر بەراست، كى دەزانى، پەنگە خەويكى قورس ھاناي داگرتى. پەنگە خەوتى، خەويكى ئارام. خەويكى خۆش. خۆ من ھىشتا بە تەواوتى گويم لە تریەى دلئى نەگرتوو. ئىتر بۆ لەخۆو ھىرى خراپ بکەمەو؟ خىرايەك يەخەى كراسەكەى ھاناي لادا و گوپى خستەو ھەر سىنگى. كپ و بىدەنگ. دەستىكى كرده كۆلەكە و لە زەوى چەقاند و دەستەكەى دىكەى بەرز كردهو و ئاماژەى دا:

«شش-شش!»

سەرەراى ئەو ھەش زىن خۆى پى پانەگىرا و مل بە لارەو پرسیارەكەى دووپاتە كردهو.

دياكو بىدەنگ بوو. سەرى راوہشانى. ولامى ئەو پرسیارە دلئى دەگوشى. ويستى داوا لە منداڵەكان بكا چىتر ئەو پرسیارە نەكەنەو، بىزى لەو پرسیارە دەبوو. بەلام واى پى باش بوو ھىچ نەلئى. واى پى باش بوو ھەتا دەگەنە شوپىك و كەسىك بە ھانايانەو دى، ھىچ نەدركىنى.

تىن و تىشكى خۆر لەگەل ئاوابوونى بەرەو لاوازى دەچوون. لەبەر تىشكى خۆرنشىنى پۆژدا، فرمىسكى سەر چاوە شىنەكانى منداڵەكان برىسكەيان دەدايەو. سەرى كاتژمىرەكەى كرد.

چاره گیک بوو هانا هه ناسه ی نه دده دا و له شی سارده وه بووی
له سه زهوی راخرابوو. زین و شیرین ویستیان له دایکیان نزیک
بنه وه. ویستیان دهستی لئ بدنه. ویستیان به خه بهری بینن،
به لام دیاکو لئ پراوانه دووری خسته وه «هانا خه وتوو!»
هه لیمه ستینن. لئ یگه پین با بنوی» و، له بهر خو یه وه ورتانده
«لئ یگه پین، با تاویک ئوقره بگری!»

باوه پیک له زهینی دیاکو دا بوو که پیی وابوو مندال زور
به هه ست و ژیره، ژیرتر له وهی که گه وره کان پینان وایه. ئه و
دهیزانی که هه ردووکیان هه ستیان به وه کردوو که باوکیان
شتیکیان له مه پ دایکیان لئ ده شارپته وه. دیاکو دهیزانی که
مندالیش تیگه یشتنی خو ی بو مردن هه یه، تیگه یشتنیکی ساکار،
وه ک مردنی بوو که له کانیان له یارییه کی مندالانه دا. تیگه یشتنیکی
که مندال ناتوانی وه که سیکی گه وره ده ریبری و له شینی
نازیزانیدا ئاکاری سه یروسه مه ره له خو ی ده نوینی که نیشانه ی
په ژاره و خه من. به په رۆش بوو که ئه گه ر منداله کانی بزانه
دایکیان زیندوو نییه، په نگه ئاکاری سه یروسه مه ره بگرته بهر.
په نگه مان بگرن و بتورین. لاساری بکه ن و له گه لی به ریگادا
نه پرون.

کچه کان پیکه وه داوایان له باوکیان کرد «ده با دایکمان
هه ستینین و پرون.» بریسکه یه ک میشکی دیاکو ی راجله کاند.
پرون؟ چلون پرون؟ به بی هانا بو کو ی پرون؟ به لام هیچی
نه گوت. ئه و ئیتر تاراده یه ک دلنیا بوو که کچه کانی هیشتاش

نه یانزانویه که دایکیان له خهوی هه تاهه تاییدایه. ولامی
مندالّه کانی دایه وه:

«ئهری با برۆین. دره نکه. با وه ری بکه وین، تا شه و دره نگ
نه بووه. به لکوو خو مان بگه یه نینه ئاوه دانیه ک، شاریک، جیه ک،
به شکم که لاوه یه ک هه بی و تیدا بجه سینه وه!»
«بابه، به بی دایکمان برۆین؟»

ویستی و بنوینن که ده یه ووی هانا له خه وه ستینن «به بی
دایکت! به بی دایکت بو هیچ کوئی نارۆین. نا، نا! هانایش
هه لده ستینن. هانا، هانا! ههسته دره نکه. ده ههسته با برۆین.»
هانا قهت هینده خهوی قورس نه بوو. هانا دایک بوو. دایک
هه تا مندالی له خه م دهره خسین، له سه رهسته دهنوی. که چی
ئیستا هانای دایک له خه ویکی هینده قوولدا بوو که چیت له سه ره
ههسته نه بوو و به گریانی مندالّه کانیشی به خه بهر نه ده هات.
«بابه دایکمان زیندوو؟»

«ئهری، شش، ششت، بیده نگ بیده نگ.» بو جاری سیهه م
سه ری خسته وه سه ر سینگ هانا. ده نگیک به گویدا چرپاندی
«هانا دلی لی نادا. هانا خه وتوو، به لام نابی مندالّه کان بزنان.
جاری پیویست ناکا بزنان دایکیان خه وتوو. هیچ مه لی و ددان
به جه رگتدا بگره. دلی هانا لی نادا.»
«بابه دایکم ... ؟»

«به سه زین»، شیرین به سه ره زیندا رووخا «به سه، بیبه ره وه،
بیده نگ به!» زین گریا.

دیاکو به لفتیکی ئارام پئی گوتن دایکیان خه وتوووه. له هۆش
چوووه:

«سئ پوژه هیچی نه خواردوه. سئ شهو و پوژ به بی نان و
ئاو پئیگای بریوه. برسی بووه. زه ختی دابه زیوه. ئه رئی کچه کانم،
هانا خه وتوووه.»

ویستی وا بنوینئ که هه موو شتیک ئاساییه. وای ده نواند که
خه وی هانا کاتییه. منداله کانی هان دا و گوتی:

«ساز بن با برۆین. زین مه گری. شیرین، دهستی زین بگره با
له یه کتری هه لئه برین. شیرین ئه و شاله م بو بیته. بیته، شاله که
له من و دایکت هالینه. راوهسته تا دایکت له کوڵ نیم. راوه با
دانیشم. تووند لیکیان گریده. تووند، تووندتر، به هه موو هیز و
قهوه تی خوۆت. دهی. ده بی هه تا دایکت به خه بهر دئ کوۆی بکه م.
تۆش ئه و بوخچه و شمشاله هه لگره. نا بوخچه و شمشاله که
قورسن، بیته خوۆم هه لیانده گرم. به دوامدا وهرن. په له ی بکه ن.»
سه یریکی کاتژمیره که ی کرد و دریزه ی دا «زوری نه ماوه بو
حهوت. با برۆین تا رۆژمان لی ئاوا نه بووه. با په له بکه یین...»

شمشاله که ی وه ک گوچان له زه وی چه قاند و هه ستایه سه ر
پئ. هه ر له جیی خوۆی، به هیزی چۆکان ته کانیکی له خوۆی دا،
به جوړیک که له شی هانا هه وایه ک له گه ل ئه و هه لبه زیه وه و
قورساییه که که وته سه ر شان و ملی. به ده نگیکی گر گوتی:

«با برۆین گوۆی بابه ی. شیرین دهستی زین بهر نه دهی. هه تا
ئاوه دانییه ک، هه تا سه ر جادده یه ک، تا که سیک به هانا مانه وه
دئ رانا وه ستین.»

به خوئی گوت «کتی ده زانی، ره ننگه له م نزیکانه ئاوه دانی لی
نه بی!» دیسان بو دنگه رمی منداله کانی گوتی «با برۆین
گۆله کانم، دایکتان یارمه تی پیویسته. ده بی له و خه وه قورسه
رایپه پینین. زین مه گری، ده به سه. بو ده گری؟ بو؟!»

-

ئه گه رچی تهرمی هانا قورس دهینواند، لی هینده قورس
نه بوو که دیاکو له ریگا راگری. دیاکو شیلگیرانه ری ده بری.
منداله کان به دواي تهرمی دایکیان و به ره و چاره نووسی نادیار
ده رۆیشتن. خشپهی گه لاهه رویوه کانی بهر پینان ده هات.
منداله کان چاویان له رووخساری باوکیان نه بوو که دوور له چاوی
ئه وان، وه ک گه لاری زانی پاییز فرمی سکی ده وه راند.

دیاکو هانا به کۆله وه بیري له و سی رۆژه ده کرده وه که بی
پسانه وه، به شاخ و دۆله کانی ئه م و لاته وه هه لوه دا بوون. هه ر
که بیري قاچاخچییه که که وته وه رقی هه ستا. تووره بوو و له دلی
خویدا هه زار نه فره تی له ئاده میزاد کرد. ئه و دیمه نه ی هاته وه
پیش چاو که قاچاخچییه که له گه ل یه که م ته قهی جهنده رمه کان
تی ته قاند. هاوپییه کی دیاکو بریندار بوو، به لام قاچاخچییه که
هه ره وک به سه ر دار و په ردووی ویرانه یه کدا باز بدا، به سه ر
جهسته ی هاوپییه که دا بازی دا و هه لات. ئه وانیتیش به دواي
قاچاخچییه که دا هه لاتن. قاچاخچییه که ده مانچه یه کی ده رهینا و
ته قهی له وانه کرد که بو ده ر باز بوون به دوايدا هه لده هاتن. ئه و

نەیدەوویست کەسی دیکەى بە ملەووە بۆ. ھاواری دەکرد «کەس بەدوی مندا نەیت. کەس دواى من نەکەوێ. بۆ خۆتان ھەلێن. مەيەن، مەيەن بەدوامدا، ئەگینا دەتانکوژم.»

قاچاخچى لە تاریکایى شەودا ون بوو. ھەلات. دیاکو ئیستاش دردۆنگ بوو لەوہى کە ئەو قاچاخچییە دەستى لەگەڵ جەندەرەمەکان تیکەڵ کردبوو یان نا. وەک نەینییەک لەگەڵ خۆى باس بکا، لە دلى خۆیدا گوتى «کى دەزانى، پەنگبى چەند میتريک ئەولاتر لەگەڵ جەندەرەمەکان دانیشتبى و گالتەى بەو خەلکە داماوہ ھاتبى. کى چوووانى، پەنگە قاچاخچییە کە بۆ خۆى دەستى لەم گرتن و بەردانەدا بووبى.» ئەو زۆرى لەمولەو و لێرەولەوئى بیستبوو کە قاچاخچى وا ھەيە لەگەڵ جەندەرەمەکان دەست تیکەڵ دەکا. قاچاخچى و جەندەرەمە وا ریک دەکەون تا قاچاخچییە کە نەفەرەکانى پێوہ بکا و جەندەرەمەکانیش دەستبەسەریان بکەن و بە بیانووى رزگارکردنیان پارەيەکیان لى بستین و بەریان بەدەنەوہ. دواتریش کە گەراندىیاننەوہ، دیسانەکە ھەمان رینگا و ھەمان پیلان.

دیاکو بیری لەو ساتە دەکردەوہ کە ھەموو ھاوپرێکانى لە چاوترووکانىکدا پەرتەوازە بوون. ھەر کەس بە لایەکدا ھەلات. جەندەرەمەکان تەقەیان دەکرد و جنیویان دەدا.

ئەو یەکەمجارى نەبوو کە بۆ پەپینەوہ بۆ ھەندەران ئەم رینگایە بگریتە بەر. چەند جارى دیکەش شتى لەم جۆرەى بەسەرھاتبوو. ئیتر ئەم گشتە لە رینگادان و گیران و رادەستکردنەوہ کردبوویە کەسیکى شارەزای رینگا و راھاتبوو. ئەو

دهیزانی جهندهرمه کان چۆن بۆسه داده نین و له کوێ پاده وهستن. دیاکو دهیزانی له و کاتانه دا ده بێ چی بکا. ده بوو هه لێ. ده بوو باوه ر به کهس نه کا و سه ربه خو بێ و تا ده توانی رابکا. ده بوو پشت له قاچاچی و جهندهرمه خوێ ده رباز بکا. ئەو ئیتر وه ک جاره کانی پیشوو هه ر خوێ و هاو ریکانی نه بوو تا هه ر کهس له خه می خویدا بێ و هه لێ. ئەو له گه ل بنه ماله که ی بوو و ده بوو ئەوانیش له گه ل خوێ ده رباز بکا. هه رچۆنیک بوو، ده بوو هه لێن. ده بوو رانه وهستن. دهیزانی ئەگه ر راوهستن، ده سته سه ر ده کرین و پاده ست ده کرینه وه. ره نگبوو ئازار بدرین و ئەوه ی ناخۆشه به سه ریان بێ.

جهندهرمه کان جنیویان ده دا، هه ره شه ی کوشتنیان ده کرد. هانا ترسابوو. ده یقیژاند. هاواری له دیاکو ده کرد تا زین و شیرین پاریژی. هانا ویستی له گه ل ئەوانیتر به دوای قاچاچییه که دا هه لێ، به لام ته قه ی قاچاچییه که رایگرت. ترسا. له جیی خوێ وشک بوو. دیاکو وه ک مه لیک ی به هیز، زین و شیرینی له باو هه ش گرت و به سه ر هانا دا نه راندی:

«پاسته و پاست هه لێ! دوای کهس مه که وه، پاسته و پاست هه لێ! هه لێ هانا، خیرا! بیره دا، به م ریکایه دا هه لێ! رانه وهستی، منیش له دواته وه م. هه لێ تا نه یانگرتووین. هه لێ، راکه، به دوا وه مانن...!»

هانا وه ک با فری.

دوو جهندهرمه بهدواپانهوه بوون. جنیویان دهدا و
ههپرهشهیان دهکرد «هۆی بِن شهپهف، پراوهستن، بو کوی پرادهکهن.
پراوهستن...»

لهپر کهوتنه سهر ههلدیریک. هانا ههر دوو لاقی چهقاند.
دیاکو نهپاندی «دهلیم ههلی، بو پراوهستای، ههلی.»
«ههلدیره ههلدیر!»
«باز ده! باز ده! گللهنهرمهیه!»

هانا وهک بیرى چوو بیتتهوه که پریگای گهپانهوهیان نهماوه،
وهک بیرى چوو بیتتهوه که ئهگه ر بگیریڤ و بیانگه پریڤنهوه، ههچ
جییه کیان نهبوو تیتیدا بحاوینهوه. ئهوان ههچى ههیانبوو، دار و
نه داریان فرۆشتبوو و پریگای نهگه پانهوهی بهرهو ههنده رانیان
گرتبووه بهر. لهو ساتهدا هانا تاسا بوو و ههموو ناخۆشیهکانی
ژیانیانی بیرچوو بوو. له جیى خۆی وشک ببوو. نهیده توانی ببزوئى.
نهیده وئیرا باز بدا. چۆکی شل ببوون و دهله رزی.

به پپچه وانهى هانا، دیاکو ههموو شتیکی هاتهوه پپش چاو.
بیری بریاره کیان کهوتهوه و سوورتر بوو له ههلاتن و
خۆده ر بازکردن. ئهوان بریاریان دابوو لهو پریگایه دا بهرن نهوهک
بکهونه دهست جهندهرمه و به ترسهوه بژین. ژیانیک که
تهنانته له پریگای به جیهیشتنی نیشتمانی خۆشیاندا نهوئیرن
بلین کوردین. نهوئیرن بلین ئیره نیشتمانی ئیمهیه، که چی سهیر
بکهن سیاسهتی داگیرکاری ئیوه وای به سهر هیئاوین که ناچارین
ولاتی خۆمانتان بو به جی بهیلین. ژیانیک که نه توانن بلین ژیانی
ئیمهتان وهها تال کردوو که تیتیدا سهربهست نین و تهنانته

ناتوانن بلّین کین. تەنانەت ناھیلن بزانی کین. ئەوان بیزار بوون
لەو ژیانە، ژیانیکی بۆش، ژیانیکی کلۆر، ژیانیکی لە ژیان بەتال،
ژیانیک کە زمان و بیر و ھەست و نەستی ئەوانی تێدا داگیرکرا
بوو. ئەوان لە خۆیان پرسیبوو ژینی بێ سەربەستی کوا ژینە.
بۆیەش بە ئاواتی بەرەو گەیشتن بە ژیانیکی سەربەستیانە ملی
رێگیان گرتبوو بەر.

ترسی ئەوێ نەوێک شتیک بەسەر مندالەکان بێ،
نەیدەھێشت ھانا لە ھەلدێرەکەو بەز بەدا. ئەو ترسە ھەموو
شتیکی لەبیر ھانا بردبۆو، ھەموو شتیک، تەنانەت بپاریار و
ئامانجەکەشیان. ھانا دەلەرزی، دەترسا. قیژاندی. دیاکو
نەرانیدیەو:

«دەلیم گلەنەرەمە، گلێ نەرەمە! خۆت فریدە خوار! خۆت
فریدە، ھیچ نابێ!»

جەندەرەکان نزیك بوونەو. جینیویان دەدا. میلی
تفەنگەکانیان کیشا. راوستان و سیرەیان* لێ گرتن. دیاکو وەک
شیریکی بەھێز خۆی بەسەر ھانادا خست و ھەر چواریان لە
ھەلدێرەکەو تلوور بوونەو. دەنگی تەقە لەسەرەو دەھات.
جەندەرە جینیویان دەدا و ئەو دۆلەیان گوللەباران کرد. دیاکو
خۆی خستبوو سەر مندالەکان و ھانا لەبن دارێک خۆی ھەشار
دا. دەنگی گریان و ھاواری ھاواری پەنابەرە

* سیرە: نیشانە، نیشانە لێگرتن، خۆ لێ راست و چەپ کردن بۆ
ئەوێ شتیک بەھەنگیوی، نیشانە گرتن بۆ پیکانی شتیک.

دهستبه سه ركاوه كانى له سه ره وه تىكه ل به جنيو و نه فريني
جهنده رمه كان ده بوو. چهنده گولله ته قان. كوشتيانن يان برديانن
بو زيندان؟! كه س نازانى، كه س.

جارى پيشووش دياكو و هاوپيكانى ههر لهم شوينه
دهستبه سه ركاوون. جهنده رمه كان له بهرچاوى دياكو و
هاوپيكانيدا ده ستيان بو ژنى هاوپييه كهى ده برد. دواجار
هاوپيكيه لهم هه لديره خوى فريدايه خوار. له بهر پرووناكى
مانگه شه ودا ديار بوو كه گلتيكى نه رم بوو و هيچى لى نه هات.
هاوپيكيه ده يتوانى هه لى، به لام جهنده رمه كان وه ك يارى به
گيانى بكن، ته قه يان لى كرد و كوشتيان. په ننگبوو نه گهر به
ته قه ي جهنده رمه كانيش نه كوژرابايه، دواتر وه ك هاوسه ره كه ي،
ئه ويش خوى لهم ژيانه رزگار كردبايه.

ههر ئه و جاره، دياكويان دهستبه سه ر كرد. چهنده مانگيكي
زيندانيان كرد. زوريان ليدا. زوريان نازار دا. دواتر به لنيان لى
ستاند كه هه رچى بينوويه تى نابى به خه ياليش بو هيچكه سى
ترى باس بكات. ههر ئه و جاره و بهر له وه ي بهر بدرى و بيته وه
ماله وه، هانا و منداله كان ده ستيان له مانه وه ي شواردبوو. چونكه
ئه وان په يسه رى چاره نووسى دياكويان كردبوو و به هوى ئه وه
كه هيچ زانياريه كيان له مان و نه مانى دهست نه كه وتبوو، ئيتر
ته ميان له مانى بريبوو. دياكو بيري كه وته وه كه هه موو جاريك
له سه ر داواى قاچاخچييه كان به ناويكى ديكه وه لهم ريگايه ي
ده دا. قاچاخچييه كان پنيان گوتبوو نابى ناوى راسته قينه ي خوى
بلى. ده يزاني ئه گهر جهنده رمه كان بزنان كورده، دهستبه سه رى

دهكەن و ئازارى دەدەن. بۆيش ھەموو جارېك لەگەل گيران و دەستبەسەركرانى ناوى راستەقېنەى دياكوۆ لە ھىچ ناوھند و شوپنېكى دەولەتېى لە توركېە دەرئەدەكەوت و كەس، ھەتا كاتى بەربوونى، ھىچى لەسەر نەدەزانى. لەپر گەرابووه مألەوھ. ئېتر لە دواى گەرانەوھى دياكوۆ بۆ باوھشى بنەمألەكەى، ھاناش برپارى يەكجارى دا. ھەرچى ھەيانبوو، كوۆيان كرددەوھ و فرۆشتيان و لە رېگايان دا.

دواى خوۆفردانيان لە ھەلدېرەكەوھ دياكوۆ دەيزانى دەبې ھەتا زووھ خوۆيان لەو شوپنە دوور بخەنەوھ. پېدزكى و پشت كورماو لەوۆ رۆيشتن. تا دەھات، دەنگەكان لاواز و كزتر دەبوون. كوۆرەپرەگبارېكى گوللە، وەك ئاورشېن بەدواى رېبوارېكى سەفەريدا، وەك ھەوت گۆزە لە دواى كەسېك شكاندن، بەو شوپنەدا كرا كە ئەوان خوۆيان لى فرېدابووه خوار.

دواى ئەوھى ھېندە دوور كەوتنەوھ كە ئېتر گوۆيان لە ھىچ دەنگېك نەما، مندالەكانى لە باوھش داگرت و سەربەرەوژر شوۆربوونەوھ. ھەرچەندە دلنېابوون كە سنوورى توركيايان تېپەراندوھ، بەلام نېگەران بوون لەوھى جەندەرمەكان دوايان كەوتېن. دياكوۆ بېرى كەوتەوھ كە ئەوان ھېندە ترسابوون كە تەنانەت دواى ئەو ھەمووھ دووركەوتنەوھەيش ھەر بە سرتە لەگەل يەكترى دەدوان و بە دەنگېكى نزم بە ھاناي گوتبوو:

«رەنگە دوامان كەوتېن، رەنگە پېشاوبرپان لېدايېنەوھ. ئەمانە سنوورى يۆنانېش دەبەزېنن ... ئەمانە ھىچ سنوورېك نانس، ھىچ سنوورېك.»

بیری که و ته وه که ئەو شه وه ش هانا و مندالەکان زۆر هیلاک ببوون. هینده ماندوو بوون که هه ناسه بپرکه یان پێ که وتبوو و نه یانده توانی باش هه ناسه بدهن. هانا چه ند جارێک داوای کرد دانیشتن و پشوو بدهن، به لام دیاکو لیبرابوو تا پرانه وستن و برۆن. دلخۆشی ده دایه وه که هه ر تۆزێکی دیکه ده پۆن و ده حه سینه وه «هه ر تۆزێکی تر ده پۆین و ئیتر رزگاریمان دی. ئیتر ته گه ر پۆلیسی یۆنان بزمانگرێ قه ینا، کیشه نیه. لیمان نادهن. نازارمان نادهن. به لام کێ چوو زانی، ده ترسم همانگیرنه وه بۆ تورکیه. ده ترسم دیپۆرتمان بکه نه وه. با برۆین. تا قه ت بیته، تۆزێکی تر ده پۆین و پشوو ده دین. پشوو درێژ به...»

تۆزێکی دیکه رۆیشتن و هیندیکی دیکه ش! ئیتر هانا له پێ که وت. گوته ته گه ر بیشیگرن، ته گه ر بشیکوژن، چیت ناتوانی بروات «ناتوانم. ئەوه دلم دیته ده ر. سه ر دلم دیشی. دلم ژان ده کا. ناتوانم. به لام ته گه ر ده زانی ده مانگرن، تۆ برۆ. مندالان هه لگره و برۆ. با ئیوه رزگارتان بێ. با ئیوه بگه نه جی.»

دیاکو به دلێکی پر له به زه یی و لیوانرێژ له سۆز و ئەوین، به لام به له بزیک که هانای پێ دلگه رم ده بوو به سه ر هانادا رووخا «ئه وه ده لێی چی؟ به بێ تۆ بۆ هیه کوی نارۆین. ده لیم با ره نج به خه سار نه بین، ته گه ر نا، با پشوو بدهین. با به سینه وه. ده لیم نه وه ک جه نده رمه کان دوامان که وتبن. نه وه ک همانگرن. باشه، دانیشه. پشوو ده دین...»

سه ره رای ئەو گشته خه مه ی له بیر هاتنه وه ی ئەو بیره وه ریانه دا تووشی ببوو، به لام خه یال لێی نه ده گه را. دیاکو له

دلی خویدا دووپاتی ده کرده وه «به بی تو نارۆین. نا، هانا گیان، به بی تو بو هیچ کوئی نارۆین.» تووند مه چه کی هانای به کۆلییه وه گووشین. شه پۆلینکی خه م له دلّیه وه ههستا و له خه یاله کانی دابړاند. گۆلّیک فرمیسک له چاوی خزا. دلی گیرا. تامی زاری به فرمیسکه کانی سویر بوو. هه ناسه یه کی قوولّی هه لکیشا. ئاوړیکی له زین و شیرین دایه وه. ورده ورده به دوایدا ده هاتن. کزه له جهرگییه وه هات. هیژی وه به رخۆی دا و لیپراوانه تر ریگای بری. ماچینکی دیکه ی له دهسته کانی هانا دا و له خۆرنشینى خویناوی روانی.

-

سى پوژى بهردهوام کيو و دهشته کانیان ده پیوا. داده نیشن و پشوویان ده دا و سه ره نوئی تیهه لده چوونه وه. سى پوژى ره به ق کاریان ببوه پویشن و پشوو، پشوو و ریگا. سى پوژى ته واو، هیویان به وه بوو ئیستا نا ئیستا ده گه نه جی و دواتر ده چنه شاری ئاتین و له وه ودواش دیاکو هه موو پلانه کانی له میسکی خویدا چنیوو. دایانابوو له ئاتین که سیک بدۆزنه وه و پرسیارى مانه وه ی لی بکه ن و دوايه ش قاچاچییه ک بدۆزنه وه و پلانى ده رچوون بو ئه و ولاته داریژن که هه زیان ده کرد بچن. به لام ئه و خه وه قورسه ی هانا هه موو خه ونه کانی دیاکوئی له میسکیدا سر کردبوون.

دیاکو بیری له هه موو ئه و جارانه کرده وه که داده نیشن و
 پشوویان ده دا. له قوولایی ریژنه ی بیره وه ریبه کانیدا له بیره وه ری
 دوایین پشوویاندا چه قی که چند خوله ک له مه وه بهر و له سه ر
 داوی هانا و له بهر برسیتی و ماندوویتی دانیشن. به ته ما بوون
 پشوویه کی کورت بدن. بیری ئه و ساته تال و رووداوه ناخوشه
 که وته وه. له نه کاو هانا ناله نالی پیکه وت. دهینالاند. وه ک ئه و
 شه وه ی له ده ست جهنده رمه کان هه لاتن، هه ناسه ی تووند ببوو.
 هاواری دلّی بوو. ده یگوت دلّه کوته یه تی. په شوکا بوو. چاوی پر
 له به هانا چوونی له دیاکو بریبوو. دیاکو وه ک مؤته که ئه و ساته ی
 هاته وه پیش چا و که هانا له تاو ژانی دلّی دهینالاند و چنگی له
 زهوی دهنّا. دهستی پر کردبوو له گلّ و بهرد. چاوی پر ببوون له
 فرمیسک. سیله ی چاوی له دیاکو وه بو سهر منداله کان خزا.
 هیچی بو نه گوترا، هیچ. ته نانه تاقه وشه یه کیش. دیاکو دهستی
 گرت، دهستی گوشی، گلّ و بهرده که ی ناو دهستی ده رهینّا.
 دهستی له دهستی نا. هه ناسه ی هانا کورت و خیرا بوون. ئه هیکی
 قوولی هه لکیشا. هاواریک له ئه و کیدا پهنگی خواردبووه. دهنگی
 ده رنه هات. دیاکو تووندتر دهستی گوشی. سپی هه لگه رابوو.
 هانا دهسته که ی دیکه ی به ره و منداله کانی پاداشت. زین و
 شیرین، ترساو و په شوکاو له دوایین ساتی ژانی دایکیان ده پروانی.
 دهسته کانی هانا له ناو دهستی دیاکو دا شل بوون. سه ری هانا ی
 بهرز کرده وه. سه ری پاره شانده، تووند و به هیژ. نه پانندی. زاری
 خسته سه ر زاری. هه ناسه ی له سینگی کرد. خیرا و خیرا تر.
 دهستی له سه ر لاملی دانا. ته کانی له سینگی دا، به هیژ و هیژدارتر.

خۆی خسته سەر لەشی. باوەشی پێدا کرد. هاواری کرد. گریا.
هیۆری ئاسمان بە هاواری دریا. قیژاندی. شان و پیلی هانای
راتلەکاندا. لەشی هانا بۆ هەست بوو. هاواری دیاکۆ لە چیاکاندا
دەنگی دایهوه و ئیتر لەو کاتهوه هانا خەوت. خەویکی قوول،
قوولتر لە هەموو خەوان.

خەوى ھانا ھىندە قوول و قورس بوو که به ھىچ وه خەبەر
نەدەھات. دياکو ناچار بوو تا وه خەبەرھاتنى، له کۆلى نى.
زين و شيرين که ھەروا به دواى باوکیيانەوه پریگایان دەپری،
چەند جارێکی دیکەش به پەرۆشەوه ھەوالی دایکیان پرسییەوه.
دیاکو ھەموو جارێک بو دڵخۆشى منداڵەکانی پى دەگوتن که
دایکیان نەخۆشە و لەبەر برسیتی و ماندوو بوون لە ھۆش
چۆتەوه. تەنانەت بوخۆشى باوەری بەوه ھینابوو و ھیواى لەسەر
ئەوه ھەلچنیبوو که بەلکوو ھانا لە ھۆش چوو بیتەوه و ئەو لەشە
ساردەوه بوو تینی تیبگەریتەوه!

شەپۆلى خەيال بىرى دياكۆيان دەدرى. تەرمى ھانا تا دەھات
لە كۆلى قورستر دەينواند. جارېكى دىكەش مەچەكى ھانى
گووشى و لەبەرخۆيەو ورتاندى «چۆن، چۆن دلت ھات؟»
فرمىسك بە چاوانىدا شۆرپوونەو. ماچىكى دىكەى لە دەستە
ساردەكانى دا و سووكە ئاورپىكى لە كۆرپەكانى دايەو.

بىرى كردهو وە كە مندال چەندى چكۆلە بى، چەندى گچكەش
بى، پىويستە راستى و راستەقىنە بزانتى «وا باشە كەم يان زۆر،
شتىك لەمەر مردن بزانتى، بەلام قەت ناشى مندال شىن و
شيوەنى دايوبابى ببىنى. ئەگىنا، پەنگە مندالېك بە دىتنى گريانى
پشتوپەناكانى لە دەرووندا برووخى و ھەست بە لاوازى و ترس
بكا. مندال كاتىك فرمىسكى دايكوباوكى دەبىنى، تابوى بەھىزى
و قەلغانى دلىيى دايبابى لە پىش چاويدا دەشكى و ھەست
دەكا ئىتر كەس نىيە بىپارېزى و ھىچ دوور نىيە ھەتا ماوہيەكى
زۆر ھەست بە ئاسايش نەكا و وا بزانتى لاي كەس پارېزراو نىيە.»
تۆزىك دەنگى ھەلىنا و بە ئارامى لەبەرخۆيەو لەگەل ھانا دوا
«ھانا، چۆن؟ باشە من چۆن لە خەمى نەبوونى تۆدا، فرمىسك
نەپرېژم، شيوەن نەگىرېم، نزا نەكەم و نەپارېمەو، تا نەوہك ئەو
دوو مندالە ھەست بە نەبوونىت بكەن، تا نەوہك بەو
ھەلسوكەوتەم مندالەكان ئازار بەدەم؟ چۆن ئازارەكانم بشارمەو،
چۆن؟»

دەنگىك لە گویدا دەزرىنگايەو «وا باشە ھىچ نەلى، ھىچ.
مندال ھەستى بەھىزە. مندال بە مندالى خوى لە شتەكان تىدەگا.
لىگەرې با سرووشت تىيان بگەيەنى. لىگەرې با ھەموو شتىك

وهك خۆى پرواته پيش. چى ده بى با بى و هه چى هات، به خيرهات. خۆت بينه وه بير! بيهينه وه بيرت كه هه ر تپه پرىنى كات يارمه تى داى له كاره ساتى بى داىكى تپه پرى. نه كهى وا بكهى ژانى بى داىكى هرووژم بو منداله كانت بىنى. ليگه پرى، بيدهنگ به. بيدهنگ. ليگه پرى با بيدهنگى ئه و ئاوره له دلياندا دامركينى. ليگه پرى دياكو، هيدى و له سه ره خو به. مندال زور به هه ست و هه ستياره، له گه ل هه ستى ئه و دوو منداله هيور و وريا به.»

هه وداى خه يالى دياكو به دهنگى زين پچرا. ورتاندى. برسى بوو. ويستى دانيشن، به لام له بهر ئه وهى نه وهك نه توانى له چاوى منداله كانى پروانى، برپارى دا هه روا به پيوه لويه كى بووخچه كه بكاته وه. بسكيتىكى له پاكه ته دلقييه كهى ده رهينا: «شيرين بيكه دوو كوت. بوخوشت توژيك بخو. به ده رىگاوه پيخورى پى بكهن. زورمان نه ماوه، تاويكى تر ده گه ينه جى.»

«با به، داىكم زيندوو ه؟»

«زيندوو ه كچم، زيندوو ه. خه وتوو ه! داىكتان له هو ش چوو ه. ده بى زوو بيگه يه نينه نه خو شخانه.»
خه يال دياكو يان هه لگرته وه. له گه ل دووپاته كردنه وهى پرسياره كهى شيرين له دلى خويدا دريژهى به دواندى هانا دا «گويت ليه هانا، گويت ليه منداله كان چيم لى ده پرسن؟ ده پرسن هانا زيندوو ه! ده پرسن داىكمان ماوه! نا، نا. قهت، قهت، قهت، ته نانته بو ساتيكيش بيرم له وه نه كردبووه كه تو بهر له

من برۆی. وادیاره تۆش، قهت، ته نانهت بۆ جار ییکیش، به خه یالتدا نه هاتبوو که دواى تۆ، ده بۆ ژيانى من و منداله کانت چى به سهر بى. ئه رى ههر به راست قهت بىرت لى کرد بۆوه؟»

رۆژ سهرى هه لگرتبوو و هیندهى نه مابوو له ویدیو چیا کانه وه ئاوا بى. ئه وان له رهوتى ئاوابوونى رۆژدا رینگیان ده برى. دیاکو تاویک راهستا و له رۆژى روانى. په لکی تیروژه کانی رۆژ به ئاسمان و گۆی زه ویدا بلاو ببوونه وه و دیمه نى په رستگه ی لالشی¹ بىر ده هیناوه. بىرى ئه و ماوه که وته وه که له نزیک لالشی نوورانى ده ژيان و له سهر داواى هانا سهردانى په رستگه که یان ده کرد و سه یرى زه رده په ړى ئیوارانیا ن ده کرد.

دواىین تیروژه کانی رۆژ به نیوان که لینی لق و پۆپى داره کاند، وه ک تىرى خویناوى له که وان ده رچوو له رووخساریان ده چه قین. دیاکو باوه ریکى قوولى به حه وته وان هى هیز و یه ک له وان هیزی رۆژ بوو. ویستی بکه ویتته سهر چوکان و له رۆژ بپاریتته وه، به لام واى پى باش بوو هه روا به پیوه، نزاى خو، کورت و پوخت، خیرا و روون بگه یه نى. چاوى له سهر یه ک دانان و له قوولایى دلوه هانای بۆ رۆژ برد تا به هانایانه وه بى. رۆژ، وه ک بوونه وه ریکى زیز و ته وه لا له ئاوابوون نه ده وه ستا.

دیاکو چاوى هه لینان. له زه رده په ړى ئیواره دا رووخسارى کچه کانی له هه موو کات جوانتر هاتنه پيش چاوى. هه نگاوى هه لینایه وه و سه یرى ئه و رووناکییه رهنگ خوینینه ی سهر لوتکه ی چیا که ی کرد که خوړ کردبوویه بیانوو تا زووتر خو ی له پيش چاوان بشاریتته وه. قاچه کانی هانا به پشتی دیاکو دا شوړ

ببونهوه و له گه ل هه نگاوه كانيدا ده جوولان. ئه و جوولانه له بهر چاوى كچه كانى له لاقى كه سيك ده چوون كه له كاتى پشووداندا جوولانه به قاچه كانى ده كا. ئه و جوولانه كردهى قاچه كانى هانا مژدهى به رده و اميى ژيانى به كچه كانى ده به خشى و گهرمايى له دليان ده گه پاند.

دياكۆ له خووى پرسى، خوړ بو وا به شهرم و به تالووكه وه*
خووى شارده وه؟

حهزى ده كرد ئيستا هه موويان له لالش بووايه ن و له ئاواوونى خوړدا په تىكى باريكى هوئراوهى ده ستى كچه كانى گر دابايه. هه ناسه يه كى ساردى هه لكيشا و له ده ركه وتتى مانگى پروانى. چاوه زار^۷ى سه ر ملوانكهى كچه كانى كه به ملوانكه يه كى دريژه وه كرابوون له بهر پرووناكى مانگدا شوقيان ده دايه وه.
مانگ له سه ر چياكان و به پيچه وانهى داكشاني خوړ ده گه شايه وه. جريوهى مه ل و ده ننگى گياندارى دارستان وه ك مالاوايى له خوړ و به خيړه اتنى مانگ، بو ساتيک هه لكشا. بيده ننگى و تاريكى شه و، وه ك دوو ئاوالى هه تاهه تايى ده سته ملانى يه كترى بوون.

به لانى كه مه وه، نيو سات بوو پريان ده برى. ئاسه واريك له ئاوه دانى له و ده ورووبه ره نه بوو. ده ننگى هه ناسه بركيى پر له ماندووئتى دياكو، سه رماى ده مه وئيوارهى پاييزى له بير بردبووه. منداله كان بيزار و بيهيژ، هيژى روويشتنيان نه مابوو. برسيتى و

* به تالووكه: به په له، خيرا، په لبزووتن بو راپه راندنى كاريك.

ماندوویتی پرستی لئ بریبوون. پالی به داریکهوه دا. گری
شالهکهی ترازاند. تهرمی هانا له کۆلی داخزا. وهک نهیههوی
ئازاری بدا، به وریایهکی تایهتهوه سوورایهوه و گورجیک
دهستی بن ههنگلی دا و هیدی و هیور له جیی خوی دانیشته.
تهرمهکهی راخست.

ساتیک دواتر کچهکانی له باوهش گرتن. ئەم باوهشی
باوکانهیه بو ساتیک زهاریای پر له پهروشی مندالهکانی له شهپۆل
خست. ههردوو دهستی له قهدی کچهکانی هالاند و له مانگ و
ما. ئەو دیمه نه بیری ئەو شهوهی خستهوه که دواي ههلاتن له
دهست جهندهرمهکان، هانا هه چواریانی له دهوری یهک
کۆکردهوه و دواي کرد، چواربه چوار یهکتری له باوهش بگرن.
بیری هاتهوه هانا دواي رزگاربوونیان پئی گوتبوو «دیاکو
شوکرانه بژیڕ به که له چنگ جهندهرمهکان رزگارمان بوو.
کچهکانم ئیوه پاکن، دلتان پاکه، ئیوه پیروژن!^۱ دوعای ئیوه زوو
گیرا دهبی، ئیوهش دوعا بکهن. شوکری ئەوه بکهن که نهیانگرتین،
که نهیانکوشتین، که له وه ههلدیره بهربوینهوه و نه مردین.
هه مووی هه ر کاری هه وته وانهی هیزهکانه. هه مووی هه ر
ویستی هیزهکانه، شوکری هیزهکان بکهن، هه موو با پیکهوه
شوکرانه بژیڕ بین و - سه ری به ره و ئاسمان هه لئنا و پارایه وه -
شوکرانه بژیڕین، شوکرانه بژیڕی به شتانی.» دیاکو وهک وینهی
رۆژ له مانگی پر دا ببینی، له بهرخۆیهوه ورتاندی
«شوکرانه بژیڕتین!»

به دەم دووپاتکردنه وهی وشه کانه وه، سووکه ئاوړیکی له تهرمی هانا دایه وه. به دلئیکی شکاوه وه روو لهو شوئینه ی پرۆزی لئ ئاوا ببوو که وته سهر چۆکان. ههر دوو دهستی بهرز کرده وه و له بهر خۆیه وه نرای ده کرد. روو له مانگ وهر سووراپیه وه که وه ک پشکوویه کی سپی ده گه شایه وه. زین و شیرین وه ک باوکیان، له تهنیستی که وتنه سهر چۆکان و باوهشیان بو مانگ کرده وه.

رووناکی مانگ له باوهشیان خزا.

-

له گه ل بیرهاتنه وهی شووکرانه بژیری هانا که دهست جهنده رمه کان نه که وتبوون، ههستیکی گران و ناخوش دلئ دیاکووی ده گوسی. بیری که وته وه که هانا داییم گه شبین بوو به هه ل سوکه وتی پۆلیسه کانی ئه و بهری سنوور. هانا داییم پیی وابوو ئه وان به میهره بانی، به باوهشیکی ئاواله، به گرمی و به قوولئ لیی تیده گن و یارمه تی ده دن. له راستیدا ئه م گه شبینیه ی هانا بی هۆ نه بوو. هانا له سهر قسه و تاریفی دیاکو پیی وابوو پۆلیسه کانی سهر سنووری یۆنان به میهره بانی هه ل سوکه وتیان له گه ل ده کهن. دیاکو قهت بوی باس نه کرد بوو که جاری پیشو، ته نانه ت پۆلیسه کانی ئه و بهری سنووریش، وه ک جهنده رمه کان ئازاریان دان. ئه و قهت بو هانای نه گپرابوو که جاریک له و جارانه ی ده یانه ویست سنووری نیوان تورکیه و یۆنان بپرن،

ناچار بوون به ناو مه ره زيكي* برينجا تپه پرن. ريگايه كي باريك مه ره زه كه ي لهت كرد بوو. ريگايه كه هينده لووس و باريك بوو كه هه ركه س به سه ريذا روښتبا، چهند ميتر جاريك به لايه كدا هه لده خليسكا و ده كه وته ناو نه و قوور و ليتاوه ي برينجه كه ي تيدا نيژرابوو. هه ركه س له زه لكاوه كه كه وتبا تا سه رچوكان له قوره وه ده چوو. هه موويان، نهك هه ر جاريك، چهندينجار له زه لكاوه كه كه وتن و هاتنه دهر و هه مديسان تپده كه وتنه وه. به و نيوه شه وه تا له و مه ره زه په رينه وه، مه رگيان به چاوي خوږيان دي. كه چي هه ر كه گه يشتنه نه و به ري مه ره زه كه، پولي سه كان ي سنووري يونان هه رايان ليكردن. به دم هه راي پولي سه كانه وه رانه وه ستان! له ترسي نه وه ي نه گيرين و نه يانگه رينه وه بو توريكه، به هه لاتن به ناو مه ره زه كه و به ناو نه و قور و ليتاوه دا بو نه مبه ري مه ره زه كه گه رانه وه كه پييدا روښتبوون. پولي سه كان، وهك پوليك ناره قخوري سه رخوش كه سه يري سيريكي ناژه لان بكن، قاقا به و شلپ و هورهي دياكو و هاوريكاني پيده كه نين كه له بهر روونايي مانگدا ليتان ديار بوون كه چون له زه لكاوه كه ده كه وتن و هه لده ستانه وه و رايانده كرد. دهنگي قاقاي پي كه نيني پولي سه كان تا مانگ ده روښت. هه تا نه وان گه يشتنه وه لايه كه ي ديكه ي مه زه ره كه، جهنده رمه كانيش گه يشتبوونه جي و خوږيان لي مات دابوون. نه وانيش تپانخورين. هه رايان لي كردن. دياكو و هاوريكاني ديسانه كه به بي راوه ستان

* مه ره زه: مه زراي برينج، نه و مه زرا و شوينه ي برينجي لي چيندراوه.

به ره و قوولایی مه ره زه که هه لاتنه وه. جهنده رمه کان وه که پوولیسه کان نه بوون. ئه وان پینه ده که نین! ئه وان جنیو و نفرینان بو ده ناردن. جهنده رمه کان هه ره شهی کوشتنیان ده کرد. دیاکو و هاوړیکانی له گه ل خرنیگه ی میلکیشانی تفهنگی جهنده رمه کان زراویان ده چوو.

دیاکو دلگران بوو له وهی که بوچی قهت باسی ئه و شه وهی بو هانا نه کردبوو که له گه ل هاوړیکانی ناچار بوون له نیوه پراستی مه ره زه که و له نیو ئه و قور و لیتاوه دا ماوه یه کی زور چاوه ری میینه وه. چاوه ری چاره نووسی نادیار. چاوه ری و ترس ئاویتته ی یه ک ببوون که هه ر ئیستا نا ئیستا ته قه یان لی ده کری و له م ژیا نه کوله مه رگیه پرزگاریان ده بی، یان په رنگبوو بیانگرن و راده ستیان بکه نه وه و هه مدیسان به هیوای گه یشتن به ژیا نیکی باشر له م ریگا نه فره تیبه هه لچنه وه. چاوه ری ئه وه ی به لکوو، ئه ری، به لکوو سه رباز و جهنده رمه کان پرؤن و ئه وان به لایه کدا پرؤن و لانیکه م له و قور و زه لکاوه بینه دهر.

دیاکو قهت بو هانای نه گپرابوو که ئه و شه وه ته قه ی ئاسمانیشیان لی کرا. به لی، هه ردو و لا ته قه ی ئاسمانیان لی کردن، جهنده رمه و پاسه وانه کان. ئه و قهت باسی ئه وه ی نه کردبوو که ئه و شه وه، ژنیک له زه لکاوه که دا له هوش چوو. هه ر له و زه لکاوه دا هاوړیبه کی هوړه وړ ده گریا و نه فره تی له خو ی ده کرد که بوچی وه ک ئینسان فریدراوه ته ناو گه ردوون، نه فره تی له ژیان و هه موو شتیک ده کرد که مروف ناوی ناوه به خته وه ری.

هەر ئەو کۆرە، پڕ بەو مەرەزە ھاوارە گریانى* بوو «گوو بە مافی
 مروّف، گوو بە توخمی مروّف، گوو بە ژيان، گوو بە ولات و
 سنوور و نیشتیمان و بەختەوهرى و...» سەرباز و جەندەرمەکان
 کە هیچ لە نزاى ئەو کۆرە تینەدەگەشتن، قاقا بەو نەپەنەپە
 پێدەکەنین و ریزیک گوللەیان بەسەریاندا دەتەقاند. ئیستاش کە
 بیری ئەو شەو دەکەوتەو، تەزووی بە لەشدا دەگەپران و پیتی
 خوڤ نەبوو هیچی لەسەر بلّی. ئەو شەو ش مانگ پڕ بوو و
 وەک پشکۆ دەگەشایەو. هاتەو بیری کە لە جەنگەى ئەو
 ھەراھەرایەشدا باوهری بە ھەوتەوانە لەدەست نەدابوو. سەرى
 بەرەو ئاسمان ھەلّبری. لە مانگ وپما. دەستی لیک کردنەو و
 پاراپەو. بیری کەوتەو چونکە لە باوهری ئەودا مروّفەکان بەبى
 جیاوازی لە زات و دەروونیاندا باشن، بەلام سرووشت و
 دەورووبەر ھۆکارن تا تووشى خراپە بن، تەنانەت لەو
 ساتەوختەشدا داواى لە گشت ھێزەکانى زەوى و ئاسمان کرد تا
 دلّی جەندەرمەکان نەرم بکەن! داواى کرد تا ھێزی پاکیی و
 رووناکیی برژیتە بەشى پاکى دلّ و دەروونى جەندەرمەکانەو!
 پاراپەو تا خوّلّی سەر ژیلەمۆى چاکیی ھەموو پاسەوان و
 پاسدارەکان برھەویتەو و گشت ھەستە پاکە خەوتووکانیان
 راپەڕینن.

شەپۆلّی خەيالەکان دیاکۆیان تا ئەو ساتانە بردەو کە بیری
 کەوتەو ھەر ئەو شەو تەنانەت ھەستایە سەر پى و ھاوار و

* ھاوارە گریان: ھاواریک تیکەلّ بە گریانەو، گریان و ھاوار پیکەو.

هانای بۆ ئاسمان برد، یا هانا، به هانامانه وه بۆ. یا مه له ک تاوس، یا سوڵتان سه هاک، په نامان بدهن. یا پیرشالیار، یا پیر، یا پیرانی حق، ئه وه ل و ئاخر یار یارمه تیمان بدهن. که چی ریژنه یه ک گولله ی به ره و ئاسمانی جهنده رمه و قاقای پاسه وانه کان له وه به ری زه لکاو ه که ناچار یان کرد داموو کیتته وه و له جیی خۆی دانیشیتته وه. ئه ری، ئه و قهت ئه م به سه ره اتانه ی بۆ هانای هاوسه ری نه گپرابوو ه. قهت بۆی باس نه کرد بوو که ته نانهت هاوړیکانیشی که ئه و هه ل سوکه وته یان لی بینی، وه یانزانی تیکچوو ه. ده نگیان دا و بۆ گالته پیکردنی لاساییان ده کرده وه.

دیاکو سات به ساتی ئه و شه وه ی له بیرما بوو. هه ر که دلنیا بوون سه ربازه کانی پاریزه ری سنووره کانی یۆنان شوینی خو یان به جیهیشت، به ره و یۆنان دریزه یان به ریگا دا. دوا ی چه ند کاتزمیر ریگا برین له شوینیک مانه وه. بوخوشیان نه یانده زانی کو ییه و شوینی چیه. بریار یان دا تا به یانی هه ر له و جیه پشو و بدهن. هه رچی خواردنی پیمان بوو، له نان و خورما وه بگره تا تویشه و شتی دیکه، گشتی ته ر و تلیسابوونه وه. هه موو شتیکیان لی خراب ببوو. به لام زگی برسی کوا له شتی خراب ده پرس؟ به یانی روژی دواتر به ری که وتنه وه. هیه شتیکیان بوخواردن پنه مابوو. به ده م ریگا وه گژ و گیایان ده جوو و کاویژیان له سه ر ده کرد. برسیتی فشاری بۆ هینا بوون. هینده یان برسی بوو، هه موویان توړه و توسن بوون. که س که سی نه ده دواند. که س باوه ری به ویتر نه مابوو.

دیاکو هەر له سهەر ئه زموونی جاری پيشووی، بهر له وهی له گه‌ل هانا و منداله‌کان وه‌رێ بکه‌ون، داوای له هانا کردبوو جگه له بسکیت و خورما، هه‌چ شتیکی دیکه له گه‌ل خۆی هه‌لنه‌گرێ. ئه‌و قه‌ت بو‌ هانا‌ی باس نه‌کردبوو که بو‌چی بسکیت و خورما، بو‌چی نان و خوارده‌مه‌نی دیکه نا. ته‌نیا هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ی پێ گوتبوو که بسکیت و خورما سووکن. زوو مرو‌ف تیر ده‌که‌ن. ئیتر ئه‌و قه‌ت باسی ئه‌وه‌ی نه‌کردبوو که ره‌نگه‌ تووشی زه‌لکاوی برینج یان په‌رینه‌وه له چۆم بن و هه‌رچی پێیانه ته‌ر و خراپ بێ. نیگه‌رانییه‌که‌ی دیاکو بووه راستی. هه‌ر له داوای شه‌وی یه‌که‌مه‌وه که له چۆمیان دا، هه‌رچی پێیان بوو ته‌ر بوو. مۆبایله‌کانیان له‌کارکه‌وتبوون. ته‌نیا شتی که باش ده‌رچوو بسکیته‌کان بوون که له ده‌لقه‌وه پێچرابوون. هه‌موو شته‌کانی تر، ته‌نانه‌ت خورماکه‌ش خراپ ببوو.

بیری هه‌ر لای جاری پيشوو بوو که داوای ئه‌وه‌ی ئه‌و شه‌وه تا به‌یانی پشوویان دا، به‌یانی به‌زگی برسییه‌وه ملی رێگایان گرته‌وه به‌ر. له‌خۆوه نالین برستی ره‌گینکی له هاری دا‌یه! گشتیان برسی بوون، برسی و تو‌ره و که‌مچیکه‌ل‌دانه. چه‌ند جارێک قسه‌یان لێک هه‌لبه‌زییه‌وه، دوا‌جار بریاریان دا به‌و رێگایه‌دا بگه‌رێنه‌وه که پێیدا هاتبوون به‌لکوو بچنه‌وه سه‌ر ئه‌و شوێنانه‌ی پێشتر نانیان لێ خواردبوو. به‌شکه‌م خورمایه‌ک، کوته‌ناتیکی یان خوارده‌مه‌نییه‌کیان له‌و پاشماوه‌یه‌ی خۆیان ده‌ست بکه‌وێته‌وه که فریایان دا‌بوو. نزیک رۆژیکی ته‌واو به‌و رێگایه‌دا گه‌رانه‌وه که پێیدا رۆیشتبوون. ئاره‌زوویان ده‌کرد چش له لێدان و بێرێزی،

به لّام خوّيا جهندهرمه كان ده ياندؤزينه وه و ده يانگرتن و خواردنّيكيان ده داني. دواچار جهندهرمه دؤزيانه وه. له چاوي ئه واند، ئيتر جهندهرمه جه للادي ژيانيان نه بوو، ئيتر قورباني به پي خوي ده چوو بهر دهستي جه لداد، ئيتر جهندهرمه رزگاريدري ژيانيان بوو. برسي و ماندوو كه وتنه دهست جهندهرمه كان.

جهندهرمه كوا خواردن ده دا به رهش و پروتي وا؟
به پيچه وانهي چاوه روانيه شيرينه كهي ئه وان، دواي ده سته سه ركردنيان، وهك ده سته كه وتيكي نه ته وه يي له ته له فزيؤنه كاني توركيه نيشاندران و جهندهرمه كان هه تا نيوه گيانيان كردن، ليياندان و به زگي برسي برديانن بو ئيسته نبؤل. دياكو لاي جهندهرمه كان خوي له شيتي دابوو. خوي له لالي دابوو. جهندهرمه هه تا گه يشتنه ئيسته نبؤل هه ر گالته يان پيكرد و پي پيكه نين. قه شمه رييان پي ده كرد. زمانيان لي ده ردينا و قامكيان بو زاري ده برد. ئه وان ده يانزاني دياكو به ئه نقه ست خوي له لالي داوه و هه ر ئه وهش بو ئه وان مايهي گالته چاري بوو. هه رچي پييان خوش بوو پييان ده گوت و قاقا به و بيهه لويسييه ي ئه و پيده كه نين. كن ده زاني، ره نگوو ئه وان ته نانه ت بيانزانيايه كه ناوي راسته قينه ي ئه و عه لي نيه كه له سه ر پيناسه ساخته كه نوو سرابوو، به لّام نه يانده ويست به لي داني عه لي-ناويك پيكه نينه پر له سه روه رييه كه ي خويان تيك بدن. چ له وه خوشتره كه ده سته كه وتيكي نه ته وه ييت ده سته بهر كردبي و پيكه نين له ليوت نه برئي و ته نانه ت ديلي به رده ست نه ويروي بلّي كيه و ناوي

چییه؟ سهروهری له وه زیاتر؟ ها؟ سهروهری له وه بهرزتر! له و کاته دا، سهروهری بۆ دیاکو ئه وه بوو که ددان به جهرگیدا بگری و ههرچۆنیک بووه بگه پیتته وه باوه شی بنه ماله که ی.

دیاکو زۆر له وه دلگران بوو که قهت ئه وه به سه رهاته تالانه ی په پینه وه بۆ هه نده رانی بۆ هانا نه گیرابوو. قهت بۆی باس نه کردبوو که کاتی به ردان، جه نده رمه کان به ریز پاوه ستابوون و شه پیان له دیاکو و هاوړیکانی هه لده دا و جنیویان بۆ زیندوو و مردوو یان ده نارد. ههستی به ویژدانیکی نا ئارام ده کرد، چونکه به درۆ به هانای گوتبوو «زۆرمان نه مابوو بگه یینه جی، به لام من وهک له که لاهم بدا، بریارم دا بگه پیمه وه. بریارم دا به بی ئیوه نه چم بۆ هه نده ران. بریارم دا ئیوهش له گه ل خۆم بهم و نه گه ر به کۆلیش بی ئه مجاره بتانیه پینمه وه و بتانگه یینمه جی!»

له هه موو شتیک زیاتر ئه وه ویژدانی دیاکو ئازار ده دا که ده یزانی هانا به و قسانه، به لئ، ریک به و قسانه ی ئه و هه لئه تابه و. له دلئ خۆیدا نه فرینی له خۆی ده کرد که بریا راستیه کانی، سه ره پای تالبوونیشیان وهک خۆی بۆ هانا باس کردبایه.

له وه تی ئه وان یه کتریان ناسیبوو، هانا کلۆلی زمانی دیاکو بوو و هینده ی دیاکو خۆش ده ویست که زوو دلئ به قسه کانی دیاکو نه رم ده بوو. دیاکو زۆر جار ئه و پرسیاره ی له خۆی پرسیبوو که ره نگبوو له راستیدا هانا هه لئه خه لتی، به لام له بهر دلئ ئه و، وهک هه میشه، هه رچی دلئ ئه و ی خۆش کردبایه قه بوولی ده کرد. هانا ئه مجارهش وهک جاره کانی تر وای نواند که قسه کانی دیاکو جیی

پروان. مندالی بهر هه ننگلی دان و سه‌ری خۆی هه لگرت و پریگای نه‌گه‌پانه‌وه‌ی به‌ره‌و هه‌نده‌رانی گرت‌ه‌به‌ر. دیاکو چه‌ندجار لۆمه‌ی خۆی کرد که نه‌گه‌ر نه‌و به‌سه‌ره‌اته ناخۆشانه‌ی بو هانا گپ‌رابایه‌وه، په‌نگبوو، له‌به‌ر منداله‌کانیشی بو‌وايه، قه‌ت پێ له‌م ریگا پر له‌مه‌ترسییه نه‌نی.

ئه‌رخه‌پانبوون له‌وه که هانا هه‌لخه‌له‌تاوی قسه‌کانی نه‌و بوو خه‌میکی قورسی خستبووه سه‌ر دلی دیاکو. نه‌و خه‌مه زیاتر و زیاتر دلی ده‌گوشی. هینده دلگران بوو، هینده ویژدانی نااسووده بوو که وه‌خت بوو له‌خه‌فته‌تان دلی پراوه‌ستی. به‌لام دوا‌ی نه‌و گشته دلگران‌بوونه‌ش دلی خۆی به‌وه دایه‌وه که نه‌و ژيانه‌ی نه‌وانیش له‌تورکییه هه‌یانبوو، ژيان نه‌بوو و ده‌ستی قه‌ده‌ریش چی له‌گه‌ل نا‌کری «کێ ده‌زانێ، نه‌گه‌ر له‌م پریگایه‌مان نه‌دابایه، په‌نگبوو شتی ناخۆشتر پ‌رووی دابایه. کێ چوو‌زانێ، نه‌گه‌ر نه‌م کاره‌ساته نه‌بو‌وايه، به‌لکوو ئیستا گه‌یشته‌باینايه جییه‌ک و حه‌ساباینه‌وه و بو‌هه‌میشه له‌ده‌ست نه‌و ژيانه‌کوله‌مه‌رگییه‌ی تورکیه‌ رزگاریمان بو‌وايه. قه‌ده‌ر وایه، هه‌میشه هه‌ر به‌خت به‌ رووتدا پیناکه‌نی!»

ده‌نگی زین له‌باوه‌شی دیاکو‌دا گرمه‌ی هات. سه‌ری هه‌لپینا و له‌نیو باوه‌شی باوکیدا پرسی:

«بابه زۆرمان ماوه بگهینه جی؟ ناتوانم پرۆم. من نایهم.
دهمهوی لیره له گه‌ل دایکم بم. دایکم به‌خه‌به‌ر بینه! من ئیتر
نایهم...»

«کچم زۆرمان نه‌ماوه، نه. تاویکی تریش پشوو ده‌ده‌ین.
به‌شکه‌م تا ئه‌وکاته‌ش دایکت به‌خه‌به‌ر بی. ده‌نا نا، زوو وه‌رێ
ده‌که‌وین و به‌شکه‌م تا زوو دایکت بگه‌یه‌نینه جیه‌ک!»
دیاکو بوخچه‌که‌ی کرده‌وه. دوا‌یین پا‌که‌تی بسکیتی ده‌ره‌یتنا
و به‌شی کرد. هیچی نه‌گوت. که‌س هیچی بو‌گوتن پێ نه‌بوو.
هه‌موویان بیران لای هانا بوو، به‌لام که‌س ده‌نگی لیه‌نه‌هات،
ته‌نانه‌ت زینیش.

ئه‌وان له‌ بیده‌نگیدا قسه‌ی خۆیان کردبوو.

زین به‌ ده‌م بسکیت خواردنه‌وه، سه‌ری کرده‌ سه‌ر پانی
باوکی و خه‌ونووچکه‌ ده‌یبرده‌وه. شیرین مات، کز و بیده‌نگ،
رووی له‌ باوکی وه‌رگێرابوو و له‌ ته‌رمی دایکی ده‌روانی.

دیاکو بیری له‌و خه‌ون و ئاره‌زووانه‌ ده‌کرده‌وه که‌ به‌ر له
وه‌رێکه‌وتنیان له‌گه‌ل هانا باسیان کردبوون. ئه‌و خه‌ونانه‌ی
سێه‌ری خۆش‌بژی ژیا‌نی هه‌نده‌رانیان له‌سه‌ر بوو. ئه‌و وینانه‌ی
به‌خته‌وه‌رییان لێ ده‌باری. ئه‌و دیمه‌ن و قسه‌ و با‌سانه‌ی تینی
خۆش‌بژی و ئاسووده‌یی و ئارامییان له‌ دل ده‌گه‌راند. خه‌ونیان
به‌وه‌وه‌ ده‌بینی مندا‌له‌کانی ئه‌وانیش بچنه‌ باخچه‌ی ساوایان.
ئاره‌زوویان ده‌کرد، به‌ ئازادی بژین و دیاکو کاری خۆی هه‌بێ و
هانا بخوینێ و مندا‌ل پێبگه‌ن. ئاواتی هانا ئه‌وه‌ بوو ژیا‌نی
مندا‌له‌کانیان وه‌ک ژیا‌نی ئه‌وان ئه‌سته‌م و پر له‌ هه‌لاته‌لات و

خۆشاردنه وه و دلّه راوکی نه بئ. هانا زۆرجاری ئه وه ده گوته وه که
حهز ناکا کچه کانی وه ک ئه وه له سهریان بدری. ههزی نه ده کرد
کچه کانی ئازادیان لی زهوت بکری. هانا پیداکر بوو له وهی که
هه موو شتییک ده کا تا ژیا نی منداله کانی ئاسووده بن.

شیرین به شه بسکیته که ی خۆی خوارد و پاشماوه ی
به شه که ی زینی له جانتاکه نایه وه. دیاکو ویستی شیرین دلّیا
بکاته وه که مه و دایه کی زۆریان نه ماوه و به مزووانه ده گه نه جئ.
به لام ئه وکی گیرابوو. هیزی قسه ی نه ما بوو. هیچ هیوا یه کیشی
به وه نه بوو که شیرین باوه ر به قسه کانی بکا. ئه و بیده نگییه ی
نیوانیان، ئه و چه ند ساته بیده نگییه، هه موو شتیکی تیدا گوترا بوو.
پیی خۆش بوو پشوویه کی دریژ بدا. چاوی قورس بوون.
له شی داهیزرابوو. ماندوو و شه که ت له منداله کانی وردبووه.
زین و شیرین سهریان خستبووه سه ر کۆله پشتیه که و له ته رمی
دایکیان ده روانی. دلّی پر بوو، ههزی ده کرد مۆبا یله که ی له کار
نه که وتبا یه و وینه ی گرتبا یه ن. ئاواته خواز بوو با شترین شیوه کاری
دنیا له و ساته دا لای بووا یه و ئه و دیمه نانه ی کیشابا یه وه. ههزی
ده کرد سات به ساتی ئه و بارودۆخه ناخۆشه بکاته وشه و بو
هه تاهه تبا یه دیمه نه هه ژینه کانی ئه و ساته وه ختانه ی تۆمار
کردبا یه. که چی له کۆتایی هه رکام له و هه زانه دا په ژیا ون ده بووه.
پیی وابوو نه کامی را و نه شیوه کار و نه وشه ناتوانن ئه و دیمه نانه
وه ک خۆیان تۆمار بکه ن. له بهر خۆیه وه برماندی «ئه ی مۆسیقا؟
ته نیا مۆسیقا ده توانی ئه م دیمه ن و ئه م هه سته به ژانه ی من
بگوازیته وه و نزا ی ئیمه بگه یه نیتته جئ!» وه ک که سییک که

شتیکی گرینگی دۆزییتتهوه، چاوی له شه‌مشاله‌که بری. که‌چی نه‌ دلّی به‌رایبی دا و نه‌ باوه‌ری به‌وه بوو که له‌و ساته‌ ناخۆشه‌ی ژیانیدا ده‌توانی شمشالّ لی‌ بدا. له‌گه‌لّ هه‌موو ئه‌وانه‌شدا له‌ ناخی دلّه‌وه باوه‌ری به‌وه بوو که شمشالّ نرای ئه‌وان ده‌گه‌یه‌نیته جی و هه‌یچ دوور نییه، سوۆزی شمشالّ گیان به‌ له‌شی هانادا بکاته‌وه.

پرووی له‌ شمشاله‌که وه‌رگه‌پرا. چاوی نووقاند و ویستی بیر له‌ شتیکی دیکه‌ بکاته‌وه. سه‌رنجیکی خسته‌وه سه‌ر منداله‌کانی. زین و شیرین وه‌ک هه‌ستیان به‌ دردۆنگی باوکیان کردبی، سه‌ریان هه‌لّبری و له‌ باوکیان ده‌پروانی. چاوه‌ شین و گه‌شه‌کانی منداله‌کان وه‌ک شمشاله‌ له‌ ئاوی زه‌پر گه‌راوه‌که له‌به‌ر شوۆقی مانگدا بریسکه‌یان ده‌دایه‌وه. له‌ دلّه‌وه هه‌زی ده‌کرد شمشالّ لی‌ بدا، به‌لام له‌ خوۆی پانه‌ده‌دی. ویستی به‌ر له‌وه‌ی شمشالّ لی‌ بدا، هه‌ناسه‌ی تاقی بکاته‌وه. هه‌ناسه‌یه‌کی قوولّی هه‌لّکیشا، به‌لام وه‌ک پشکوویه‌ک بگه‌شییتتهوه، هه‌ناسه‌که به‌ لی‌شاو له‌ زاری هاته‌وه‌ده‌ر. هه‌ناسه‌یه‌کی دیکه‌ و یه‌کی دیکه‌ش. نا، سینگی پر له‌ خه‌م و کوولّ هه‌ناسه‌ی قوولّ وه‌خوۆ ناگرّی. خوۆ ئه‌گه‌ر هه‌ناسه‌که‌شی هاوکاری کردبایه، لیو و په‌نجه‌کانی باش نه‌ده‌بزووتن. قامکی په‌ق بیوون. لیی پروون نه‌بوو ئه‌مه‌ ئاکامی ماندوو‌بوونه‌یان به‌جاریک زه‌وقی موّسیقا له‌ ئه‌نگوسته‌کانی توّرا بوو. بیرى کرده‌وه ئه‌گه‌ر ئیستا هانا زیندوو بووایه، په‌نگبوو وه‌ک جاران داوای شیّعریک و توّزیک شمشالّی کردبایه و تیشکی دلّخۆشی له‌سه‌ر گلینه‌ی چاوی بریسکه‌ی دابایه‌وه. دیاکو

دهيزانى، هيچكەس لەم دنيايه، تەنانەت بۆ خوشى، هيندهى هانا عاشقى دهنگى شمشالەكەى نەبوو.

مندالەكان هەروا لە باوكيان دەروانى. دياكوۆ حەپەسا بوو و يادى دانىشتن و پشووەكانى پيشووتر كەوتەوہ. بىرى لەوہ دەكردەوہ كە ئەگەر ئىستا هانا بەخەبەر بووايه، لە مندالەكانى دەپرسى خەونەكانتان چين؟ پيى دەگوتن جا مندالى نا، ئەگەر گەيشتينه ئەورووپا، ئەگەر گەيشتنە ئەو ولاتە، ئيتەر خوش دەژين. دەحەسپينهوہ و تير بە دلى خوومان دەژين. بە ئارەزووى خوومان و چوومان ويست وا دەژين. بەبى ترس، بەبى ھەلات ھەلات لە دەست پاسدار و جەندەرمە و عەسكەر! بەبى دلەپراوكيى دەستكورتى و نەدارى دەژين. دەى مندالى نا، دا پيم بلين بزائم ئەگەر گەيشتينه ئەوى، پيتان خوشە چى بكەن؟ پيتان خوشە چيتان ھەبى، چوون بژين؟

دياكوۆ وەك گالتهى بە ئارەزووى مندالەكانى بى، بزەيەكى تال لە ليوى خزا. حەزى مندالەكان خوشبژى بوو. حەزيان دەکرد مائىكى گەورەيان ھەبى كە ئيتەر مەجبوور نەبن ھەمووان لە ژوورپكدا بخەون. زين حەزى دەکرد ژوورپكى پر لە بووكەلەى ھەبى. حەزى دەکرد ھينديك ھاوپيى ھەبن و ياريان لەگەل بكا.

ئارەزووى هانا و دياكوۆ ئارەزووى ئازادى بوو. ئەوان ئارەزوويان دەکرد سەربەستانە بژين. ئارەزوويان دەکرد بەبى دلەپراوكى و ترس لەوہى پييان بگوترى جيايخوازن^۹ و شياوى مردن، بەبى ئەوہى لە دەستبەسەربوون و ليدان و

ئازاردان بترسن، بى ئەوھى بگيرين و زيندانی بکيرين، راشکاوانه بلىن كوردن و وهك هه موو مرووف و بوونه وه ريكي ئەم دنيايه، نيشتيمانی خويان خووش دهووى و جگه له ئازادى و مافى ئينسانى چيتريان له وه دهوله تانه ناوى كه كوردستانيان داگير كردوه. ئەوان ئاره زوويان ده كرد نه ترسانه بلىن تيره نيشتيمانى هه زاران ساله ي ئەوانه و مافى خويانه، خووشيان بووى و بپاريزن.

دياکو بيري له خهون و ئاره زوووى منداله کانی ده کرده وه و بيري هاته وه كه ئەگه ر ئيستا و لهم ساته پر له كاره ساته دا له منداله کانی بپرسى ئاره زووتان چيه، بى شك هه ردووکیان ده يانگوت دايکمان به خه بهر بى تا له گه لى بچنه ولاتى خه ونه کانیان. هه ناسه يه کى قوولى هه لکيشا و دلنياوو منداله کانی له مه ودوا، هه تا ماون، هه موو جارېک بهر له خه وتنيان له دلى خوياندا ئاره زوووى ئەوه ده کهن كه خوژيا دايکیان ده ما. دياکو باش ده يزانی كه ده ردی بى دايكى، هه ر ئەو كه سانه ده يزانن كه برينى ناسورى بى دايکیان له دلدايه. ئەو كاتىك دايكى خووى له ده ست دا، له ته مه نى زيندا بوو. دايكى دياکو له كاتى داگير كرده وه ي كوردستان به تاوانى هاوكارى پيشمه رگه كان ده سته سه ر كرا و دواتر گوتيان له نه عله تاواى شارى قورووه ناشتوو يانه.^{۱۰}

شمشاله كه ي له زهوى چه قاند و چه ناگه ي خسته سه ر. هه روژمى خه يال، عه قلیان له ميشكى راونا بوو. له خووى پرسى «هه ر به راست پهنگه هانا خووى له خه و كردي!» پهنگه خهوى لى كه وتبى! يان له هوش چوو بيته وه. ئەرى، پهنگه خووى له خه و

کردبئ! ناخر هانا زۆرى چهز له گالته و شوخی بوو. پهنگه هه
بۆ گالته خوۆ له خهه کردبئ!» بهپهله خوۆ گه یاندهوه سه
تهرمه که. سهري دانهواندهوه. گوپی خسته سهه سینگى و تاویک
راوهستا. کپ و بیدهنگ. هیچ دهنگیک، هیچ تاووتین و
جوولهیهکی ههست پئ نه کرد. که چی به و حاله شهوه پپی وابوو
هانا یا خهوتووه یان له هوش چۆتهوه.

له خوۆ به شک بوو. پپی وابوو ئه و شله ژاوه و ناتوانی به
جوانی بیستئ. ناتوانی باش بیر بکاتهوه و هوشی له سهه خوۆ
نه ماوه. به زهیندا هات داوا له شیرین بکا سهه ری بخاته سهه
سینگى دایکی، به لکوو ئه وه له بی و به راست دلی هانا له
لیدان نه که وتبئ. به لام خیرا په ژیوان بووه. تهوژمیک له
ههستیکی ناخوش ویزدانی راجله کاند. لومه ی عه قلی خوۆ کرد
«گیله! نا! شیت بووی؟ نه گهر هانا شتیکی لی هاتبئ، بۆ
هه تاهه تايه شیرین ئه م ساتانه ی بیر ناچیتتهوه. تا ماوه ئه وه
نازاری ده دا. نا. باشتر وایه پشوو بدهین. وا باشه منیش هینده
گیل نه بم و بیر له شتی سهه یروسه مه ره نه که مه وه. باشتره ددان
به جهرگمدا بگرم. تا ده گهینه شوینیک و به شکایه کوو که سیک
به هانا مانه وه هات و هانا ش زیندوو ما. با وا نه که م منداله کان
شک بکه ن. با له وه زیاتر نه په شوکین. ئه ری، پشوو ده دهین و
تیته لده چینه وه. کئ ده زانی، په نگه زورمان نه مابئ بگهینه جئ!»
زین و شیرین به وردی سهه رنجیان خستبووه سهه دیمه نی
باوکیان که چه ند جاریک سهه ری خسته سهه سینگى دایکیان و
مه چه کی ده گوشى و قامکی له سهه لاملی داده نا. منداله کان له

جوله و هه لسوکه وتی سه رشیته نه ی باوکیان ده ترسان. دیاکو وهک
 هه ست بکا له ژیر چاواندایه، ئاوړیکی له منداله کان دایه وه.
 چاوی له گه ل چاوه شین و گه وره کانی زین و شیرین
 تیکه له نگووتن و وهک که سیکی زمانلووس که مه رایى له بهر
 که سیک بکا به بی ئه وهی بیر بکاته وه. قسه ی دهر دانه دهر
 «گوله کانم دایکتان زیندوووه. نیگه ران مه بن. خه وتوووه. له هو ش
 چوته وه. چاوی هه ئیناون و سه یرمان ده کا، به لام ناتوانی هیچ
 بلنی» و له چکه که ی به سهر روو خساری هانادا دایه وه.

بیده نگ بوون، بیده نگیه کی پر له قسه.

له ته نیشت ته رمه که دانیشت. شمشاله که ی هه لگرته وه و له
 زهوی چه قانده وه و چه ناگه ی خسته وه سهر. له وینه ی شاماران
 راما که له سهر شمشاله که کو لدرابوو. به خو ی وت «ئه گه ر
 ده متوانی باشرین ئاوازی شمشاله که م لی بدهم، ره نگیوو گیان
 بیتمه وه بهر له شی هانا. هه ر نه بی ره نگی شمشاله که م تاویک
 خه می منداله کان بره وینیتته وه!»

بیری چوووه سهر ئانهیتا و پیی وابوو ئه و خواژنه هه ر له
 ریگای موسیقاوه روخی به بهر مرو فقه کاندایه کردوووه، بویش
 ته مبوور و شمشال هینده له باوه ری ئه ودا پیروژن^{۱۱}. به خو ی
 گوت، ئه ری، ته مبوور و شمشال که ره سته ی گیان به بهر دایه کردن.
 له و کاته دا، به سه رهاتی ئادهم و حه واشی له گه ل باوه ره
 ئایینییه که ی خو ی تیکه له کیش کرد و به خو ی گوت ره نگی ئه وه
 راست بی کاتیک خواوه ند ئادهمی هینایه سهر زهوی و حه وای
 له جه سته ی ئادهم هینایه به ره هم، فره مانى به حه وت خو ری کرد

تا تەمبۈر لى بىدەن. ھۆرىيە كان لە دەۋرى ھەوا كۆزىلكەيان بەست، تەمبۈر يان لىدا و گيان لە جەستەى ھەوا گەپرا. ھەرچەندە دياكۆ باش دەيزانى ئەم بەسەرھاتە ھى ئايىنەكەى ئەو نەبوو^{۱۲}، كەچى بەھالەشەو بەسەرھاتەكەى لەگەل باۋەرەكەى خۆى لىك گرى دا و لە دللى خۆيدا گوتى «كى چووزانى، رەنگە و ابووبى! بەلام شكى تىدا نىيە ھەر مۇسقا تىن دەخاتەو لەش. ھەر ئاۋازە ھەست دەگەشېئىتەو!»

چەناگە و دەستى تەزىۋى لەسەر شمشالەكە ھەلگرت. بەپەلە بۆ لای زىن وەرسوورايەو بە ھاتبۈۋە تەنىشت تەرمى داىكى و دەپھەۋىست لەچكەى سەر رووخسارى لابات. دەپھەۋىست لەو قسەى باوكى دلنيا بى كە داىكىان ھىچى نىيە و زىندوۋە.

«نا كچم، نا! زىن نابى دەست لە رووخسارى داىە بىدەى.

ئەگىنا ...»

زىن قورىنگاندى* گرىا. شىرىن ھاتە لايان. لە لايەكەى دىكەى تەرمەكە دانىشت. مىلى بە لارەو نا و لە داىكى دەروانى. زىن ۋەك لە دەست كەسىكى نامۆ ھەلبى، خۆى لە باۋەشى شىرىن پاكرد. ئامىزى شىرىن، سۆزى داىكى بىر خستەوۋە. لەو

* قورىنگاندن: دەنگى نووقەنووقى بەر لە گرىان، دەنگىكى نارازايانە لە شتىك كە رى بۆ گرىان خۆش دەكا. قورىنگاندن ھەر ھەمان قورىنگەقورىنگە كە بۆ گرىانى بەدرۋى مندال زۆر بەكار دى.

ئىۋارە درەنگەۋەخت و تارىكەدا، چاۋەزارى بە ملوانكەۋەكرائى
 كچەكانى، چاۋچاۋپىيان لەگەل چاۋە تىژەكانى دياكو دەكرد.
 دياكو لە دللى خۇيدا دووپاتى كردهۋە « نا، نا، وىناى ئەم
 دىمەنانه لە تواناى هېچ وىنەگر و نووسەر و شىۋەكار و تەنانهت
 هېچ مۇسىقار يېكيشدا نىن.»

-

سى پۇژى پەبەق بوو، شاخ و خەرەند و دەشتيان بەرەو
 ھەندەران دەپرى، سى دانە پۇژى تەۋاو. خۇيان لە چاۋى ھەموو
 زىندەۋەرىكى ئەم جىھانە دەشاردەۋە. دەترسان. نەۋەك كەسىك
 بيانىنى و پاپۇرتيان لى بدا. دەترسان نەكا بگىرىن و
 بيانگەرپىننەۋە ژىر دەستى جەندرمەكان. دەترسان. نەكا تووشى
 ئاژەلپىكى درندە بن. نەۋەك تووشى كەسىكى ئاسايى بن و لىيان
 بە شك بى و پاپۇرتيان لى بدا و بەپىي پىكەوتنى ئاسايش لەسەر
 سنوورەكانى نىوان توركىيە و ئىران، پادەستى پاسدارەكان
 بكرىتەۋە. دياكو دەيزانى لەسىدارەدرانى ئەو و ئاۋخواردنەۋە،
 ۋەك يەك، بو پاسدارەكانى ئىران ھاسان بوو. ھەرچەند بەدل
 پىي ناخۇش بوو كە بە ھاناى دەگوت «ئەگەر بگەومە دەست
 جەندەرمە و پادەستى پاسدارەكان بكرىم، ئەستەمە گيان
 دەربەم!» كەچى دواى ئەم سى پۇژە، ۋەك لەبىرى چوۋبىتەۋە
 كە ئەگەر پادەست بكرىتەۋە چ چارەنووسىكى پەش
 چاۋەروانىيەتى، ھەمدىسان ۋەك چارەكانى پىشوو ھەۋلى ئەۋە

بوو هه تا زووه تووشی که سیځ بڼ و داوای یارمه تی لی بکا. ناره زووی ده کرد تووشی پښواریک بڼ و ژیانی هاوسه ره که ی، خو نده گه ژیان له له شیدا مابڼ، رزگار بکا. دنیا نه بوو له وهی که نده گه تووشی جه نده رمه یه کیش بڼ، دوور نییه وه ک قوربانیه ک که عاشقی جه لاده که یه تی، نه ویش دهستی یارمه تی به ره و دريژ ده کا یان نا. خه می خه ونه قورسه که ی هانا، خه ریک بوو می شکی دیا کوی ده تا ساند و نه و یاسا ساکاره ی له بیر ده برده وه که به ده گمه ن وا هه یه جه لاد به زه یی به قوربانیدا بیته وه.

جاریکي دیکه ش خه یال هه لیگرته وه. بیری نه و هه موو نه زموونه تالانه ی پښگای هه نده ران که و ته وه. بیری نه و گشته به سه رهات و هه واله ناخوشانه که و ته وه که له زاری که سانیتړ و له سه ر پهری پوژنامه ده دیدین و له شاشه ی ته له فزیونه وه ده ییستن. گیران و ده سته سه رکران و راده سته کردنه وه و نو قمبوون و خنکان و لیدران و ئیتر پیپرستیکی دوورودريژ له م ژانره ژاناویاننه ی ژیانی کوچه ربوونی هاته وه بیر. بوخوشی شایه تیکي زیندووی به شیک له و رووداوانه بوو که یا به سه ر خو ی هاتبوون یان دیووی که به سه ر هاوړیکانی هاتبوون. بیری له جاریک له و جارانه کرده وه که خو ی و هاوړیکانی له پښگه ی یونان بوون، هه روه ک نه سه فهره، سڼ پوژي ته واو خو یان له هه موو که سیځ ده شارده وه. بیری که و ته وه که نه و کاتیش شه وانه موبایله کانیا ن ده کووژانده وه. هه رچه نده نه مجاره دوا ی نه وه ی له چومیان دا، ئیتر به جاریک موبایله کان له کار که و تبوون. نه و جار هه به پوژ له جییه ک خو یان مات ده دا و شه وانه پښگایان

ده‌بری. دواى دوو رۆژ رېځگابرين شه‌ويک گه‌يشتنه سه‌ر
 رووباريکى پان و به‌رين. رووباره‌که به‌روواله‌ت نارام و هيور بوو،
 به‌لام له‌ ژړه‌وه به‌خوپر بوو. دياکو و هاوپړيکاني ده‌ستيان له
 ده‌ستى يه‌ک نا و يه‌ک به‌ دواى يه‌کدا چوونه ناو ئاوه‌که‌وه.
 ده‌ترسان، نه‌وه‌ک چۆمه‌که قوول بى و بخنکين. چهند ميترىک
 به‌ره‌و قوولايى چۆمه‌که چوون. ئاوى رووباره‌که هينده تيژ بوو
 که هه‌موويانى له‌ جى هه‌لقه‌ند و به‌ پانتايى چۆمه‌که‌دا بلاوى
 پى کردن. مه‌رگيان به‌ چاوى خوځيان دى، به‌لام دواخرى هه‌موويان
 له‌ چۆمه‌که په‌رينه‌وه. دياکو چهند سه‌ت ميترىک له‌ خوارتر خوځى
 گرته‌وه و له‌ چۆمه‌که هاته‌ده‌ر. زۆربه‌يان خوارده‌مهنى و
 که‌لوپه‌له‌کانيان پى نه‌مابوو. نه‌وه‌ى پيشيان مابوو له‌ ئاودا
 خووسابوو. موبایل و خوارده‌مهنى و زۆربه‌ى شته‌کانيان خراپ
 ببوون. کاتيک ويستيان دريژه به‌ ريگا بدن، دوو که‌س خوځيان
 گل دايه‌وه. نه‌يانده‌ويست له‌ گه‌ليان پرۆن. يه‌کيان شل بوو و
 گوتى بو چاره‌سه‌رى قاچه‌کانى هيچ کوئ نه‌ماوه نه‌چى. ئيستاش
 قسه‌کانى له‌ گوئى دياکوډا ده‌زرينگانه‌وه که ده‌يگوت «چۆته
 تاران، چۆته به‌غا، چۆته لاي هه‌ر دوکتورىک، پينان وتووه له
 هه‌نده‌ران چاره‌ت دى». ده‌يگوت هه‌رچى هه‌يبوو، هه‌رچى
 قه‌رزى کردوو، گشتى لاي قاچاخچييه‌که داناوه تا بو چاره‌سه‌رى
 قاچه‌کانى بگاته هه‌نده‌ران! به‌لام ئيت لى براوه. ماندوو بووه و
 بيزار بووه له‌ هه‌موو درۆ و ده‌له‌سه‌يه، له‌و گشته‌ قۆلپرينه‌ى
 قاچاخچى و گيران و ديپورت و تيهه‌لچوونه‌وه له‌م رېگايه. ئاشکرا
 دياربوو که ناتوانى چيتر هاوپړى هاوپړيکاني بى. قاچه‌کانى

ماندوو و سپر بوون. گوتی «مبوورن که ناتوانم له وه زیاتر هاوسه فەرتان بم. مبوورن که به قسه کانم دلگرانم کردن. مبوورن که ده لیم لیمگه رین با هەر لیره به دهردی خوومه وه سه ربینمه وه.» دیاکو ویستی بلێ من له لات ده مینمه وه، به لام هەر که بیری هانا و منداله کانی که وته وه پیتی له دل و ویزدان و ههستی ئینسانی خوئی نا. خوئی کز کرد و بیدهنگ بوو. یه کیک له هاوړیکانی بریاری دا و گوتی «مادام هه ندهران نرخ مرؤف هینده سووک ده کا، من نایه م. ئه رووپا بۆم بیته ئیره ش تازه نایه م. من چیتر ئه ورووپا و ژیا نی هه ندهرانم به پوولیکیش ناوی. ئه م کوره داماره هیه چ چاره ی نییه، پیتی گه رانه وه ی نییه، یان ده بی لیره سه رگه ردان بی یان چاره پروان بی تا که سیک به هانا یه وه دی. من لای ده مینمه وه و ئاگام لیتی ده بی، تا به لکوو که سیک به هانا مانه وه بی، جا یارمه تیمان ده دا و ده رده چین یان ده مانگێر نه وه کوردستان.»

به یارمه تی هه موویان ئه و کوره شه له یان تا سه ر جادده یه ک که له داوینی چیا یه ک هه لکه وتوو له کوئل نا. وا ریککه وتن که کوره شه له که به ته نیا له سه ر جادده که دانین و هه تا هاتی سه یاره یه ک یان ریبواریک به و جادده یه دا، به ته نیا به جیی نه هیلن و له دووره وه چاودیری بکه ن! به ره به ری به یانی، له دووره وه دهنگی سه یاره یه ک هات. هه موویان چوونه سه ر ته پۆلکه یه ک و له دووره وه سه یری دیمه نه که یان کرد. سه یاره یه ک هات و مسافیره کانی ناو سه یاره که، هاوړی به ته نیا

جېھيشتراوه کهيان سوار کرد و دواتر ئه وانيش دريژهيان به ريگا دا.

له بيري نه چو بووه که دواي ئه وهی له چومه کهيان دا و هيچيان پي نه ما، به ره به ره برسي تي و ماندووي تي به ره و پيشوازيان هات. بو ئيواره ي پوژي دواتر که س هيچي بو خواردن پي نه ما بو. وه ک جاره کاني پيشووتر، ده ستیان بو گژوگيا و هه موو شتيک ده برد تا خو يانی پي تير بکه ن. ناچار هه ره به و ريگايه دا گه رانه وه که پيدا رويشتبوون، به لکوو تووشی که سيک بن و يارمه تيان بدات. به لکوو پوليس يان جه ندرمه بيان دوزي ته وه و له قربوون و سه رماوسول پرگاريان بن. ئه و جاره ش جه ندرمه کان دوزيان نه وه، ليان دان و گرتيانن و له گرتووخانه ش به شه ق وه ده رياننان. له کو تاي بير که و تنه وهی هه رکام له و بيره وه ريبه تالانه دا به خو ي ده گوت ئه م به سه ره اتانه چه نده ليکده چن. ده لي ي دووپاته بوونه وهی رووداويکن و ژانه کهيان وه ک يه که. ده لي ي هه ره يه ک رووداون، ده لي ي هه ره يه ک ژانی هاوبه ش و يه ک چاره نووسی هاوشيوهن. تاراده يه ک دلنيا بو له وهی که ئه گه ر ئه م رووداو و به سه ره اتانه بو که سيک بگير يته وه، گومانی ئه وهی لي بکا که ئه و رووداوانه له راستيدا هه ره يه ک رووداون و هه ره يه ک جار روويانداوه، که چي ئه و به دوو يان چه ند جاري جياوازيان ده يانگير يته وه.

دياکو له و رووداوانه ي به سه ربه اتبوون زور شت فير ببوو. ده يزانی ده بي هه موو شتيک بکا تا سه فه ره کهيان کورت بکاته وه. ده يزانی سه ره راي هه موو ناخوشييه کان نابي به يلي شه ويان

به سهردا بئ. نابئ خاوه خاوي بكا و ده بوو زوو خو بگه يه نه نه
 ئاوه دانبيه ك! به لكوو به خت ياوهريان بئ و تووشى كه سيك بن
 و داواى لئ بكه ن يارمه تيان بدا. ترس و دلء پراوكيى ئه وه كه نه كا
 وه ك جاره كانى پيشوويان به سهر بئ و منداله كانى هيئده برسى
 و هيلاك بن كه نه توانن به رپگادا برؤن، مووچركى به له شيدا
 هيئا. ده ستيكى خيراى به ناو جانتا كه دا گپرا. جگه له كوته
 بسكي تيك، هيچ شتيكى ديكه ي بو خواردن تيدا نه مابوو.

-

چارى نه بوو، ده بوو دريژه بدا. ده بوو رپگا بيوي. بيري
 كرده وه كه ئه گهر هر وا دانيشن، هم شهويان لئ درهنگ ده بئ
 و هم برسيتى پرستيان لئ ده برئ. هيستاش هيوابراو نه بوو و
 به و هيوايه كه تووشى پوليسى يونان بن دلگه رم بوو. پيوا بوو
 ئه گهر پوليسيكى يونانى، له به ختى خوئ پوليسيكى باش،
 بيانينئ، رهنگبوو لئيان تتيگا. رهنگبوو يارمه تيان بدا. هر نه بئ
 تهرمه كه يان لئ وه ربرى و بلئ، با ئه م تهرمه ئه مانه تى خاك بئ.
 به لكوو بلئ، له م شوينه بينيژن. ئيوه برؤن، ههركات گه يشتنه
 جئ، له دهرفه تتيكدا بگه رپنه وه و سهردانى گوره كه بكه ن. رهنگه
 پوليسه كه هيئده به به زه يى بئ كه بيژئ، ته نانته ده توانن دواتر
 گوره كه ش بكولنه وه و تهرمه كه دهر بينن و بو لاي خوتانى
 راگويزن.

بیژی له م بیرانه هاتهوه. لۆمه ی خۆی کرد که ئەو چهنده که سیکی خراب و بئ سفتهه. لۆمه ی خۆی ده کرد که ههتا هانا زیندوو بوو، له زید و له ناو که سوکاری خۆیدا تیر به ئاسووده بی نهژیا، ئیستایش لیناگه پری هانا بگه پریتهوه زیدی خۆی و له باوه شی نیشتماندا پشووی ههتا ههتایی بدا. لۆمه ی خۆی ده کرد که داخوا ئەم کۆسته وای کردوو که به بئ ئەوهی به خۆی بزانی سۆزی خۆشهویستی لاواز بووه و بیری چۆتهوه که وهک دوو که سی شهیدای ئازادی و سه رهستی گه ل و نیشتمان له زیدی خۆیان هه لقه ندران و مال له کۆل به شاره کانی کوردستانه وه بوون و سه ریک له کرماشان له لای یارسانه کان خۆیان شارده وه و، ماوه یهک له لالش لای ئیزدییه کان میوان بوون و، دواتر چوونه ریزی به رخۆدانی دژ به شه ری داعش له عه فرین و، دواجاریش بو پهرینه وه به ره وه ههنده ران به ناسنامه و ناوی خوازاوه وه له ئاوه دانیه ک له نزیك شاری چۆرومی تورکیه گیرسانه وه. رقی له خۆی ده بووه که دوا ی ئەو هه مووه نه هه مته تی و هه لات هه لات، ئیستا که رۆحی هانا له جه سته کویره وه ری چه شتوو هه کی ده رباز بوو، ئەو ناهیل و بیر له وه ناکاته وه که له زیدی خۆیدا به سه یته وه. ته نانه ت بیر له وه ناکاته وه که هانا به شی خۆی، تالیی له م ژیا نه چه شت و پیویست ناکا دیاکو بیته هۆی دوور بوونی هانا له نیشتمان و که سوکاری خۆی. له خۆی پرس ی «ئاخر پیاو ئەوه کوا قسه یه، ئیره کوا زیدی هانایه تالیی بنیژری؟ بو ده بی رۆحی هانا له م چۆله وانیه و تاک و ته را و سه رگه ردان بی، بو؟!» بریاری دا، ته نانه ت ئەگه ر پۆلیسیکی باش و

به ويژدانيشي تووش بئ و پيشنياريكي ئه وتوشى پئ بكا، ليبراوانه
 پيشنياره كه ي وه رنه گري و بلي، با من بگيريم، با بدريمه وه
 ده ست جه نده رمه و پاسدار و ده با له سيڊاره بدريم، به لام با هانا
 بگه پريته وه زيدي خوئي و با منڊاله كانيشم... له خوئي پرسى «ئهى
 منڊاله كانم؟ نا، نا. يه ق له م هه موو ره شيبينييه ي من، ماله كته
 هينده ره شيبينم، خه ريكه بيژم له خوشم ده بيتته وه. ئه م هه موو
 خه ياله خراپه ي من وه خته ميشكم تيك بدا، خه ريكه دلّم ره ش
 ده كا، خه ريكه ده مكاته داعبايه كي قيزه ون و له بيرم ده با ته وه كه
 ئاواتى هانا چى بووه! ئه ري، من ده بي هه موو شتيك، هه موو
 شتيك بكه م تا ئه م منڊالانه بگه نه جي و ژيانيان خووش بن!»

بيري ئه وه ي كه هانا ده گه پريته وه زيدي خوئي و قه ت
 ناييبنيتته وه ته زووي به له شيدا گيڤا. تووند ده سته ليك ئالاهه كانى
 گووشين. ماچيكي له ده ستي دا و بيري له وه كرده وه كه چ بكا تا
 له هانا دوور نه كه ويته وه. به خوئي وت تا شويني مه به ست، تا
 ئه و جييه كه ده چن، تا ئه و ولات و شار و ئاوه دانبيه كه ليئي
 نيشته جي ده بن له كوئي ده ني. بريارى دا، تا هه ر جييه ك كه
 پيويست بي و بتوانن هه موويان پيكه وه ده بن. بيري ناشتنى هانا
 و ئاويته بووني له گلدا، هيئلنجى هيئايه به ر. دلي به و بيرانه تووند
 ده بوو. كه چى كه بيري كه وته وه له دينه كه ي ئه ودا پوچ نامري و
 له جه سته يه كي ديكه دا ده رده كه ويته وه، سووكتايي دلي هات و
 ئاوا ته خواز بوو ئه و جه سته يه بدوژي ته وه كه له گه ل روحي هانا،
 دوڤادووني گيان ده كه ن و كراس ده گوڤنه وه.^{۱۳}

له خه یالی گه راندنه وهی تهرمی هانا بو ناو که سوکاری خویدا
 بیرى چووه سهر دایکوباوکه پیروپه ککهوتهی هانا که داخوم
 ئیستا چهنده چاوه پروانی هه والی گه یشتنه جیی کچ و
 نه وه کانیا ن؟ له م چهنده ساله ی رابردوودا ته ئی دایکوبابی هانا
 هاتبوونه سهر دانیان. منداله کان له لای ئه وان باش ده حاوانه وه و
 ئه و چهنده جاره که نه نک و باپیره یان دیوو، هه ستیان ده کرد
 هه موو دنیا هی ئه وان. به لام خسوو و خه زوورانیشی پیر ببوون
 و به ره و په ککهوته ببوون ده چوون. هینده پیر ببوون که نه بو ئه وه
 ده بوون منداله کانی به وان بسپیژی و نه ئه وه ش که به رگه ی
 دیتنی تهرمی تاقانه که یان بگرن.

«ئه گهر بگرن و راده ستم بکه نه وه، ناکرئی حیساب له سهر
 ئه وه بکه م خسوو و خه زوورم ئه و دوو ورده یان پی ده حاویته وه.
 ئه ری، ده بی هه موو شتیکی بکه م راده ست نه کریمه وه، ده بی
 هه موو کاریک بکه م ئه م مندالانه بگه یه نه جیه کی دلنیا. ده لئین
 له ئه وروپا مافی مندال پاریزراوه، تو بلئی ئه گهر ئه م
 به سه رهاته یان بو بگیرمه وه به زه ییان به و منداله وردانه دا
 نه یه ته وه و نه لئین، باشه ئه م مندالانه چ تاوانیکیان کردووه که
 تووشی ئه م هه موو چه رمه سه ری و تالییه بوون؟! تو بلئی بیر
 له وه نه که نه وه ژیانیکی ئاسایی بو ئه و مندالانه دا بین بی. ده ی
 که وایه، هه موو شتیکیان بو باس ده که م. هه موو شتیکی. به لام کئ
 ده لی باوه رم پی ده که ن؟ ده ترسم باوه ر نه که ن ده لئیم چی.
 ده ترسم هینده یان به سه رهاته یان وا بیستبی که هه ر گویشم لی
 نه گرن و وه بزنان شتیکی ساخته یه. ده زانم به سه رهاته یان

له مجۆره یان زۆر بیستوو، ده زانم. پوژ نییه نه بیستن په نابهری
 کورد له تورکیه تووشی هه لوارتن ده بن! به هه زاران په نابهری
 کورد له سنووری بیلا پرووس و پۆله ند ماونه ته وه! به له می
 په نابهران به گشت سه رنشینه کانیه وه له ده ریای ئینجه دا نو قم
 بوو! هه زاران په نابهر له که می کالیی فه رانسه بی چاره نووس
 ماونه وه! پوژانه هه والی ناخو ش له سه ر چاره نووسی په نابهران
 دینه سه ر شاشه ی ته له فوون و ته له فزیونه کان و خیرا له بهر
 چاوان ون ده بن. هه ر به و خیراییه ش هه واله کان له بیر ده چنه وه.
 ئیتر هینده یان هه والی وا بیستوو که په نگه خوویان پی گرتی.
 ئه ری، ئه وانیش وه ک ئیمه، وه ک هه موومان، خوو گرتی
 هه واله کان بوون. هه موومان، هه رکات هه واله ناخو شه کان
 ده بیستین، به بی ئه وه ی له ده ست خو ماندا بی، هه ر وه ک
 هه والیک لیان تیده په رین و به س. وه ک هه والیکی ئاسایی که
 دل مان رانا چله کینی، که ناخمان هه لئاته کینی، که هه سه ته کاغمان
 له خه و رانا په ریئی و به لکه بو ده برینی هه سه تی هاو خه می و
 ئینسانی خو مان ئاخ و ئو فیک هه لده کیشین، که چی نه وه ک
 کاریگه ری خراپی له سه ر دل و ده روو مان هه بی، هه ول ده ده یین
 به زووترین کات هه واله پر له کاره سه ته کان له بیر بکه یین.
 زۆر به مان وامان لی ها تووه، زۆر به مان. ده ی که واته پیان ده لیم،
 چاوتان لییه له راستیدا ئیمه هه موومان له یه ک ده چین، که چی
 هیندی ک جیاوازی بچکو له وه ها له یه کتری دا براندووین که زۆر،
 زۆر، زۆر تر له وه ی بو خو مان پیان وایه لیکی دوور خستووینه وه!
 کئ چووزانی، په نگه هه ر که به سه ره اتی میان بیست، ته نه ات

باوه پریشم پئی نه کهن ده لیم چی. دهی خو ئه گهر باوه پریشم پئی
 نه کهن، ئه گهر به سه رهاته کهی من مووچرکیش به له شیاندنا
 نه هینتی، نابئی من واز بیتم. پیدارگرتر ده بم. دهنانا، لیان
 ده پاریمه وه، تکایان له بهر ده کهم، داوایان لی ده کهم لانیکه م
 وامان له گه ل نه کهن چاره نووسی منداله کان پرش بی. له بهر
 چاره نووسی منداله کانم هه رچی بلین ده یکم، ته نانه ت به پیی
 خوم ده گه ریمه وه بهر ده سستی پاسداره کان. چ ده بی، با بی! ته نیا
 ئه رخه یانم بکه نه وه له وهی ژیانی منداله کانم پاریزراو ده بی...
 ته کوو و ته کوو، چه نده که سیکی ره شبینم، چه نده بیره کانم
 قیزه ونن! کئی چوو زانی، ره نکه باوه پر به قسه کانم بکه ن و له خوم
 باشر لیم تییگه ن و هاوکاریمان بکه ن و ژیاغان پئی به خشنه وه!
 کئی چوو زانی، ره نکه بیستن و دیتنی ئه م هه موو به سه رهات و
 نه هامه تییانه ی به سه ر ئیمه هاتوو، بو ئه وان بوو بیته ئه زموون
 و له وه تییگه یشتن که چه نده به خته وه رن که ئه وان ناچار نین
 وه ک ئیمه ئه وه هه موو تالییه بچیژن.

وه ک بلوقی دلی ته قا بیت، وه ک که سیک که قسه ی دلی
 خوئی کردبی و ئه وهی له دلیدا بووه ئیتر له سه ر له شی بارگرانی
 نه کا، گه شبینتر له پیشوو دلی پروون بووه و به بی ئه وهی به
 ده ست خوئی بی، هیوایه کی زوری له دل گه را. دیاکو وه ها له
 خه یاله وه چوو بوو که وه ک هه موو شتیک له راسته قینه دا پروویدا
 بی، زاری کرده وه و پروو له شیرین که زینی له باوه ش گرتوو
 گوتی «دلنیام لیمان تیده گه ن، دلنیا یارمه تیمان ده دن و ژیاغان
 باش ده بی! شیرین، کچم، داها توویه کی گه ش چاوه رواغانه. زین

مه گری. ئە گەر ئەو مه ودا كورتهی ماومانه خیرا بپرین، دهرده چین و ئیتر رزگارمان ده بن!»

كچه كان ههچ ولامیكیان نه دایه وه. زین وهك كه وه كه سه ر له به فر ده نئ، سه ری له نیو باخه لی خوشکی رۆكرد. شیرین هه په سا بوو و گوپی بو قسه كانی باوکی راگرتبوو. ته قه ی سه ری ده هات و ههچ قسه یه کی باوکی بو نه ده چۆوه سه ر یه ك. كچه كان ده یانزانی هه لسو كه وت و باری ده روونی باوکیان له دوای خه وه كه ی دایکیان وهك جار ان نه ماوه، به لام نه یانده زانی هۆكاری راسته قینه ی ئەو گۆرانه قووله چییه. هه لسو كه وت و ئاكار ی سه یروسه مه ره ی دیاكو كه م نه بوو، وړینه و خه یالی سه یروسه مه ره شی هاتبووه سه ر. دیاكو وهك له بیری چوو بیته وه كه خه وی هانا وه خه به ره اتنی نییه و ههچ سه رنجیكیشی نه دایته چاوه سه رسو ورم او هه كانی شیرین، له خه یالی خۆیدا بیری له و دا هاتوو ده كرده وه كه هه موویان پیکه وهن و ههچ ساتیکی ئەو دا هاتوو به خته وه رییه یان به بن هانا نه بوو. له گه ل هانا ده چوونه دهر، له گه ل هانا له ماله وه ده بوون، له گه ل هانا ژیانیک ی ئارام و خۆش، سه فه ر و سه ردان و سه یران و له گه ل هانا تا كو تایی ژیان پیکه وه ده ژیان. دیاكو وهك نه زیله یه کی* شیرین ئەو خه یالانه ی له سه ری هه ك كرده وه و له به رخۆیه وه ده یگوتنه وه. هه ینده روون له گه ل خۆی ده دوا كه شیرین به پروونی له هه موو قسه كانی تیده گه یشته.

* نه زیله: ئەفسانه، سه برده، به سه رهات

شيرين پيى وابوو باوکی به جارِک تیکچوو.

دياکو شانه چکوله کانی شیرینی به خویه وه گووشی و به لینی
گه یشتن بهو به خته وه ریبه تراویلکه یی و خیالییه یه ی پین ده دا که
له زهینی نه ودا به مزووانه پیی ده گه یشتن. بریسکه ی گواره به
چاوه زار نه خشاوه کانی هانا له بهر شوقی مانگدا گری له
هه ودا ی خه یالّه کانی خست. چاوی خزایه سه ر تهرمی هانا. وه ک
ئاویکی ساردیان به له شیدا کردب، له گه ل هه ناسه ده رداتیکی
قوول، شان و پیلی داهیزران.

گوئی له دهنگی زین بوو که ده یگوت برسیه تی. پیویست
بوو شتیک بخون. به ده ست خوی نه بوو، بیری هانا و
بیره وه ریبه کانی که وته وه. دوایین بیره وه ری هانای هاته وه بیر.
دوینن ئیواره ئه م ده مانه، هانا له بن داریکی وه ک ئه م داره
دانیشتبوو که ئیستا تهرمی خوی له بن راخرابوو،
به رهه لینه یه کی راخستبوو. سی هه ناری سووری له جانتاکه
ده ره یئابوون و به بزه یه کی خوشه وه هه ناره کانی قه لشتن و وه ک
چون مه لیک خواردن به زاری بیچوو هه کانییه وه ده کا،
ده نکه هه ناره کانی به زاری منداله کانییه وه ده کرد. هانا نه و
هه نارانه ی له و باخه لی کردبوونه وه که دوینن ده مه ونیوه رو به
ته نیشیدا تیپه رین.

به میشکیدا هات منداله کان به جی بیلی. به زهینیدا هات
به لکوو تووشی بیستاتیک یان شتیک بی و هیندیک خواردن
له گه ل خوی بیئته وه. ته نانه ت بیری له وه ش کرده وه که هیچ
دوور نییه نه وان له سه ر ریبه کی لاری بن و هه ر چه ند شه قاو

ئەولاتر ئاوەدانىيەكيان لى دەرىكەوئى. خەرىك بوو بە زارى دا
 بى و بلى «گولەكانم تاوئىك لەلای داىكتان دانىشن. من تا هوؤئى
 دەپۆم و ديمەوہ. زۆرم پى ناچى، مەترسن. چاوم لىتانه. چاوپەرى
 بکەن، زوو دەپۆم و دەگەپيمەوہ.» بەلام زمانى گوئى نەکرد.
 زمانى نەسوورا. ترسا. نەوہک نەتوانئى بگاتە ئاوەدانىيەک، نەوہک
 تووشى بىستان يان کەسئىک نەبئى و، نەوہک نەتوانئى هئىچ لەگەل
 خوئى بىتتەوہ. دەنگئىک لە گوئيدا دەزرىنگايەوہ « نا، کارى وا
 نابئى. مندالەکان زۆر لەوہ وردترن بەجئيان بئلى. دوو مندالى ورد
 بەم نيوەشەوہ و لەسەر تەرمئىک! نا، شتى وا نابئى، دنيا هەزار
 شتە. كئى دەلئى تا دەگەپيمەوہ...». دواچار گوتئى:

«کچى خوئم تاوئىک پشوو بەن. تاوئىكى تر پئى دەکەوينەوہ.»

سەرى قومقومهکەى کردەوہ. قومئىک ئاوى تئيدا مابوو.

«تینووتان نىيە؟»

بئدەنگ بوون. هەرسئىکيان بئدەنگ بوون. زىن لە باوہشى

شیرىندا خەو بردىيەوہ.

خەوى زىنى کردە بيانوو تا ئەوئىش تاوئىک پشوو بەدا. ئەم
 دوو شەوہى دوایى تئير بە چاوى خوئى نەخەوتبوو. لەو شەوہوہ
 کە خوئيان لە دەست جەندرمەکان پزگار کرد، ئيتەر دياکو بريارى
 دا تا گەبشتنەجئى، شەوانە نەخەوئى. خەوى پۆژانە بوئەو هەر
 ساعەتئىكى بە دووان بوو. شەوى رابردوو هئندە هىلاک بوو، تا
 بەرەبەيانى وەنەوزى دان. هەر کە هانا لە خەو هەستا، راکشا و
 خەوت. تا پۆژ گەرم داھات، لەسەر هەست خەوت. بە دەنگى
 هانا لە خەو راپەرا کە هاوارى دلئى بوو. دەيگوت دلەکوئەيەتى.

داوای له هانا کرد پشوو بدا، به هیژ بئ و بیر له هیچ نه کاته وه. ویستی بخه ویته وه، به لام هانا هه مدیسان له شانی کوتا و گوتی، سه ردلی دیشی. خه وه له چاوی دیاکو زرا. هه ستا. هانا ژانی هه بوو. نیگه ران و په شوکا بوو. باوه شی به دیاکو دا کرد و به گویدا چرپاندی «باوه شم بکه، دلّه کوته مه، دلّه راوکیمه، دلّم توونده، سه ردلم ژان ده کا!» هانا له وه شه وه که له وه هه لدری ه گله نهرمه که وه هه لدرانه خوار، سه ردلی دیشا.

ته واوی نه و پروژه دیاکو خه والوو بوو. ماندوو و جارز بوو. به ره به ری ئیواره هه موو شتیک وه رسوورا. دلّه کوته ی هانا زورتر له وه ی به یانی بوو. له سه ر داوای هانا ویستیان پشوویه کی کورت بدن. هانا له سه ر پشت پراکشا. هه ناسه ی سوار ببوو. لرخه لرخه پی کهوت. چنگی له زهوی نا و گژ و گیای رنی. ساتیک دواتر، ئیتر هانا خهوت و دیاکو تا هه نووکه له کوئی کرد.

دیاکو به کو لکردنی هانا، به قه درا هه موو نه و سئ پروژه له میشک و له شدا ماندوو ببوو. چاوی هه لگلو فین. نهیده ویست خه وی لی بکه وئی. هه موو هه ولی نه وه بوو زوو ده رچن و بگه نه جئ. چوو ه ته نیش شیرین، دانیش ت و زینی پراکشاند. جامه دانه که ی به سه ردا دا. ده ستیکی به سه ری شیریندا هیئا. شیرین دلّی پر بوو و له باوه شی باوکیدا گریا. بیده نگ بوو. دوا جار بیده نگ شکاند. ئاهه نگیکی گه رم و هاوړیانه له ده نگیدا بوو. وه ک دوو هاوړی که گری نه یییه کی نیوانیان بترازینی، پرووی له باوکی کرد و پرسى:

«باوکه، هه ر به راست دایکم زیندوو ه؟»

شیوهی دهربرینی وابوو که دیاکو نهیتوانی خو له ولامدانهوهی بدزیتتهوه. دیاکو دهیزانی که ههودای نهینیهکهی پساوه و لهوه زیاتر راگرتنی بیسووده. دهیزانی، ئهگه ر ئیستاش نهبی، دواتر و کاتیک مندالهکانی گهوره بوون، زورجاری دیکه ئه و پرسیارهی لی دهکهنهوه. دهیزانی که رهنگبوو ههرکات باوکیان تهنیا بی، یان دهورووبهریان چۆل بی، یان هه موو کاتیک که ههست به جیی بهتالی دایکیان بکهن، داوا له باوکیان دهکهن دایکیان بو بیئیتتهوه. دیاکو دهیزانی له کاتیکی وههادا دهبی لهگه مندال پاستگو بی. پیویسته مندال درهنگ و زوو، کهم یان زور، پاستی و پاستهقینهکان بزانی، بهلام نهیدهویرا و دهترسا ئهگه ر شتیک بللی ههستی شیرین بو ههتاهاهتایه بریندار بی. ویستی شتیک بللی که هه م پاست بی و هه م ههستی شیرینیشی له بهرچاو بی. له سه ره خو و دلگران ولامی دایهوه.

«نازانم. نا. دلنیا نیم!»

له دهربرینی پیتهکانی کو تاییدا دهنگی گۆرا. دهنگی له رزا. دهنگی زرا. ئیتر چاوهکانی خو راگر نه بوون و فرمیسکیان وه راند. ویستی تووندتر له جاری پیشوو شیرین له ئامیز بگری، بهلام شیرین خو ی راپچله کاند. ههستایه سه ر پی و پی له زهوی چهقاند. له جیی خو یهوه ئاو پرکی دایهوه و قوول له چاوه شینه ده ریا ئاساکانی باوکی راما که شه پۆلی فرمیسکیان تیگه رابوو. دلی پر بوو. کهوته سه ر ته رمی دایکی. له سه ر ته رمی دایکی گریا. گریا و گریا.

شیرین، شینی ده‌گیڤا. شینگڤرائیک که ئاوازی فانی فانی و موور و چه‌مه‌ری^{۱۴} بیری دیاکو ده‌خسته‌وه. شیرین وه‌ها ده‌گریا ده‌تگوت به‌ته‌مایه‌هوت رۆژی تر و تا‌گه‌یاندنی نزاى خۆی بۆ‌هوت‌ه‌وانه‌ی ئاسمان له‌ شینگڤران به‌رده‌وام بئ. له‌ باوه‌ری دیاکو‌دا، شینی شیرین له‌ چه‌شنى ئه‌و شینگڤرانه‌ ده‌چوو که روویان له‌ رۆژ ده‌کرد و سکا‌لایان له‌سه‌ر خوای مه‌رگ بۆ‌خوای رۆژ ده‌نارد. دیاکو له‌ خه‌یاله‌وه‌ چوو و دیسان ئه‌م شینگڤرانه‌ی له‌گه‌ل باوه‌ره‌که‌ی خۆی لیک گریدا. له‌ زه‌ینی ئه‌ودا، ئه‌م شینگڤرانه‌ له‌ شینگڤران بۆ‌مردنی که‌سیک ده‌چوو که له‌ زه‌مانی زوودا له‌ خواوه‌ندی با‌ده‌کرا:

«هۆ خودای با، په‌روه‌ردگار فه‌ی، سوورپینه‌ری هه‌رد، خوای مان و نه‌مان، خوای خولقینه‌ر و مه‌رگ، شین بۆ‌کوچی هانا ده‌گیڤم، بۆ‌کوچی دایکم، بۆ‌خوآژنی ژیانم ده‌گرم، به‌لکوو کوچه‌که‌ی دوا‌بخه‌ی، هۆ خواوه‌ند فه‌ی، ئاای خودای با، وای خودایه، بۆ‌دایکم، بۆ‌هانا ده‌گرم...»^{۱۵}

له‌نه‌کاو بی‌ریکی ترسنو‌کانه‌ زه‌ینی دیاکو‌ی ته‌زاند، بی‌ریکی چه‌په‌ل و ترسناک، بی‌رو‌که‌یه‌کی نه‌فره‌تی! سه‌رنجیکی خسته‌سه‌ر شاله‌که‌ی ژیر ته‌رمی هانا. شاله‌که‌هینده‌دریژ بوو که دیاکو‌وه‌ک پشتویندیکی باریک و دریژ له‌خۆی ده‌به‌ست. دیاکو له‌سه‌ر چنگان به‌ره‌و ته‌رمه‌که‌چوو. ئه‌و شیوه‌رۆیشتنه‌بۆ‌شیرین دیمه‌نیکی ترسناک بوو. شیرین راسا. دوورتر له‌ته‌رمه‌که‌پراوه‌ستا. سه‌رنجیکی ورد و پر له‌ترسی خسته‌سه‌ر باوکی. دیاکو ئاو‌پریکی له‌شیرین دایه‌وه. بۆ‌ساتیک له‌جیی خۆی نه‌بزووت. بیری

ده كرده وه، بېر كړدنه وه په كې قوول. شاله كه ي به سهر هانادا
راخست. به نه وكېكي پر له گريانه وه گوتي:
«كچم باشتره سه يري نه كه ي. پشوو بده. تاوېكي تر وه پري
ده كه وينه وه.»

«من نايه م، ليره ده بم، له لاي دايكم ده بم!» هه نيسكي
ده دان.

«دايكيشت له گه ل خومان ده به ين، به بي نه و بو هيچ كوي
ناروين. هه موومان پي كه وه ده روين.»
شيرين ولا مي نه دايه وه. دياكو جاريكي ديكه ش له به رخويه وه
دووپاته ي كرده وه «هه موومان پي كه وه ده روين.»

بيده نغيه كي قورس زال بوو. ته نانه ت مه ل و
په له وه ره كانيش له چريوه كه وتبوون. دياكو زور هوگري نارامي و
تاريكي و بيده نغي بوو، به لام نه م بيده نغيه هينده قورس بوو
كه نازاري ده دا. نه م بيده نغيه له و بيده نغيانه نه بوو كه مروف
تييدا هه ست به ناسووده يي بكا. پي خوش بوو شتيك بلن،
ده يه ويست بيده نغي بشكيني. ويستي سه ري قسه بكا ته وه،
به لام شيرين رووي وه رگيرابوو و چاوي له سهر يه ك دانابوون.
توزيك هيور ببوه. له م هيوريه دا، شه پولي خه م هه نيسكي پي
ده دا. له گه ل هه ر هه نيسكيك دلي دياكو هه لده قه ندرا.

دياكو نه ژنوي له كوش گرتن. سه ري خسته ناوه ندي دوو
كه لكه نه ژنوي و سه يري شيريني ده كرد كه فرميسي ده وه راند.
شيرين به ره وه ته رمي دايكي گه رايه وه و سه ري كرده سهر سينگي.
تاويك دواتر چاوي له سهر يه ك دانان. نه خه وتبوو، ته نيا پي

خۆش بوو تارمایی دایکی له پێش چاوی نەپەرەوێتەو. شیرین بیری له دوایین ساتەکانی خۆی و دایکی دەکردووە و هەموو ئەو دیمەنەکانی دەهێنایەو پێش چاوی. ئەو دلگران بوو، دلگران برینێکی کاریگەر، کاریگەرتر له هەر زامێک لەسەر دلی بوو. دیاکو هەوڵی دا وردتر بیر بکاتەو. دەیهوێست بەسەر هەستەکانیدا زāl بێ. دەبوو هەرچۆنێک بوو خێرا دەست بەکار بێتەو و پێگایەکی بدۆزێتەو. ئەم بێدەنگییە، ئەم ماتەلبوون و دانێشتنە وەدرەنگی دەخست. کەچی لەگەڵ ئەو هەشدا وەک جادووی لی کرابی له جیبی خۆی نەبزووت. پێی باش بوو لێگەرپی مندالەکان پشووێک بەدەن و ئەویش دەرفەتی هەبێ باشتر بیر بکاتەو.

شیرین چاوی هەلێنابوون. باوکی وەک کەسیکی کلۆل و داماو هاتە پێش چاوی. وەک کەسیک کە خەریکی قورپێوانە. وەک کەسیک کە باری خەمیکی قورسی لەسەر شانە و بەرگەیی ناگرێ. وەک کەسیک کە نازانی چۆن له دوخیکی جەهەننەمی دەرباز بێ و لەو کاتەدا پێویستی بە دەستی یارمەتی بێ. ویستی دەستی باوکی بگرێ، بەلام له جیاتی ئەو سەری کردەو سەر سینگێ دایکی. تووند دەستی دایکی گۆشی.

تاوێک تێپەری. دیاکو لەبەر خۆیەو بۆلاندی «کارەکه زۆر ساکارە، نابێ مل بەدەم. نابێ واز بێنم. دەبێ هەتا زووێ خۆمان بگەییینە شوینیکی. لەو زیاتر هەرچی بە زەینم دەگا، هەمووی هەر بیری پەش و خراپە و بەس. نابێ بە قەسەیی نەفسی خراپ بکەم، نابێ هەلخەلەتیم. ئەو مندالانە چاویان له منە. ئەو ژنە

داماوه کلۆله قهت خوۆشی له خوۆنه دیوهش چاوی له منه. ههه
 نه بئ تهرمه که ی بنیرمه وه زیدی خوۆی و له گوۆرستانیکی
 نیشتیمان، له گوۆرستانیکی ئاوه داندا بنیژری! هه مدیسان وه ک
 سه رکۆنه ی بیرکردنه وه چه وته کانی خوۆی له مه پ ناشتنی تهرمی
 هاوسه ره که ی بکا له به رخۆیه وه برماندی که کوا ئه م دهشت و
 به ندهن و ته لان و چۆله وانیه گوۆرستانیکی وای تی ده بی تهرمی
 هانای تیدا بحاویته وه؟!

به وه دا که پیتی وابوو سه بارهت به ناشتنی تهرمی
 هاوسه ره کی برپاریکی دروستی داوه، ههستی به هیزبوون له
 ناخیدا بوو ژایه وه. ههستی کرد ده توانی باشتر بیر بکاته وه.
 دهستی خسته سه ره سهری شیرین. قامکی به ناو پرچه
 نه رمه کانیدا پراخستن. سه ره شیرین وه ک زینده وه ریکی بچکۆله
 و بی ئازار تینی ده خزانده ناو به ره دهستی دیاکۆوه. له سه ره خوۆ
 پرسى:

«کچم خه وتووی؟»

شیرین سه ره راتله کاند. ولامی باوکی نه دایه وه. ئه وه ده یزانی
 ئه گه ر جاران بووایه، ولامنه دانه وه ی باوکی تووره بوونی به دوا دا
 ده هات، به لام ئه مجاره جیاواز بوو. نه ئه وه هیزی ولامی هه بوو
 و، نه دیاکۆ ده ی توانی وه ک جاران له سه ره ی تووند بی. ئیستا ئیدی
 هه موو شتیک جیاواز بوو، هه موو شتیک.

«باشه کچم، سه ره له سه ره سینگی دایکت هه لگره. وه ره له لای
 خوۆم پشوو بده. نابئ بیلین شه ومان لئ درهنگ بی. ده بی زوو
 وه خوۆ بکهوین و برۆین...»

لهوه زیاتر هیچی نه گوت. ههردووکیان له تهنیشت زین راکشان.

تاوویک دواتر دیاکو چاوی چوونه خه و.

ماوهیه کی کورت دواى ئه وهی دیاکو خه وی لئ که وت، شیرین به دهرفته تی زانی و پیدزکئی خوئی گه یانده وه سه ر ته رمی دایکی. هیشتا نه گه یشتبووه لای ته رمه که که گوئی له ورینه ی باوکی بوو له خه ودا. راجله کی. وه یزانی له گه ل ئه وه یه تی. گه راپیه وه و به ره و زین چوو. تووند دهستی خوشکه بچکولانه که ی راکیشا تا له مه ترسی بیپاریژی. زینی له بن باخه لی باوکی راپچله کاند. دیاکو وه ک له خه ویکی قورس و ناخوش راپانیه راندبی، راجله کا و له جیی خوئی دانیشت و هه ناسه یه کی قوولی هه لکیشا. دهنگی هه ناسه که ی هینده به رز بوو که منداله کان ترسان. دیمه نه که ئه و ساته وه خته ی بیرى منداله کان ده هیئنایه وه که دایکیان بو دوا جار هه ناسه برکیی پی که وتبوو. زیقاندیان.

دیاکو سه ری له گیزه وه ده هات. هه ناسه ی سوار بوو. په شوکاوانه گوتی:

«چی بووه، چی؟! کچم مه ترسن، مه. خه وم دی! شکوور خه ون بوو، خه ون.»

ده ستیکی به سه روچاوی خویدا هیئا و روو له کچه کان وتی:
«کچم مه ترسن، مه. خه ریکه شه ومان به سه ردا دی، با وه ری بکه وین. با پروین...»

چاوی هه لگلوڤین. شیشهی ساعه ته که ی وه رسووړاند و پروو له ئاسمان رایگرت. هیچی نه دی، به لام به شکی خوئی کاتژمیر له هه شتی ئیواره لایدابوو. دهستی برد بو پشتوینده که ی ژیر تهرمه که. تهرمه که ی هه لکیشا و پالی به داره که وه دا. داوای له شیرین کرد دهست به شانیکی دایکییه وه بگری تا نه که وئی. پشتاوپشت له بهردهم تهرمه که دا دانیش. دوو لوی پشتوینه که ی ئه ملولا پی کرد و پروو له شیرین دریژهی دا «ئهمسه راوسه ری پشتوینده که م بده وه.» چهند جاریکی دیکه ش پشتوینده که ی له خوئی و تهرمه که هالاند. له کوئییدا قولفوبه ندیکی قاییمی لیدا و به هه موو هیژی هه ستایه سهر چوکان. پروو له منداله کانی دوا: «دهی گوله کانم، دهی به قوربان. ئه و شمشال و کوله پشتیه م بو بین! به دوامدا وهرن. دهستی یه ک بگرن. مه ترسن. ئیستا ده گه ینی، زورمان نه ماوه، تاویکی تر ده گه ینی!»

پولیک په له وهر له سهر داره که ی ژوورسه ریان هه لفرین. جریوه و شه ققه ی بالیان گوئی که پر ده کرد. شیرین زیقاندی. زین ده لهرزی. که دیتیان باوکیان لیپراوانه داوایان لی ده کا تا به داویدا پرۆن و نه ترسن، هه نگاویان هه ئینا و دهست له دهستی یه کتری به دوا ی دیا کو دا که و تنه ری.

هیشتا چهند شه قاویک دوور نه که وتبوونه وه که زین پرسى چه ندیان ماوه بگه نه جی.

«کچم زورمان نه ماوه. توژیکی، توژیکی تر. تاویکی تر ده گه ینی!»

زین دلخۆش له وه که چیتەر ناچار نابئ له که ژ و کیوان شه و
 رۆژ بکاته وه، خۆی گه یانده نزیك باوکی و پرسى:
 «بابه دایکم بۆ خه وتوو؟»
 «ماندوو کچم، ماندوو بووه!» چاوئکی له شیرین کرد.
 نئوچاوانی تئیک نابوو. دیاکو درئزه ی دا «هه موومان رۆژئیک له
 رۆژان ماندوو ده بین و ده خه وین.»
 کهس له وه زیاتر ههچی نه گوت. زین و شیرین دهستی
 یه کتریان گرتوو و به و کویره رینگایه دا ده رۆیشتن که
 چاوساغه که شیان نه یده زانی به ره و کوئ ده چئ.

به ته نیشته چه ند ته پۆلکئیکدا تئپه رین. خوره ی ئاو
 ده هات. گه یشتنه سه ر جوگه له ئاوئیک که جووتیاری ئه و ناوچه یه
 هه لیان به ستبوو. دیاکو داوای له منداله کان کرد قومقوومه ی
 ئاوه که پر بکه ن و بوخۆشیان تیر ئاو بخۆنه وه. هه روا به پئوه
 چه ند قومئکی له قومقوومه که دا. له گه ل ئاو خواردنه وه سه رنجی
 بۆ لای مانگ چوو. رووناکایی که وته دلئ و له دلّه وه سپاسی

ئاناھیتای کرد. داوای کرد قومقوومه که پر بکه نه وه. به خوئی گوت
«ره نگی ئاوه دانیه ک له م نزیکانه بی!» ههنگاوه کانی خیرتر
کرد. مه چه کی هانای تووند له سهر سینگی خوئی ویک هینا و
سه راولیژ داپه ری. ترووسکاییه ک له دووره وه ده رکه وت. له وبه ری
شاخه کان. له پشت پیچی جادده یه که وه، هیندیک چرا چاویان
داده گرت. به دهنگیکی روون به کچه کانی گوت:

«ئه وه تا کچه کانم! چاو له وبه ر بکه ن! ئیتر ته واو، گه یشتین!
راکه ن کچم، راکه ن گوله کانم، ئه وه گه یشتینی.»

ویرای ئه وه که خیرا ده دوا ههنگاوه کانی شی تووند تر بوون.
ئیتر هانا له سهر کوئی سووکت ده ینواند. تروسکه ی هیوای یارمه تی
وه رگرتن له ئاوه دانیه که دلگه رمی کرد بوون. گه یشتنه سهر جاده.
قیره تاوی کوون و گلی سهر جادده باریک و کوونه که تیکه ل به یه ک
بوون. ریگایه کی هینده پر چال و چۆل بوو که دیاکو دلگرمی
بوو له وه که ئه و جادده یه بچیتته وه سهر ئاوه دانیه ک. له خوئی
پرسی «ئه وه چ ئاوه دانیه که که ئه مه ریگاوبانییه تی؟ بلیی
به هه له نه چوو بیم؟»

دیاکو دلگه رم بوو و کچه کانی هان ده دا تا خیرتر ههنگاو
هه یینن. فره فری ته راکتوری ک له دووره وه هات. خوئی گه یانده
قهراخ جادده که. سهیری کرد له قوولایی ئه و دۆله دا جادده یه کی
پانوبه رینی تر شان به شانی ئه و جادده یه ی ئه وان پییدا
ده رۆیشتن چیا و خه ره نده کانی دریبوو. به خوئی گوت «وادیاره
ئه و جادده یه ی خواره وه ئاوه دانه و ئه مه ی ئیمه لارییه.» به
زه ییندا هات ریگا بگۆری و خو بگه یه ننه جادده که ی خوارووتر،

بەلام ھىچ رېگا و ناوبرېكى نەھاتە پېش چاۋ. بۆيەش ھەر لە جېي خۆي پراۋەستا و ھاۋارى کرد:

«ھۆۋۆي، كاكى تەراكتۆرچى... ھۆۋۆي تەراكتۆرچى، فريامان

بکەون، بە ھانامانەۋە ۋەرن، ھۆۋۆي...»

دەنگى تەراكتۆرەكە دوور كەۋتەۋە. جارېكى ديكەش ھاۋارى کرد. ديسانەكە ھەۋلى خۆي دايەۋە و دەنگى ھەلېنایەۋە. تەراكتۆرەكە لە چاۋان ون بوو. ھەرچەند بە ئەستەم دەنگى تەراكتۆرەكە دەبيسترا، بەلام ئەو لە ھاۋارکردن نەۋەستابوو:

«ھۆۋۆي كاكە، ھۆۋۆي دادە، ھۆۋۆي تەراكتۆرچى، ھۆۋۆي

خەلكى نا، ھانامان بۆ ھېناون، ھانامان بدەن...»

تەنيا چياكان ۋلاميان دايەۋە.

ھەلەشە بوو. تەرمېك بە كۆلەۋە و دەستولاق تېكھالاتوو بۆ دۆزىنەۋەي رېگايەك بەرەۋ جاددەكەي خوارەۋە ۋەخۆكەۋتەۋە. ويستى قەدېرېك لى بدات و بەرەۋ ئەو جاددەيە داپەرېتەخوار كە تراكتۆرەكەي قووت دا، بەلام كەلەبەر و رېگايەكى واى نەدۆزىيەۋە كە بتوانن پېيدا بېرۆنە خوار. مندالەكان سەرلېشىۋاۋانە و بەبى ئەۋەي بزائن باوكيان لە چى دەگەپرې، ھەنگاۋ بە ھەنگاۋ لەگەلى دەھاتن و دەچوون. جارېك دەچوونە سەر لىۋارى جاددەكە و دەگەرەنەۋە و جارېك رادەۋەستان و لە دەۋرووبەريان دەپروانى. دەتگوت سېبەرى دانەپراۋى دياكۆن. دواچار دياكۆ ۋەك لە بېرپارەكەي سارد بوويىتەۋە، لە جېي خۆي پراۋەستا. پېي باش بوو، بەۋ ھىۋايە لە

جییه ک ریگاکان یه ک بگرنه وه، به دهم جادده که و به ره و
رووناکییه که برۆن.

منداله کان هینده دلگه رمبوون که ئیتر پتویستیان به
دهنگدان نه بوو. به دهم ریگاو بیری له خهونه که ی ده کرده وه.
لۆمه ی خۆی کرد «ئه گه هیندهم بیری خراپ و ناخۆش
نه کرد بایه وه، کوا خهوم به وه وه ده بیینی که جهنده رمه پادهستی
ئیرامان ده که نه وه و به بهرچاوی که سوکار و خه لکه وه له
نیوه راستی شاردا له سیداره مان ده ده ن.»

له ناخی دلّه وه ئاره زووی ده کرد هانا وه ک له خه وه که یدا
زیندوو بوو، زیندوو بیتته وه و به پهتی سیداره پییکه نی و گالته ی
به مردن بی.

برپاری دا ئیتر له مه وودوا ئه وه نده ی بۆی ده کری بیری خراپ
نه کاته وه. به خۆی گوت «من که ئیستا خه مناکترین مروی ئه م،
جیهانه م، من که هه ر ئیستا ته رمی هاوسه ره که م له کۆلمه،
هاوسه رییک که بۆ من بارته قای هه موو دنیا گرینگ و
خۆشه ویست بوو. من که نازانم ئه گه ر به سه رهاتی خۆم بۆ هه ر
که سییک بگپرمه وه له ژانی برینه کانم تیده گا یان نا. من که هیچ
که س و هیچ شتیک هاوژان و ئارامی بۆ خه مه کانم نییه، ئیتر
ره شبینیم له چییه؟ ده با له بهر ئه و دوو منداله ش بی، واز له
ره شبینی بیتم و وا له خۆ نه که م که ئه و منداله زه رنه قووتانه ش
لیم بی هیوا بن.»

به ره و پووناکی چراکان هه نگاویان ده نا. ترووسکایی چراکان
جاروبار له پشت گه لای داره کانه وه خویان ده دزییه وه.

هه‌رسیکیان دلخۆش بوون که ده‌گه‌نه‌ ئه‌و چرایانه و یارمه‌تی
 وهرده‌گرن و کوئایی به‌م ریگا دوورودریژه دی.
 زین بۆلاندی که هیژی رۆیشتنی نه‌ماوه. له جیی خۆی
 دانیشت. دیاکو هیچ گلهیی نه‌کرد. به ئارامی تهرمه‌که‌ی دانا و
 دانیشت. له‌و جییه‌وه چراکان دیار نه‌بوون. هه‌ستایه‌ سه‌ر پێ و
 وه‌ک که‌سیکی دوودل له‌سه‌ر به‌ردیك راوه‌ستا. ملی درێژ کرد و
 قیت، له‌سه‌ر نووکی په‌نجه‌ راوه‌ستا. ئه‌ری، چراکان هه‌روا
 بریسکه‌یان ده‌دایه‌وه. چراکان چاویان له‌ ریبواران داده‌گرت.
 چراکان خه‌ون نه‌بوون و رووناکییان ده‌خزانده‌ خه‌ون و خه‌یال
 ره‌شه‌کانه‌وه. تا چراکان ده‌ئایسان، تا چراکان رووناکییان
 ده‌به‌خشی، تینی ژیه‌مۆی هیواش له‌ دلێ ئه‌واندا له‌ هه‌لکشاندان
 بوو.

«کچم، تاویک داده‌نیشین و وه‌رپی ده‌که‌وینه‌وه. ئه‌وه
 ده‌گه‌ینی، وه‌بزانه‌ گه‌یشتین، زۆرمان نه‌ماوه. چراکامان لی
 دیارن.»

«بابه‌ دایکم زیندوووه؟»

ویستی بلێ هینده‌ مه‌پرسه‌، به‌لام هیچی نه‌گوت. بیده‌نگی
 باشترین هه‌لوپستی دیاکو بوو. له‌ خۆی پرسی «چی بکه‌م ئه‌گه‌ر
 بیده‌نگ نه‌بم؟ چی بلیم؟ چیم هه‌یه‌ بۆ گوتن؟ پێیان بلیم دایکتان
 له‌به‌ر هه‌ره‌شه‌ی گیران و ئازار و سیداره‌ به‌ ناچاری ریگای
 هه‌نده‌رانی گرتبه‌ر و له‌و ریگایه‌ دلێ له‌ لیدان که‌وت؟ پێیان
 بلیم دایکتان له‌ ریگای هه‌نده‌ران له‌به‌ر شه‌که‌تی و ماندوویتی،
 له‌ ژیر مه‌ترسیی راده‌ستکردنه‌وه و سیداره‌ و هه‌زار دل‌ه‌راوکیی تر

دلی ٲاوهستا؟ ئاخر بلیم چی؟ بلیم کچه کانم له زیډ و نیشتمانی خوڤان ٲاونراین و دواچار وهک ٲه نابهر له ژیر چه تری یۆ.ئین له تورکیه گیرساینهوه. لهو به قورپی گیراوهش، ته نانهت نه مانتوانی ناوی خوڤان و ئیوهش ئاشکرا بکهین، چونکه ناوه کان کوردی بوون. چونکه له تورکیه به کوردی قسه کردن تاوانه و دهولهت ٲیی وایه زمانی کوردی دوژمنی ولاته که یانه! ئه ری گوله کانم، ٲهنگه ٲیتان سه یر بی و بلین ئاخر چۆن له ولاتیکدا بیست میلیۆن کورد ده ژین و ناتوانن به زمانی خوڤان بدوین و ته نانهت بوین نیه بلین کوردن؟ ئه ری، ئیمهش قهت نه مانتوانی بلین کوردین! چونکه لهو ولاتانهدا که کوردستانیان داگیر کردووه، کوردبوون تاوانباریه. ئه وندی له تورکیه ژیاين، نه مانویرا به کوردی بدوین و به ئیوه مان ده گوت ئه گهر له قوتابخانه، له کۆلان، له دهره وهی مال و له ههرجییه ک که سی نه ناسراوی لی بوو به کوردی نه دوین. ٲیمان ده گوتن ئه گهر لیان ٲرسین خه لکی کوین، نه که ن بلین کوردین! نه لین خه لکی کوردستانی. نا، هیچ نه لیم باشتره. ههر چی بلیم، ههر بیده نگبوونم باشتره.»

زین وهک له بیری چوو بیتهوه که مۆبایله کانیا ن دوا ی ئه وهی له چۆمه که یان دا کوژابوونهوه، داوا ی مۆبایله که ی باوکی کرد. دیاکو بیری خستهوه که مۆبایله که به هیچ هه لئابیتتهوه، به لام بو خافلاندنی بیری زین دهستی به جانتا که دا گیرا و ٲاوپر بانکه که ی له جانتا که ی دهره یتنا. کئ ده زانی، ٲهنگه وه گهر بکه ویتتهوه. ئه م هه وله هیوا یه کی کرمۆلی له دلی زین خزانده. زین له باوکی نزیک بووه و به وردی سه رنجی خسته بووه سه ر قامکه کانی دیاکو که

سیمی مۆبایله که ی له پاوربانکه که ده ژه ند. قامکی له سه ر دوگمه ی پیکردنی مۆبایله که داگرت. نا، هیچ پرووی نه دا. ده نگی سه یاره یه ک له جاده که ی خواره وه هات. به په له خویان گه یانده سه ر لیواری جاده که و هاواریان کرد. چراکانی ترۆمبیله که له دووره وه چاوپرکییان بوو. دیاکو ئارواقاری لی برابوو. بیری کرده وه بریا ئاوریکی کردباوه و چله داریکی گرگرتوو له ریواره کان راه شانده بایه، به لام شه مچه کانیش له ناو ئوی چۆمه که دا خووسابوون و ئیتر هه لئه ده بوون. منداله کانیش وپرای دیاکو له سه ر لیواری جاده که ده نگیان هه لپری و هاواری یارمه تییان ده کرد. له دوایین هاواریاندا، ده نگی شیرین له ده نگی زین و باوکی پروونتر بوو:

«هوی کاکه، هوووی، فریامان که ون، فریای دایکم بکه ون، دایکم...»

دلی به رای نه دا بللی چی به سه ر دایکی هاتوو. ئه وکی گیرا. گریا. ترۆمبیله که دوور که وته وه.

شیرین له جیتی خووی دانیشته. زین باوه شی به سه ریدا کرد و دلی ده دایه وه. دیاکو باوه شی پیدا کردن. چیت نه ی توانی به ر به گریانی بگری. به ئارامی فرمیسکی پرژانه خوار. به لام نا، ئه و بریاری دابوو به هیچ شیوه یه ک نابنی منداله کان فرمیسکی ببینن. لیوی خووی گه ست و هه وللی ده دا گریانه که ی بخواته وه، به لام له و هه وله دا سه رکه وتوو نه بوو.

برینیکی قوول و کاریگه ر که وتبووه سه ر دلی دیاکو. هه سته کرد هیچ ده رماتییک ئه م برینه ی پنی ساریژ نابنی. برینیکی که بنی

شک هه موو ماوهی ژیا نی ئازاری ده دا. ئه و پرسیاره می شکی ده کو لی که ده بی ژیا ن به ژا نیکی هی نده کاری گه ره وه چه نده به ژا ن بی؟ بریا ره که ی خو ی ها ته وه بی ر و گه ش بی نا نه و لا می خو ی دایه وه «هه رچه ندی ژا ن و ئازاری شت هه بی، که چی هی شتاش زو ر شت هه ن که دل گه رمت ده که ن تا له ژیا ن به رده وام بی. ئه ری، راسته من ئه م هه موو خه مه م له کو له، راسته ژیا نم، هه موو دنیا م له ده ست چوو، ئا خر ها نا بو من هه موو دنیا م بوو، هه موو دنیا نا بی ته وه دایکی منداله کانم، به لام سه د هی نده ی دیکه ش خه فه تبا ر بم، نا بی شان بچه می نم و خو بدو ری نم.»

شیرین ده سه ته بچکو له کا نی له لیکی که وا که ی باو کی گری دا و دلخرو شاوانه باوه شی به را نی دا کرد. دیا ربوو به را مبه ر به باو کی هه ستی به دل گرا نی ده کرد. دل گرا ن بوو له وه ی و لا می باو کی نه دا بو وه. ئه و ده یزا نی له ئاسما نی چاره نووسی ئه و دا هه ر تا که ئه سه تی ره یه ک ماوه.

دیا کو ده ستی به سه ری کچه کا نی دا هی نا. به ره و ته رمه که ی ها نا چوو ن و له ته نی شتی دا نی شتن. ده ستی بو شمشاله که ی برده وه. به خو ی وت «ئی ستا گیانی ها نا لی ره و له م ده و روو به را نه. سه یرمان ده کا و به خو ی ده لی، با بز انم دیا کو چو ن ئه و مندالا نه ده پار یژی! ره نگه وه ک جا ران چا وه روانی شمشال و شی عر بی. کئی ده زانی، ره نگه رو چی ها نا له جه سه تی پی ر و پی او چا کی ک، یا ن له شمشال و شتی کی پی رو زدا له دایک بی ته وه!» هه نا سه یه کی هه لکی شا. چا وکی خسته وه سه ر شمشاله که. سی له ی چاوی بری سه کی ده دایه وه. ئه و سه یر کرد نه، زا لبوون و شا ره زا یی له

شمشالژه‌نی لئ ده‌باری. شمشال‌ه‌که‌ی به‌ره‌و مانگ هه‌لئنا و له گه‌رووی شمشال‌ه‌که‌وه سه‌یری مانگی کرد. سه‌ری به‌ردایه‌وه و سووکه‌فوویه‌کی پئدا کرد. هه‌ناسه‌یه‌کی قوولئ هه‌لکئشا. وه‌ک جارن که له هانای ده‌پرسی، هه‌ر به‌و له‌بزه‌وه له مندال‌ه‌کانی پرسى:

«شمشال‌ئیک لئده‌م؟!»

هه‌ردووکیان سه‌ریان له‌قاند.

قامکی له‌سه‌ر چه‌وت کونی شمشال‌ه‌که‌رئیک کردن. ده‌ستی ده‌له‌رزین. به‌لکوو دل‌ه‌خورپه‌که‌ی دامرکئ، هه‌ناسه‌یه‌کی قوولئ ده‌ردا. شمشال‌ه‌که‌ی له‌سه‌ر لایه‌کی لئوی دانا، لئوی له‌ ده‌وری شمشال‌ه‌که‌ خپ کرده‌وه. به‌بئ ئه‌وه‌ی له‌ ده‌ست خوئدا بئ، هه‌ناسه‌یه‌کی تووند، به‌کلپه‌ له‌ لووتی هاته‌ده‌ر. هه‌ناسه‌یه‌ک که زورتر له‌ ناه و ناله‌ ده‌چوو تا بین خواردنه‌وه. ده‌تگوت یه‌که‌مجاریه‌تی شمشال‌ لئ ده‌دا. له‌ چاوه‌ شینه‌ پر له‌ چاوه‌ پروانییه‌کانی به‌رامبه‌ری پروانی. ئه‌وه‌ی له‌و چاوه‌ ئاسمانی و کراوانه‌ ده‌باری، چاوه‌ پروانی له‌ شمشال‌ژه‌نی باوکیان بوو تا دایکیان به‌ ده‌نگی شمشال‌ه‌که‌ی به‌خه‌به‌ر بیئئ. ئه‌رئ، مندال‌ه‌کان به‌و هیوایه‌وه سه‌رنجیان خستبووه سه‌ر قامک و لئوی باوکیان، تا به‌لکوو دایکیان، خواژنی ژیانیان بو بگه‌رئینتته‌وه.

سه‌ری هه‌لپری. له‌ مانگی ده‌روانی. مانگ پر و خه‌رمانه‌ی دابوو. جارئیکی دیکه‌ له‌ دلئدا هانای بو مانگ برده‌وه. خه‌مساردی دلئ به‌ر نه‌ده‌دا. ئه‌گه‌ر جارن بووايه، شمشال‌ه‌که‌ی له‌ ته‌نیشتی‌ک داده‌نا و ئیتر هه‌تا خوئ چه‌زی نه‌کردبایه، که‌س نه‌یده‌توانی

ناچاری بکا شمشال لی بدات. بو ساتیک دهسته ردار بوو. شمشاله که له دهستیدا شل بوو. تهنانهت به زهینیدا هات به منداله کان بللی، نا، ناکرلی و ناتوانم شمشال لی بدهم، به لام ههر که دیتی فرمیسکی هیوا له چاوی ههر دوو کیاندا قه تیس ماوه، لیپراوانه بریاری دا باشتین ناههنگ لی بدا.

جاریکی دیکه قامکه کانی له سهر شمشاله که ریگ خستنه وه. هه ناسه یه کی قول، که چی نا ارامی هه لکیشا. فوو یه کی هیدی، هیورتر له وهی که که س ههستی پی بکا گه رووی دیاکو و شمشاله که ی لیک به ست. چاوی له سهر یه ک دانان. له دللی خویدا جاریکی تر په نای بو خواژنی ئاو برده وه «یا ئانا هیتا، نزی دل، تکایه لیم وه ربگره...» و له چاوتر و و کانتیکدا له ناو دهنگی شمشاله که یدا تووایه وه. چووه ئه و ساتانه ی که هه موو گیانی ده بوو به هه ست و نه ست، ده بووه شمشال و شیعر. دهنگیکی ئارام و سیحراوی له شمشاله که هاته دهر. دهنگیک که له دللیکی برینداره وه هه لده ستا و له دلان ده نیشت. دهنگیک که له کانگای خه میکی قول له وه هه لده قول و ئاوازی چه مری و فانی فانی و لاوکی بیر دینایه وه. دهنگیکی هینده ئه فسووناوی که خه وتووی پی راده په ری و گیانی به بهر بیگیاندا ده کرد.

ویستی له ناو ئه و ناههنگانه ی پیشر بو هانای لیدابوو تایبه تیتیرینیان هه لبریزی، به لام هیچی به زهیندا نه هات. ده تگوت هه موو شتیک له میشکیدا سردراوه ته وه. له شی گهرم داهات بوو. مووی له شی قرژ بیوون. دلویک ئاره قه له لاملیه وه به موره غه ی پشتیدا شوراکه ی به ست و خووشیه خوار. ته زوو یه ک به

سه‌رتاپای له‌شیدا هات. ده‌نگیک وه‌ک ده‌نگی هانا له‌ دلیدا
سه‌برده‌ی خو‌ی و دیاکو‌ی به‌ چه‌یران و لاوک ده‌هونیه‌وه.
ئیتر دیاکو‌ نه‌ خاوه‌نی قامک و قورگ و لیوه‌کانی بوو و نه
خاوه‌نی هه‌ست و هۆش. ئەو ئیتر ئاوازی‌ک بوو له‌ ده‌نگیکی
ئه‌فسووناویدا. مؤسیقایه‌ک بوو که‌ گری له‌ دل به‌رده‌دا و
فرمی‌سکی له‌ چاو ده‌ردینا. نو‌تیک بوو له‌ گه‌ل هانا ده‌دوا و نزایه‌ک
بوو تا گیانی هه‌تاهه‌تایی برژینیه‌وه جه‌سته‌ی هاناوه.
شیرین له‌ جیی خو‌ی وشک ببوو. له‌ دل‌وه گو‌یی له
شمشاله‌که‌ پراگرتبوو. زین سووکه‌ئاوری له‌ تهرمی دایکی
ده‌دانه‌وه.

خه‌وه‌که‌ی هانا، قوول و قورس بوو.

دیاکو‌ تینی له‌ شمشاله‌که‌ کرد و سه‌رله‌نو‌ی له‌ ئاوازی شه‌پۆل
تیته‌لچۆوه و له‌ نیوه‌راستی ئاوازی مه‌م و زیندا بینیکی قوولی
خواردوه‌ه و پاشان ئاوازه‌کانی خه‌ج و سیامه‌ند و شیرین و
فه‌ره‌ادی تیک کردنه‌وه. پیره‌شمشال ئاواز له‌سه‌ر ئاواز ده‌ینالاند
و له‌ دل‌ی خو‌یدا به‌یت و نه‌زیله‌کانی ده‌گووتنه‌وه. دیاکو‌ له
به‌ره‌به‌ری کو‌تایی ئاوازه‌کان به‌ هیوری هاته‌وه سه‌رخۆ.
سه‌رنجیکی خسته‌وه سه‌ر تهرمی هانا و له‌ قوولایی دل‌وه،
دوا‌یین ئاهه‌نگی شمشاله‌که‌ی به‌ پی‌خو‌ری شی‌عری‌ک هونیه‌وه که
وه‌ختی خو‌ی هانا زۆری پێ‌ خو‌ش بوو:

کام خواوه‌ند خواوه‌ندمه‌،

...

ئەوئەتەى كۆچ ھەيە، كۆچ ئەكەم
 ئەوئەتەى گۈر ھەيە، ئەسووتىم
 ئەوئەتەى تىغ ھەيە، قوربانىم
 ئەوئەتەى خاك ھەيە، بى خاكەم
 ئەوئەتەى شاخ ھەيە، مەن تۇر دەمەوئە و
 ئەوئەتەى دار ھەيە، لى ئەدرىم...*

لەگەل دوايىن ھەناسەى سەرى بەردايەوئە. وەك شىتىكى
 بەنرخ شەمشالەكەى لەسەر كۆشى دانا. لەشسووك نەببوو.
 شەمشالەكە نەك ھەر برىنەكانى سارىژ نەكردبوو، بەلكوو
 بەژانترىشى كردبوون. ھەستىار بوو. دەتگوت خوييان بە
 شابرىنىدا كردووئە. دللى پر بوو و فرمىسك لە چاويدا شەپۇليان
 دەدا.

وەك داھۆلىك لەسەر بەردەكە وشك ببوو و دەستى لەسەر
 شەمشالەكە پرووا بوو. بۇ چەند ساتىك لە جىيى خۆى نەبزووت.
 قوول قوول چووبووئە ناخى بىركردنەوئە. ھەستى دەكرد ھىستاش
 وەك پىويست، وەك ئەوئەى بۇخۆى چاوەروانى دەكرد و لە
 ئاست شەمشالەكەيدا بوو، نەيتوانىبوو لە دلئەوئە شەمشال لى بەدا.
 ھەستى بە بارگرانى دەكرد. ھەستى كرد بەرامبەر بە خۆى و
 شەمشالەكەى و تەرمى ھانا و چاوەروانى مندالەكانى كەمتەرخەم

* بەشىك لە رۆمانە شىعەرى خاچ و مار و رۆژمىرى شاعىرى، شىركۆ بىكەس (۱۹۴۰-
 ۲۰۱۳).

بووه. ویزدانی ناره‌حه‌ت بوو. هه‌زی ده‌کرد راشکاوانه دان به‌وه‌دا
 بنی که ده‌یتوانی له‌وه‌ش باشر شمشال لی بدا، به‌لام بوئی لی
 نه‌درا! به‌لام بوئی نه‌لوا، بوئی نه‌هات. به‌لام شمشاله‌که خوئی به
 ده‌سته‌وه نه‌دا و ئاوازه‌کان له‌ گه‌رووی تورا بوون. هه‌ستی کرد
 پیویسته شتیک بلی. شتیک که ئوقره‌ی دلی خوئی و منداله‌کانی
 بی. که چی هیچی بو نه‌گوترا. بوخوشی پیی باش بوو هیچ نه‌لی.
 نه‌وکی پر بوو له‌ قسه. ویستی بلی کچه‌کانم، بریا چه‌ند
 چرکه‌یه‌ک دوا‌ی نه‌وه‌ی دایکتان خه‌وی لی که‌وت نه‌م ئاهه‌نگه‌م
 لی دابایه، به‌لام هه‌ر زوو ولامی خوئی دایه‌وه و له‌ دلی خویدا
 گوتی، «ئاخر کی ده‌توانی دوا‌ی خه‌میکی ئاوا قورس و گران
 شمشال لی بدات؟» نه‌یده‌توانی هیچ بلی. بیشیتوانیایه، زاری
 گویی نه‌ده‌کرد و هیزی دوانی نه‌بوو. ویزدانی به‌ ده‌ست
 ئازاریکه‌وه ده‌ینالاند. ده‌یه‌ویست بلی من تاوانبارم. من لیگه‌رام
 دایکتان بخه‌وی. من نه‌متوانی به‌ر به‌و خه‌وه قورسه بگرم. من
 ئیوه‌م بی دایک کرد، به‌لام نه‌وکی گیرابوو و هیچی بو نه‌گوترا.
 ده‌ست و په‌نجه‌ی له‌گه‌ل لیوی ده‌له‌رزین. دلی پر بوو. ترسا
 نه‌گه‌ر زار بکاته‌وه، نه‌گه‌ر بخوازی بدوی، نه‌گه‌ر بیهه‌وی قورس و
 قاییم قسه‌ی دلی بکا و گریی دلی بکاته‌وه، دیاره نه‌گه‌ر
 هه‌سته‌کانی لیگه‌رابووایه‌ن، به‌شکوو، به‌شکا، به‌شکایه‌کم گریان
 به‌سه‌ریدا زال بی و وه‌ک که‌سیکی لاواز له‌ به‌رده‌م منداله‌کانیدا
 فرمیسک هه‌لوه‌رینی. ئیتر په‌نگبوو تابوی باوکانه‌ی له‌ پیش چاوی
 منداله‌کانیدا برووخنی و قه‌ت وه‌ک خوئی لی نه‌یه‌ته‌وه. بیده‌نگ
 بوو. سه‌ری به‌ردایه‌وه و مستی لیگ گریدان. نه‌ستی‌ری فرمیسک

له چاوه کانی هه لبه ستران. سه ری بهرز کرده وه و وهک له مانگ و مؤسیقا بپارێته وه، سینگى له ناله ئاخیندراوى به هه ناسه یه کى قوول به تال کرد.

له نه کاو وهک ئاوێکى ساردیان به له شدا کردبێ، راجله کى و هه ستایه سه رپێ. هینده خیرا هه ستایه سه رپێ که شماله که له کۆشى به ربووه و له سه ر بهرده که زرینگه ی لێ هه ستا. مندال راجله کین، شانیان کۆ کرده وه و دوور که وتنه وه. ده ترسان. راسان. دیاکو له خویدا نه بوو. وهک که سێک که فێی لێ بێ یان نه خووشیه کى تابهت هرووژمى بو بێنێ و پێنه ی ده کرد. به دهنگێکى گره وه هیندیک شتى گوتن که بوخۆشى نه یده زانى ده لێ چى. دياربوو له شتیک بێزار بوو. له شتیک دلگران بوو. شیرین له دلێ خویدا به خۆى ده گوت، «تۆ بلێى باوکم ئیمانى له رزوک نه بووبێ و هیواى به شمشاله که ی له ده ست نه دابێ؟» دیاکو هه ر که دیتى کچه کانى ترساون، وهک له خه و راپه رێ له و پێنه که وت. له و ئاکاره ی خۆى ژى وان بووه. پرومه تى گه رم و سوور هه لگه پان. به خویدا شکایه وه. هه ستیکى ناخۆش دلێ ده گۆشى. پێى خۆش نه بوو ئاوړ بداته وه و سه یرى منداله کانى بکا. داهاته وه. شمشاله که ی هه لگه رته وه، ماچى کرد و له سه ر سینگى هانای راخست.

ساتیک بیده نگ بوو. وهک له گه ل خۆى به شه ر بێ سه ری راوه شاندى و له دلێ خویدا وتى «ئه مه نفرینه. نفرین و بێزارى ئاوازه کانه له کوردیک که نیشیتمانى خۆى به جیه پێشتووه. ئه رى،

وادياره له تۆلهی ئەم کۆچەدا، چیتەر ئاوازهکان له ههناومدا ناسرهون و به تهمای کۆچن. یا هانا، ههناوم پڕئاواز بکه!»

ديسان سهري راوهشاند و وهک که سیک که تازه له خهویکی قورس راپهرا بۆ له گهڵ خۆی ده دوا «خهريکه تیک ده چم. خهريکه هه موو شتیکم ده بێته ئهوهی هه ر خۆم باوه پرم پێهتی و بهس. باشه ئیسته کوا کاتی ئه و هه موو خه یالکردنهیه؟ باشه ئیتر واز له و هه موو خه یال هه لگرم! ئه ری، وا باشه نه هیلم له وه زیاتر خه یال هه لمبگرێ.»

ئاوړیکی دایه وه. شمشاله که له سه ر سینگى هانا بریسکه ی ده دایه وه. به ره و منداله کانی هات. ده ستی لیک کرده وه و وهک دا هو ئیک له سه ر سه ریان راوه ستا و باوه شی کرده وه. منداله کان خۆیان له باوه شی خزانده. به ده نگیکى روون گوتی:

«کیژی جوان و ئازام، کچه شیرینه کانی بابه، وادياره خه وه که ی دایکتان قورسه و هینده هاسان له و خه وه قۆله رانا په رپړی. دایکتان هیچی نییه، هیچ! پړۆحی دایکتان له هه موو کاتیک زیاتر زیندوو! ته نیا ئه وه نه بۆ به جهسته له خه ویکی خۆش و قوولدايه» و، بۆ هه لخه لاتاندن و دلخۆشکردنی منداله کانی درێژه ی دا «ده بۆ چاره سه ری تایه تی بۆ بکری تا له و خه وه راپه رپړی. به شمشاله که م له گه ل هه موو هیزه کانی سه ر زه وی و ئاسمان دوام، ئه وان ده لێن له و ئاوه دانیه، ده رمانیک هه یه و به و ده رمانه چاره سه ری دیتى ... با پړۆین، با ده ست پى بکه ینه وه و تا شه ومان لى دره نگ نه بووه خۆمان بگه یه نینه ئاوه دانیه که. هااا ها، له پشت ئه و دۆله، له دواى پێچى ئه و

جاده‌یه ده‌گه‌یننِ ئاوا‌ییه‌که. چاو لِن بکه‌ن، چراکان دیارن. با زوو
وه‌رِی بکه‌وین و خو بگه‌یه‌نینه ئه‌وی.»
وه‌ک جاره‌کانی پِشوو تهرمه‌که‌ی له پشتی به‌ست و به
یارمه‌تی شمشاله‌که‌ی هه‌ستایه‌وه سه‌رپِن.

خه‌یال له دیاکو نه‌ده‌گه‌را و له‌گه‌ل هه‌ر هه‌نگاو‌یک قوولتر
له فکروه‌وه ده‌چوو. هه‌ودای خه‌یالی له خه‌یالی‌که‌وه بو خه‌یالی‌کی
تر ده‌پسا. هه‌ر به خه‌یال هه‌موو شتیکی گه‌راندوه‌وه بو ئه‌و
کاتانه‌ی هانا زیندوو بوو و له ده‌وری یه‌کتی بوون و جار‌یکی
دیکه له خه‌یالی‌دا خولیای دیتنی داهاتووی شیرین و زین بوو که
وینه‌ی هانایان تیدا‌بوو.

به‌ره‌به‌ره هه‌نگاوه‌کانی شل ببوون. ماندوو بوو. نه‌یده‌زانی
چه‌نده به ریگادا رویشتون، به‌لام گه‌یشتبوونه قوولایی پِچی‌ک
که له‌ویوه هیچ رووناکیه‌ک به‌دی نه‌ده‌کرا. ویستی پشوویه‌ک
بدا، به‌لام هه‌ر که بیری که‌وته‌وه له‌م چه‌ند کاتژمیره‌دا چه‌ند جار
پشوویان داوه و ترسی ئه‌وه‌ی نه‌وه‌ک شه‌ویان لِن دره‌نگ بِن و
نه‌گه‌نه ئه‌و ئاوه‌دانیه، ژیوانی کرده‌وه و دلگه‌رمتر تیه‌ه‌لچوووه.

ئاو‌ریکی دایه‌وه. له‌به‌ر رووناکی مانگدا رووخساری
په‌شو‌کاوی کچه‌کانی لِن ده‌رکه‌وت و چاوه‌زاری ملوانکه‌کانیان
ده‌دره‌وشایه‌وه. ده‌یزانی ئه‌م رووداوانه باری ده‌روونی ئه‌وانیشی
تیک داوه. هیوایه‌کی به دوکتۆری ده‌رووناس بوو و وایدانا‌بوو
هه‌ر که گه‌یشتنه شو‌ننیک‌ی جیگیر، یارمه‌تی بو مناله‌کانی
وه‌رگری و ده‌رمان و چاره‌سه‌ریکی ده‌رووناسانه‌یان بو بکا. به
خوی وت «زه‌ینی مندال هه‌موو شتیکی وه‌رده‌گری. به‌تاییه‌تی

شیرین، شیرین تۆزیک ته مه نی زیاتره. پتر ده فامی. هه موو شتیکی له بیره. هه موو شتیکی وه ک خۆی ده گپرتته وه. هه ر له راوانانی جه نده رمه کانه وه بگره تا ئەم کاره ساته ی به سه رمان هات، هه مووی، هه ر هه موو پرودا وه کانی له بیر ماون و وه ک خۆیان ده یانگپرتته وه. دلنیا م تا ماوه یه کی دووردریژ ئە وه شی له بیر ده میننی که به سه ر دایکی شی هاتوو ه. ماوه یه کی دوور و دریژ؟ هه هیی؟ من ده لیم ماوه یه کی دوور و دریژ، کی ده لی هه موو ته مه نی نا؟» به زه یی به منداله کاندا هاته وه، پرسى،

«کچم، پشوویه ک بده یین؟»

«نا! زۆرمان ماوه بگه یینه گلۆپه کان؟»

«نا، نا، گۆلی بابەى. زۆرمان نه ماوه، تۆزیک، هه ر تۆزیکى تر

و له دواى ئەو پپچه ده گه یینی.»

هیژی وه به ر خۆی دا. به سه راو لیژی جادده که دا چوونه خوار. دواى چه ند هه نگاو یک گه یشتنه چه قى پپچه که. چونکوو پروناکی مانگه شه و له و شوینەى نه ده دا، له شوینە کانی دیکه تاریکتر بوو. هه یبه تی چیاکان و تاریکی شه و ده ستیان و یک دابوو و شه ویان خۆفناکتر ده نواند. پپچه که هینده تاریک بوو که منداله کان ده ترسان و نه یانده و یست لی تپه رن، به لام دیاکو زال به سه ر ترسدا، دلنیا یی داننی تا به دوایدا برۆن. زین و شیرین ده ستیان به ئەملاولای پانتۆله که ی باوکیان گرتبوو و هه ردووکیان له ته نیشتی ده رۆیشتن. چۆره چۆری جوگه له ناویک به کری ده بیسترا که به لگه بوو بو ئە وه ی ئە و شوینە چه قى ئە و دۆله یه. ئاوی جوگه که به بن ره هۆل و ناو لووله یه کی ئە ستووردا شۆر

ده بۆوه که رېښه گاکه ی له سهر راخرابوو. ترپه ی دلپان تووند تر لپي ده دا. گه لاکانی بهر پپیان له گه ل تر ووکانیان خشپه یان ده هات. له قوولایي پپچه که تپه رین. له گه ل تپه راندنی پپچه که، جادده که ش هه وراز بۆوه. هه ناسه برکپی دیاکو به رزتر ده هاته به رگوئی. له نه کاو شتیک له نزیکیان مراندی و له جپی خوئی ده رپه ری. که له کیوی بوو. هه رسیکیان ترسان. هیئنده ترسان که وپکرا هاواریان لئ هه ستا. دیاکو سه ری هه ردوو کچه کانی به خوئیوه نووساند. ده یانقیژاند و ده له رزین.

«هیئی، هیور کچم، هیئی. هیئی! له سه ره خو بن به قوربان. هیچ نه بوو. رۆیشت، رۆیشت. که له کیوی بوو، که له کیوی بو ترس نابئ به قوربان. ئه وه نییه من له گه لتانم، مه ترسن، مه. هیئی بن هیئی.»

که له کیوی له باوه ری ئه ودا ده کوژرایه وه و ده کرایه قوربانی. به خوئی گوت ده بی ئه مه نیشانه ی شتی باش بی. بزیه کی ساردی به و قسه هات و پپی له سهر وشه ی باش داگرته وه و به ئارامی، به جوړیک که منداله کان گوئیان لئ نه بوو، مینگانندی «باش، بااا.»

زین له ترسان وه ک بوو که له یه ک کپ و بیده نگ پراوه ستا. نه یده توانی بجوولئ. شیرین وه خو هات بۆوه، به لام ده له رزی. له جپی خوئیان وشک ببوون. دیاکو ده ستیکی به سه ریاندا هیئا و داوای کرد به رده وام بن و له گه لی برۆن. شیرین تووند ده ستی زینی گرتوو. ویستی هه نگو وه له لپنپته وه، به لام زین له جپی خوئی نه بزووت.

«بابه ناروات.»

«زین، کچم بۆ نارۆی؟ برۆ زۆرمان نهماوه به قوربان!»

«بابه ده له زرزی.»

«مه ترسه زین، مه ترسه کچم. که له کیوی بوو، هه لات. ئەوه نییه من لێرەم. له گه لتانم. خو که له کیوی بو ئەوه نابێ لێی بترسی!»

زین بۆ ئەوهی هیچ بلن وردەهه نگاوه کانی هه لێنایه وه. چەند خوله کێکی گرت تا گه یشتنه تروویکی سه ریچی جاده ده که. شنه بایه کی فینک له لای رۆژهه لاته وه ده هات. گلۆپه کان روونتر ده رکه وتن. بریاریان دا هه ر له وی و به رامبه ر به گلۆپه کان و له سه ر ته خته به رده کانی سه ر پێچه که که مانگه شه و رووناکێ کرد بۆوه، پشوویه ک بده ن.

منداله کان له سه ر تاشه به ردیک و له قه راغ جاده که دانیشتن. دیاکو ته رمی هانا به کۆله وه پالی به گابه ردیکه وه دا. تۆزیک چۆکی نووشتانده وه، به جوړیک که قورسای ته رمه که ی له گه ل ئەو گابه رده به ش کرد که پالی پێوه دا بوو. تووند مه چه کی گووشی. ده تگوت نیگه رانه له وه ی هانا، وه ک تارماییه ک به ناو گابه رده که ی پشته سه ریدا پۆچۆ. رووناکێ چراکان له و شوینه وه دیار بوون و ده یتوانی به قامک گلۆپه کان ببژیژی. بریاری دا دوا ی ئەو پشووه یه کبێن تا گلۆپه کان رینگا بپرن.

سه یری چراکانی ده کرد. گلۆپه کان له وه که متر بوون که هی گوندیک بن. ته نیا چەند گلۆپیک که له ته نیشت یه کتری بوون وایانده نواند که چرای مایک یان شوینیکێ ئاوه دان بن. له خو ی

پرسی «تۆ بلیی کەس لە لای ئەو گلۆپانە بێ؟ ئەی بۆ ئاسەواری
 ئاوه دانی لێوه دیار نییه؟» دوودل بوو. دەیزانی لەوه زیاتر و ئیتر
 لە دوای ئەو گلۆپانەوه، نە خۆی و نە مندالەکانی هێزی
 روڤشتیان نامی. چاوی لە زین و شیرینی کرد و وهک بۆ
 کەسیکی بیگانه و نامۆ بدوێ، لە گەل خۆی دەدوا «سەیرکە دیاکو،
 ئەوانیش وهک تۆ ماندوون. برسین. خەمبارن. هەیانە و نیانە هەر
 مسقاڵیک هیوایه بهو گلۆپانە و تۆ. پەنگە هیوایه کی ئەوتویان به
 تۆش نەما بێ. نا. هیوایه کیان به شمشالە کەت بوو، ئەویش هیچی
 بۆ نەکردن.»

ئەو هێستاش لە ناخی دلەوه هیوای به سۆزی شمشالە کە ی
 ما بوو. لە دلێ خۆیدا گوتی «کەس وهک شمشالژەنێک لە سۆزی
 شمشال تیناگا، کەس. هەر شمشالژەن دەزانی کە سۆزی شمشال
 چی به روچی ئینسان دەکا!»

سەری هەلبێری. مانگ دەدرهوشایه وه. وهک کەسیکی
 پەژێوان لە شتیکی، ئاهیکی قوولێ هەلکیشا. بیری لەوه کرده وه
 کە ئەگەر جارێکی تر شمشالە کە ی لێ بداتە وه، تەنیا جارێکی
 دیکە، پەنگبوو هانا لە وه خەونه قوورسە پاپه پێ. هەر وا کە سەری
 به رهو مانگ بهرز راگرتبوو، گوێی لە دەنگی زین بوو:
 «بابە دۆعا دە کە ی؟»

بزهیهک خۆی لە لیوانی پەستاوت. ولامی دایه وه «ئەری کچم!
 پارامه وه. نزام بۆ دایکتان، بۆ خۆمان و داها توومان دە کرد.»
 زینیش وهک باوکی سەری هەلێنا. پووناکی مانگ لە سەری
 گلێتە ی چاوه شینه کانی شەبه قی دە دایه وه. شیرین هەر دوو

دهستی له ئەژنۆکانی گرێدابوون و له تهرمی دایکی دهروانی که له نیوان کۆلی باوکی و گابهرده که دا بن ههست و خوست چاوی له سه ر یه ک دانابوون.

«بابه هانا زیندوووه؟»

«زیندوووه کچم، زیندوووه!»

دیاکو ههشتاش چاوی له سه ر مانگ هه لئه گرتبوو. ده تگوت به ئینیک له گه ل مانگ نوێ ده کاته وه یاخود راز و نیازیکه قوول و قورس له گه ل مانگ ده کا. له دلی خویدا گوتی «هانا له ناخماندا، له ههست و بیرماندا زیندوووه.»

تووند دهستی خسته وه سه ر دهسته سارده کانی هانا. وه ک دوو دلدار که سه ر به سه ری یه کترییه وه ده نین، سه ری به سه ری هانا وه نا که له سه ر شانه کانی بوو. له دلدا له گه ل هانا ده دوا. له قوولایی دله وه ئاره زووی ده کرد نه گه ر بو ساتیکه کورتیش بووبی هانا زیندوو بیته وه و پپی گوتبایه، بن تویی چهند تال و قورسه. نه گه ر هانا زیندوو بایه وه، پپی ده گوت نه و چهند کاتژمیره تالترین ساته کانی ژیا نی بووه. ویستی دهنگ هه ئینتی و به دهنگی بهرز داوای گه رانه وه ی لی بکا. پپی خو ش بوو هه رچی له دلیدایه بو هانای بینه سه ر زار و هه تا ده توانی له سه ر تهرمی هاوژینه که ی فرمی سک هه لوه ری نی، به لام له بهر نه وه ی نه وه ک به و دیمه نه منداله کانی ئازار بدا و باری ده روونیان خراپتر بکا، ددانی به جه رگیدا گرت و هیچی نه گوت. پرووی له منداله کان وه رگیپرا و به رامبه ر به گلۆپه کان پرا وه ستا. فرمی سکی گه رم تینی

خزانده سەر پروومەت و ریشی و هەروا لە دڵدا لە گەڵ هانا دەدوا
«هانا، هانای کۆچکردووم، بگه‌رپۆوه، جیگات دیاره.»
بە دەست خۆی نەبوو، چەند جارێک هەنێسکی دان. لە گەڵ
هەنێسکەکان شان و پێلی پاتلەکان. زین لە باوکی نزیک تر بوو
و باوەشی بە قاچەکانی دایکیدا کرد که بە کۆلی باوکیه‌وه شو‌ر
ببوونه‌وه. شیرین که دوورتر له‌وان هەستا‌بووه سەر پێ له‌ دووری
دە‌پروانی. گ‌لۆپه‌کانی دە‌ب‌ژارد:

«یه‌ک، دوو، سێ، چوار، پێنج، شەش، حەوت، بابە بابە،
گ‌لۆپێک کووژاوه. بابە یه‌ کیتیش...»

وه‌ک هه‌والێکی گرینگ و خۆشیان به‌ دیاکو دابێ، د‌لی
گه‌شایه‌وه. قنج راوه‌ستا. هانای له‌سەر کۆلی راست کرده‌وه و
سه‌یری گ‌لۆپه‌کانی کرد. چەند گ‌لۆپێک کووژانه‌وه. له‌ شتیک د‌ل‌نیا
بوو. ئە‌گه‌ر ئە‌و شو‌ینه‌ گون‌دیش نەبێ، ئاوه‌دانه و خه‌لکی لێیه.
دیاره که‌سێک گ‌لۆپه‌کان ده‌کوژنێته‌وه. شیرین به‌ په‌رۆشه‌وه
پرسی،

«بابه‌ ده‌خه‌ون؟»

«په‌نگه‌ کچم، په‌نگه. ده‌بێ هه‌تا زوه‌و خۆمان بگه‌یه‌نینه
ئهو‌ی و یارمه‌تیان لێ وه‌ر‌بگرین. با برۆین...»

ئانیشکە سارد و سڤه‌کانی هانای ماچ کردەوه و هەردوو مەجەکی تووند گووشییەوه و بەرەو ڤووناکییە که بەرڤی کهوتنەوه. چەند سەد میتڤیکیان تڤه‌راند. دیمەنی چەند خانوویە ک لە تەنیشت یە کتری ڤوونتر دەرکەوتن. دیوار و حەسار و حەوشە ی ماله‌کان لە بەر ڤووناکی گلۆڤه‌کاندا دیار بوون. زۆریان نە مابوو و ئە گەر هەروا بەردەوام بووایەن، زوو دە گەیشتنە ماله‌کان، بە لام دیاکۆ وە ک هیچ هڤزیک ی لە لەشدا نە مابن، لاق ی تڤک هالان و تەرم ی هانا لە سەر ڤشتی بو لایە ک خزا. چۆکی شل بوون و بە دەمەوه کهوت. وەها کهوت که منداله‌کان سۆزیان بو ی بزوا. هاتنە لای. قاچی سڤ بوو و ئانیشکی دڤشا. منداله‌کان دلیان ڤر بوو. تەرم ی هانا لە کۆلی ترازای و بە لایە کدا کهوت. خو ی لە تەرمە که کردەوه. بە ئارامی و وە ک شتیک ی هەستیار که نە شلە ژ ی یان شتیک ی ناسک که نە شک ی، تەرمە که ی رڤکویڤک کردەوه و لە

قهراخ جاددهکه رایخست. ملیچچه که ی کردهوه و به پرووخسار و له شیدا دا.

ژانیک له گوژینگی لاقی چزا. قاچی وه رگه رابوو.

دهستی کچه کانی گرت. به شه له شهل چهند هه نگاو یکی هه لینا. ویستی ئه و چهند سهد میتیه ی ماوه له گهل کچه کانی به ره و گلۆپه کان برۆن و یارمه تی له گهل خویان بینن. که چی وه ک گوناحیکی گه وره ی کردبئ، خیرا دهستی منداله کانی به ردا و به له ننگه له ننگ گه رایه وه سهر تهرمه که.

ههستی به تاوانباری ده کرد. ده تگوت تاوانباریکه و دانی به تاوانه که ی خویدا هیناوه و خو ی به شیای سهر کوئه و سزا ده زانی. لۆمه ی عه قلی خو ی کرد و له دل ی خویدا گوتی «ناخ پیای گه مژه، باشه ئه وه عه قله تو هه ته. میشتک کای تیدایه؟ خو نابئ هه رچی به میشتکندا هات یه کجئ بیکه ی. ههر به راست، به راست، ده تهه ویست ژنه که ت به جئ بیلی و برۆی؟ ئه وه نده توژه ریگایه ماوه، که چی ده تهه ویست لی ره، له م چۆله وانیه، له سه ره ئه م ریگایه و به م شه وه تهرمه که ی به جئ بیلی؟ شه رم ناکه ی له و بیره، دانارزی له و کاره؟ کئ ده زانی تا ده چوون و ده گه پرانه وه و یارمه تیتان له گهل خوتان ده هینا - چووزانی ره ننگه ههر یارمه تیشتان نه هینا بایه - چی به سه ره ئه م تهرمه داماره نه ده هات. گیله، ههر تاویک له مه وه به ره بوو که له کیوییه ک له و پیچه لیتان ده رکه وت. له و سئ پوژه دا چهند جار مار هاتۆته سهر ریتان؟ کئ ده زانی هه زار دوویشک و بوونه وه ری دیکه... نا، نا، کاری وا...» به ده نگیکی نه رم له به رخویه وه بۆلاندی «نا، نا، کاری

وا ناکەم. ھەموومان پیکەو دەروین. بەبێ ھانا بۆ ھیچ کوێ نارۆین، تەنانت شەقاویکیش لێی دوور ناکەوینەو، تەنانت بەستەپێھەکیش لە یەکتە دانابڕین.»
پشوو یەکی دیکەیان ھەلگرت.

بێ ئەوێ ھیچ بۆلێ لە تەنیش تەرمەکە دانیش. قاچی دیشا و نەیتوانی ئاسوودە دانیش. لەسەر پشت پراکشا. بە مێشکیدا ھات ھاوار بکا، بەلام وەک لە خەودا مۆتەکە لێیدا بێ نەیتوانی دەنگ ھەلپری. قورگی گیرا و بێدەنگ بوو. زین و شیرین ھاتنە لای و لە تەنیشی دانیشتن. شمشالە زەرەکە لەبەر رووناکێ مانگدا بریقە ی دەدایەو. لە شمشالەکە وپما. وەک کەسێکی تۆبەکار، وەک کەسێکی شەرمیون و شەرمەزار، بۆ ئەوێ بیری شمشالژەنین لە زەینی خۆی دەرباوی، پرووی لە شمشالەکە وەرگیرا. ھەروا بە پراکشانەو مندالەکانی دواند، بە شیوێ ولامدانەو یاندا زانی کە حەزیان لە قسە نەبوو. بێدەنگ بوون. سەریان داخستبوو و لە ژێرەو سەیری ھانایان دەکرد.

سەرنجێکی خستەو سەر شمشالەکە ی. چاوی لە رەشەو دەھاتن. لەشکەری خەو ھێرشێ ھینا و پیلووی چاوی پێ لێک نان. ژانی قاچی راپچلەکاند. لێرپابوو کە ئەو مەودا کورتەش بپوێ و خویان بگەپەننە لای گۆپەکان. وری دیاکو بەرز و بەھیز بوو.

ساتیک بێدەنگ بوو. شەو ھیشتا درەنگ نەبوو، بەلام ئەو دەیزانی وەرزیڕ لە ئاوەدانپەکان لەبەر ماندوویی کاری رۆژانەیان زووتر لە خەلکی تر دەخەون. ویستی تەرمەکە لە کۆل

بنیتهوه و وهړی بکهونهوه، بهلام بهو ههموو ژانهی له قاجیدا
 بوو، نهسته م بوو بتوانی درېژه به ریگا بدا.
 جاریکی دیکه ش بیری لهوه کردهوه که خوژیا دهیتوانی
 ناگریک بکاتهوه. دیاکو باوهپریکی قوولی به هیزی ناگر بوو. پی
 وابوو هیزی ناگریش وپرای سی هیزه که ی تر له سهر زهوی^{۱۶}
 ههمیشه هیزداری زالن و ئیستاش، له م دوخه نهسته مه دا
 هیواخواز بوو هیزی ناگر له فریایان بن و یارمه تیایان بدات. به
 خوئی گوت «نه گهر ئیستا ئاوریکم کردبایه وه، ره نگیوو زووتر
 رزگارمان بایه. شاید که سیک به ره وپیری ناگره که وه هاتبایه.
 به لکوو که سیک له ناوه دانییه که وه ئاوره که ی دیبایه و هیتابایه
 ئیره.» نه گهرچی بیری که وته وه که ههموو شه مچه و
 لایته ره کانیاں دواي نه وهی له چومه که یان دا تهر بوون و له کار
 که وتبوون، که چی هیواپراو نه بوو. دهستی به ناو جانتا که دا
 سووراند. قاپووریک شه مچه و چه رخیکی ده رهینا. چند
 شه مچه ی له قاپووره که خشانند. ته نیا یه کیان گری گرت نه ویش
 هر له جیدا هه لکزا. پته ی له لایته ره که ده دا. چند جاریک
 به دواي یه کدا قامکی ری چه رخنه که خشانند. سوودی نه بوو. وه ک
 دهستی هیلاک بووبن، تاویک پراوه ستا. چاوی لیک نا و له دلوه
 له هیزی گر پارایه وه. هه مدیسان تیهه لچوو. پروونکی گریکی
 بچکوله پرووخساری دیاکووی ده رخت. وه ک مویزه یه کی
 کردبن، شاگه شکه بوو. سه رکه وتووانه سهیری گره که ی ده کرد.
 ویستی دووپاتی بکاته وه، که چی چه رخنه که هه لنه بووه. دیسان
 هه ولی دایه وه. نه مجاره لایته ره که هه لبووه و به لرفه گری ده را.

پووخساری هه‌رسیکیان له یه‌کتری ده‌رکه‌وتن. جاریکی دیکه‌ش چه‌رخه‌که هه‌لبۆوه و به‌ پوونی یه‌کتریان بینیه‌وه. ئیتر دلتیابوون لایته‌ره‌که که‌وتۆته‌وه گه‌ر.

قه‌لاچکه‌یه‌کیان له‌سه‌ر ته‌خته‌به‌ردیکی به‌رزتر دروست کرد. پووش و په‌لاشی بن‌دار و په‌ردوو‌ه‌کان گریان له‌دار و چیلکه‌کانی سه‌ر خۆیان به‌ردا. بلیسه‌ی ئاوره‌که وه‌ک شیریکی شه‌پرانی سه‌ریان ده‌سووراند و پووناکی ئاگره‌که به‌ره‌و پووخساری هه‌رسیکیان په‌لی داویشته. ئه‌وان دلتیابوون که‌ پووناکی ئاوره‌که‌یان له‌ ئاوه‌دانیه‌که‌وه‌ دیاره. دیاکو ده‌یزانی ئاگر له‌م وه‌رزهی سأل و به‌م ئیواره‌دره‌نگه‌ بو‌خه‌لکی ئاوه‌دانی مژده‌یه‌کی خوش‌نیه، به‌لام بو‌ئه‌و ریگایه‌کی باش بوو تا خۆی و منداله‌کانی پی‌پزگاریان بکا. ئیتر هیچ‌شکیکی له‌وه‌نه‌ما که‌ ئاگر هیژی خۆی ده‌نوینی و یارمه‌تیان ده‌دا. له‌سه‌ر به‌رده‌که و هه‌تا گه‌رووی کردی هاواری کرد.

«هۆۆۆی خه‌لکینه، هاوار خه‌لکینه، به‌ هانا‌مانه‌وه‌ وه‌رن، هانا‌مان به‌دن، یارمه‌تی‌مان به‌دن. هۆۆۆی خه‌لکینه، هۆۆۆی...»
داوای له‌ کچه‌کانی کرد ده‌نگ هه‌لینن. ساتیک تیه‌په‌ری. ئاسه‌واریک له‌ که‌س نه‌بوو تا به‌ره‌و‌پیری هاواره‌که‌یان‌وه‌ بی، به‌لام دیاکو بی‌هیوا نه‌بوو و پی‌وابوو دره‌نگ یان زوو که‌سیک له‌لای گلۆپه‌کانه‌وه‌ به‌ هانا‌یان‌وه‌ دی.

ده‌ستیکي به‌ قاچیدا هینا. گو‌یزینگی له‌جی ده‌رچوو‌بوو. ژانیکی قورس له‌ لاقی چزابوو. زین و شیرین له‌سه‌ر

ته خته به رده که دانیشتبوون. شه و هییدی هییدی به ره و دره نگی ده چوو و نه وان هه روا به هیوای هاتنی یارمه تی بوون. دیاکو بیری لای شمشاله که ی بوو. له سه ر دلی ببوو گری و دلی له شمشالزه نینه که ی جاری پیشووی ئاوی نه خوار دبووه. نه و دلیابوو و ده یزانی که ده توانی باشتر شمشال لی بدات. سه رنجیکی خسته وه سه ر ته رمه که. وه ک له گه ل هانا بدوی، ورتاندی «خوزیا شمشاله که م گیانی وه به ر دابایه وه. خوزگه شمشاله که م له و خه وه ی راپه راندبای. بریا شمشالی من، جیی من و توی گوپریاوه. به لام چ بکه م، داری بریا بو که س به ر نادا.» ماندوو و برسی بوون. کوپه کانی خه و نووچکه ده یپردنه وه. دوو چله داری گه وره ی خسته سه ر ئاوره که. ئاگره که خوشر له جارن بلیسه ی لی هه ستا. وه ک بیه وه ی هاوپریه کی زویربووی ئاشت بکاته وه، ده ستیکی هیوری به سه ر شمشاله که دا هیئا. به سه ری په نجه ی زالکی شمشاله که ی خاوین کرده وه. ماچیکی له وینه ی شامارانی سه ر شمشاله که دا. وه ک بوونه وه ریکی نازدار و خو شه ویست بلاوینتته وه، چاوی نووقاند و شمشاله که ی له باوه ش گرت.

شیرین له جیی خو ی هه ستابوو سه رپن. له باوکی ده پروانی که وه ک که سیکی بیمار^{۱۷} هه ناسه ی سوار ببوو و ئاره قه ی ده رده دا. به زه یی به باوکیدا هاته وه. باوه شی به باوکیدا کرد و تاویک له باوه شیدا مایه وه. دیاکو شمشاله که ی له ته نیش خوی دانا و دلی شیرینی دایه وه. شیرین خوی له باوه شی باوکی هیئایه ده ر و له به رامبه ریدا قیت و قنج راوه ستا. زینیش خوی گه یانده

لای شیرین و له تهنیشتی وهستا. دهتگوت داواکارییهکی
 گرینگیان له باوکیان داوایه و ناتوانن بیهیننه گۆ.
 دیاکۆ و مندالّهکانی قوول و پرمانا له یهکتریان پروانی.
 چاوئیکی خستهوه سهر شمشالّهکهی که له تهنیشتی
 راکشابوو. برپاری دا شمشالّ لی بدات. برپاری دا به شمشالّهکهی
 بهلّینی لهگهّل هانا نوئ بکاتهوه. ویستی له ناخی دلّهوه و به
 ههموو باوهپریهوه بههستترین و بهسۆزترین ئاههنگهکانی لی
 بدا. فوویهکی پیداکرد. دهنگیکی ئارام له شمشالّهکههستا.
 حهز و ویستی شمشالّژهنی له ناخی دیاکۆدا وهک ژیلهمۆی بن
 خۆلهمیش تینی له لهش گهپراند. هیدی و هیور، زیاتر و پتر فووی
 به شمشالّهکهدا دهکرد. دهنگیکی ئاسمانی و ئهفسوونوای له
 شمشالّهکههستا. لهگهّل ههر فوویهک قامکهکانیشی وهک
 وردهشهپۆلی گۆلوئیک به سهر پرووخساری شمشالّهکهدا
 دهجوولان. تادههات، قوولتر بینی له شمشالّهکهدهخواردوهوه و
 ههناسهی تووندتری ههلهدمژی و ئاههنگی بهرزتری لیدهدا.
 دهنگی شمشالّهکه وهک دهستی بهسهر بیر و هزریدا گرتبئ،
 هیدی هیدی دیاکۆی سهرمهست کرد.
 دلگهرمتر له ههموو کاتیک شمشالّی لی دهدا. چاوی له
 بلّیسهی ئاگرهکه بریوو. لهبهرخۆیهوه ورتاندی. «یا هانا، هانامان
 بدهن!» سهری بهرز کردهوه و له ئاسمانی پروانی. شمشالّی کرده
 رینگیهک تا نزای خۆی و مندالّهکانی بگهیهنیتته ههوتهوانهی
 هیزهکان:
 «تکایه هانامان بدهنهوه!»

جاریکی تر، تارمایی هانا له پیش چاوی ده رکهوت. تارماییه که له سهر تهرمی هانا پراوه ستا و له وانی ده روانی. دیاکو سهرمه ست بوو و وای ده بیینی که گیان به بهر له شی هانادا کرابووه. هانا پیده که نی. داوای له دیاکو ده کرد ئاهه نگه خه مگینه کان لی نه دا و گشتتری بکا. داوای ده کرد ئاهه نگه گه ش و خویش لی بدات. سووکه بزه یه کی شیرین، لیوی دیاکو و شمشاله که ی لی یک به ست. فوویه کی به هیترت زورتتری خسته ناو گه پری په نجه کانی. ئاهه نگیکی گشتی لی دا. تارمایی هانا له پیش چاوی ده سروکه یه کی حهوت په نگه به دهسته وه بوو و وهک چۆپیکیشیکی شاره زا ده هات و ده چوو.

دیاکو له دلّی خویدا هوئراوه ی مه م و زینی^{۱۸} ده گوته وه و له سهر ریتمی ئه و شیعرانه شمشاله که ی ده ژه ند. ئه و ده نگه ی له شمشاله که ده هاته ده ر، ههر موسیقا نه بوو، ناله و نرای په نگه خواردووی هه زاران ساله ی کورده کان بوو که له ناخی چیاکانی کوردستاندا مابووه و هه نووکه شمشاله که ی دیاکو، لیپرابوو کولی هه زاران ساله ی چیاکانی کوردستان به لای ئه م چیاگه له وه هه لپژی. شمشاله که، چیا و خه ره نده کانی له و ده نگه ئه فسووناوییه پر کردبوو که به گوئی ژه نیاره که دا ده یچرپاند: من میژووی دزراو، من دیرۆکی حاشالیکراو و شاراوهم. من هووری، من هیتی، من میتانی، من گوئی، من ماننا و لوولوم. من سه ککا، من کاردوس، من ماد و ساسانم. منم ئیزه دی، منم یارسان، من زه رده شت و میترا! ^{۱۹}

له گه ل ناوهیټنانی میترا، تارمایی پړوخی هانا وه ک ژایانی به بهردا کرابی، له پېش چاوی دیاکوډا وه خوکهوت و به دهوری ئه و منداله کانددا ده سوورپایه وه. تارماییه که بزه ی خوښی له سهر لیوی بوو و ده سماله ههوت په نگینه که ی ناو دهستی راده وه شاند. شیرین و زین چوو بوونه سهر تهرمه که ی دایکیان و له وپوه له باوکیان ده روانی.

دیاکو به ردوام بوو. هه موو هه ست و نهستی خو ی خستبووه گه ر و هه رچی له توانادا بوو له شمشاله که یدا ده یخسته پروو. شنه بایه ک لویه کی له له چکه که ی سهر پروو خساری هانای لادا. پروو خسار و پرپره ی گواره ی له زیړ و به چاوه زار نه خشاوی هانا له بهر پرووناکی مانگ و بلپسه ی ئاوردا به جوانی ده رکه وتن. ئاور له جهرگی دیاکو به ربوو. دلې کولې. ئازار و خه م و هاوار و بیزاری و گشت هه ز و ئاواته کانی یه کجی له ئه وکیدا گرموله یان به ست. ملی لاره وه بووی راست کرده وه و پر به چاوی سه یری ئه و دیمه نه ی کرد.

دیاکو به ردهوام بوو.

بینی له شمشاله که ی خوارده وه. قورگی هه لمساند و کوټا هه ناسه ی له شمشاله که کرد. ده نگی شمشاله که گوړا، وه ک ده نگی که له گوړستان، وه ک نوټی شمشال بو ناشتنی که سیک، وه ک کوټا ئاوازی شینگیرپی چه مهری و ناشتنی که سیک دوا ی ههوت روژ شینگیران، دوا ی شینی چله ی کوچی، وه ک میلو دبییه کی تاک و ته را، وه ک دوایین ده نگی ئاوازی فانی فانی، وه ک دوایین ده نگی ته مبووری یارسانیک له جیژنی خاوه نکار و

ئاوازېځى خه مگىنى شمشالى ئىزه دىيەكى تە نيا له شاخى شه ننگال
 بۆ مه له ك تاوس^{۲۰}، شمشاله كهى دياكوڭ ره وييه وه. دياكوڭ به هه موو
 تارماييه كه له پيش چاوى دياكوڭ ره وييه وه. دياكوڭ به هه موو
 هيڙى فوويه كى تووندى به شمشاله كه دا كرد. فوويه كى تووند كه
 ده تگوت زريكه كى كرپوه و توفانه. زريكه له شمشاله كه هه ستا.
 زريكه يه ك كه هيماى تووره يى بوو. تووره له وهى كه دلى
 منداله كانى شكاون، تووره بوو له ژيان. تووره بوو له موسيقا و
 له و خه يالهى ناوى نابوو تراويله كى به هه شتى نه ورووپا و
 هه رچى بپوهه هوڭى نه و خه مه قورسه يان. دوا زريكه كى
 شمشاله كه گازنده بوو له عه زر و ئاسمان.

منداله كان ئيتر له راپه رپىنى دايكيان له و خه وه قورسه بى
 هيوا بوون.

شمشال كپ بوو. دياكوڭ ددانى ليك چير كرد بوونه وه. تووند
 شمشاله كهى گوشى و هه تا توانى هاوارى كرد،

«يا هانا، هانامان بده. يا هانا، هانامان بده وه ...»

زين و شيرين باوه شيان به يه كدا كرد.

تارمايى هانا، وه ك تيرپوژى رۆژ، وه ك پوڭچى پاك و بيگه رد،
 به رزبه رز به ره و ئاسمان فرى.

دياكوڭ له تەنیشته هانا راکشا و چاوى له سه ر يه ك دانان. نه و
 ته ماى له خو پريبوو. هاوارى منداله كان له چيا كاندا ده ننگى
 دايه وه و له ئاواييه وه ده بيسترا.

دياكوڭ خه وت.

کۆتایی
٢٧٢٢ کوردی

ژێدهرهكان

١ - به پیتی ئایینی میتراپی، میترا له درزی گابهردیکهوه هاتۆته دهر و دواى گه یاندنی ئایینه کهى له سه ر گۆى زهوى، بۆ ئاسمان به رز بۆته وه و به لینی گه رانه وهى به ریبوارانى داوه.

٢- ناوى یه کهم شا و دامه زریته رى ئیمبراتۆرى ماده کان (٧٠٠ پ.ز) بووه. سه ره رای ئه وهى که پینش ماده کانیش گه لیک ده سه لاتى دیکه له کوردستاندا بوون، لى رۆژمیری کوردی له و ریکه وته وه ده ست پى ده کا و به م پینه سالى ٢٠٢٢ زایینی، به رامبه ره به ٢٧٢٢ کوردی. ده گوترى ماده کان له قوناغى یه که مى ده سه لاتیاندا میتراپی بوون و بۆیه ش دیاکو که یه کهم شای ماده کان بووه به هه لبژاردن بووته شا. له ئایینی میتراپییدا، شا و ده سه لاتدار له لایه ن پیره و پیاوچا کانه وه به هه لبژاردن ده کرى و له راستیدا شا و خه لک له یه کترى جیا و جیاواز نین. پیر و پیاوچا کان له ئایینی میتراپییدا به رزترین ئاستى میتراپین و به مپیه ده بنه یار و یارانى میترا. له بۆیه ش وشه ی پیرشالیار به م شیویه لیک ده درپته وه: پیرشالیار واته شایه ک که له لایه ن پیر یان یارانى پیره وه هه لبژێردراوه. یان، یارسان، واته یارى شا، واته ئه و شایه ی که له لایه ن یارانه وه (هه مان پیر و پیاوچا کانی ئایینی میتراپیه وه) هه لبژێردراون و یارى شا یان ده سه لاتى هه لبژێردراون.

۳ - زین، گراوی مهم بووه که گیرانه‌وه‌یه کی تراژیدی ئه‌ویندارانه‌ی کوردییه. ئه‌حمه‌دی خانی (۱۶۵۱ - ۱۷۰۶) له‌ژیر ناوی مهم و زین - دا به‌ره‌میکه‌ی له‌سه‌ر هۆنیوه‌ته‌وه.

۴ - شیرین، ناوی گراوی فه‌ره‌اد بووه که گیرانه‌وه‌یه کی تراژیدی ئه‌ویندارانه‌ی کوردییه و به‌به‌سه‌ره‌اتی شیرین و فه‌ره‌اد ناسراوه.

۵ - ئانه‌یتا له‌ ئایینی میترایدا خوی ئاوه له‌سه‌ر زه‌وی. ئانه‌یتا هه‌لگری ره‌گه‌زی ژنه و به‌خوژن ئانه‌یتا (هانا) ناسراوه که سه‌رچاوه‌ی ژیانیشه. سه‌رنجیک له‌سه‌ر ناوه‌کانی وه‌ک: ئانه‌اتا، ئانا، ئاننا، هاننا، یۆحاننا، یۆهان و هتد گومانی ئه‌وه‌ی که ئه‌م ناوانه له‌ ناوی ئانه‌یتاوه‌ه‌رگیراین به‌هینز ده‌کا. هانا ده‌کری هه‌ر هه‌مان هاننا یان ئاننا بی که وه‌ک ئاماژه‌ی پندرا ده‌کری ره‌چه‌له‌کی بگه‌رته‌وه سه‌ر ناوی ئانه‌یتای خوژنی ئاو له‌ میترایدا.

۶ - لالش گه‌وره‌ترین و گرینگترین په‌رستگه‌ی ئیزدییه‌کانه. به‌لالشی نوورانیش ناسراوه. لالش له‌ کوردستان، له‌ ناوچه‌ی شیخان هه‌لکه‌وتوووه که ده‌که‌ویته‌ پارێزگای ده‌وک. به‌پینی باوه‌ری ئیزدییه‌کان لالش کۆنترین په‌رستگه‌ی مرۆفایه‌تییه. چونکه ئه‌وان سه‌رچاوه‌ی ئایینی ئیزدی به‌ ئایینی میتراپی ده‌زانن و به‌مپییه‌ پیتانوایه له‌وه‌تی مرۆف هه‌یه، مرۆف له‌م په‌رستگه‌یه له‌ خوا پاراوه‌ته‌وه و ئه‌رکه ئاینیه‌کانی خۆی به‌جی هیناوه. ئیستا که‌ش ئیزدییه‌کانی هه‌موو دنیا بو‌ ئه‌رکی حه‌ج یان پیروژکردنی جیژنه‌کانی خویان سه‌ردانی لالش ده‌که‌ن. له‌ ئایینی ئیزدیدا رۆژ گرینگی تاییه‌تی هه‌یه و گۆمبه‌زی په‌رسته‌گاگان به‌مشپوه‌یه: لوتکه‌ی گۆمبه‌زی په‌رستگه‌کاندا خه‌ره و هیمایه بو‌ خراییی رۆژ. تیشکی خۆر که به‌ به‌رد یان سمیتی قاشکراو به‌ره‌و خواره‌وه هاتوون هیمان بو‌ تیشکی خۆر که ئه‌و تیشکانه‌ش به

سەر چوار سووچدا بلاو دهبهوه که ئەوانیش هێمان بۆ چوار هیزی
سەر زهوی، واتە با، ئاو، خاک و ئاگر.

۷ - چاوه‌زار به هێمایه‌کی میترايی ده‌زاندری. ده‌گوتری که چاوی
میترا شین بووه. به‌شیک له‌و په‌یکه‌ره‌ کۆنانه‌ی دۆزاون‌ته‌وه‌ که هێ
سه‌رده‌مانیکن که خه‌لک باوه‌ریان به میترايی بووه، چاویان شین و
کراویه. چاوی شین ده‌کرئ له‌م په‌یکه‌رانه‌دا هێما بێ بۆ چاوی میترا
و کراویی چاوی شین مه‌به‌ست له‌ ئاگاداربوون و چاودێریکردنی
میترا بێ به‌سه‌ر ژبانی برواداره‌کانیدا. به‌ ئەگه‌ری زۆر ئەم په‌یکه‌رانه،
په‌یکه‌ری پیر و پیاوچاگانی ئایینی میترايی بووبن که به‌ هۆی
پیشه‌وابوونیان له‌ ئایینه‌که‌دا، وه‌ک که‌سی چاوکراوه‌ سه‌یریان کراوه.
چاوکراوه‌ له‌ زمانی کوریدا به‌ واتای که‌سی شاره‌زا، خاوه‌ن ئەزموون
و زانا دی.

۸ - له‌ ئایینی میترايدا، کچ پیرۆزی تابه‌ت به‌ خۆی هه‌یه. به
ئەگه‌ری زۆر ئەم پیرۆزییه‌ بۆ ئەوه‌ بگه‌رێته‌وه‌ که‌ خاوی میترايی ژن
بووه. واته‌ به‌ خواژن ناوی دی. جیي سهرنجه‌ که‌ له‌ زۆربه‌ی
ئایینه‌کانی تردا، پێشه‌وا یان پێغه‌مبه‌ره‌کان پیاو بوون، به‌لام له‌ میترايی
و ئایینه‌کانی پاشماوه‌ی میترايی له‌ کوردستاندا، وه‌ک ئێزدی، یارسان
و کاکه‌یی ژن و کچ جینگه‌ و پینگه‌ی تابه‌تی و پیرۆزیان هه‌یه. بۆ
ویته‌ له‌ ئایینی ئێزیدا کچ به‌رگی تابه‌تی بۆ پێشه‌وا و پیره‌کان
ده‌دووری. کچ هه‌ودای ئەو ۳۶۶ په‌تکانه‌ ده‌هۆنێته‌وه‌ که‌ ژماره‌ی
۳۶۶ بۆ رۆژه‌کانی ساڵ به‌پێی رۆژمێری ئێزدی یان میترايه. له
دوایین ئیواره‌ی ساڵدا ئەو ۳۶۶ په‌تکه‌ به‌ رۆنی زه‌یت ته‌ر ده‌کرین و
ئاگر ده‌درین.

۹ - له ئيران هەر كوردیک داوای مافی ئینسانی و ئازادی بو كورده كان بكا، بهوه تاوانبار ده كری كه دهیههوی بهشیک له ئیران جیا بکاتهوه و بهمپیته تاوانی تهو كهسانه مردنه.

۱۰ - له داوای هاتنه سهر کاری ریزیمی کوماری ئیسلامی ئیران (۱۹۷۹) و به فتوای تایه توللا خومهینی، ریزیمی ئیسلامی ئیران له ژیر فرمانی ئه بولحه سهن بهنی سهدر (۱۹۳۳ - ۲۰۲۱)، سهرو ککوماری تهوکاتی ریزیمی، له ساله کانی ۱۹۸۰ تا ۱۹۸۳ دا شه ریکی خویتاوی و بی بهرامبهری به سهر خه لک و پیشمه رگه کانی کورددا سه پاند. داوای شه ریکی قورسی چهند ساله، به زهبری تانگ و توپ و فرۆکه و به نرخي کوشتن و برینی ههزاران کهسی ریزیمی ئیران رۆژه لاتی کوردستانی داگیر کردهوه. جه نایه ته کانی ریزیمی لهو شویتانهی که پیشمه رگه دهسه لات یان نفووزی هه بوو هینده جه رگبر و زور بوون که ئیستاش له کوردستان وه ک جینۆساید ناویان دی. له وان ده توانین ئاماژه به شه ری سی مانگهی سنه، ره شه کوژی نهغه ده، قارنی و قه لاتان بکه ین. به شیکی زور له ده سته سه ر کراوه کان که تاوانی هاوکاری له گه ل هیزه کوردیه کانیا ن درابوو ه پال، داوای کوشتنیا ن، تهرمه که یان نه ده دایه وه ده ست بنه مال ه که ی و ماوه یه ک دواتر به کریگی راره کانی تهو ریزیمه به بنه مال ه ی کورده کوژ راره کانیا ن راده گه یاند که له جییه کی نه عله تاوا ناشتوو یانن. نه عله تاوا، واته شویتی تهو که سانه ی که نفرینیا ن لی کراوه و ته م ناوه بو ته وه پری بی ریزی و بریندار کردنی ههستی که سانی ئیعدا ملیکراو و خه لکی کورد به گشتی بوو.

۱۱ - ته مبوور یان ته موور لای یارسا ن و ههروه ها شمشا ل و ده ف لای ئیزیدیه کان وه ک دوو ئامیری پیرو ز مامله یان له گه ل ده کری و له بو نه و کو بوونه وه ئایینییه کانیا ندا لی ده درین.

۱۲ - به سهرهاتی ئادهم و حهوا دواى ئايىنى مېترايى كه وتوته سهر زاران، واته له گه‌ل دهر كه وتنى ئه و ئايىنانه‌ى به ئايىنه ئيبراهيميه كان ناسراون. له گه‌ل ئه وهشدا له ئايىنى مېتراييدا بهر له درووستبوونى مرؤف، ته مېوور هه بووه و ههر له و ريگايه شه وه گيان به بهر له شى مرؤفدا كراوه.

۱۳ - كراس گۆرينه وه يان دؤنادؤن: له ئايىنه كانى ئيزدى و يارساندا گيان يان رؤح نامرئ و ههرمانيه. هه موو مرؤفئيك گه دروونه‌ى خواوه ندى تىدايه كه له گه‌ل هه لسو كه وتى باشه و چا كه‌ى مرؤفه كان گه شه ده كه ن و ئه م گيانانه هه تا ۱۰۰۰ جار جهسته ده گۆرن و دوا جار ده گه نه قؤناعى ههرمانى و هه تاهه تايى. ئه م باوه ره له مېتراييشدا هه يه و له ههر دوو ئايىنى ئيزدى و يارساندا وه ك خؤى ماوه توه، ته نيا ناوه كانيان جياوازه، كه له ئايىنى ئيزديدا پنى ده گوتري كراس گۆرينه وه و له ئايىنى يارساندا پنى ده گوتري دؤنادؤن.

۱۴ - موور و چه مەرى شئويه كن له شينگيرانى ژنانى كورد. ده گيرنه وه زه مانى زوو، كاتيك سه رۆك، سه ركرده يان پاله وانئيكى كورد گيانى له ده ست ده دا، رۆژى دواتر له سه ر چيايه ك و روو له خواوه ندى با و رۆژ ئه م ئاهه نگانه يان لى ده دا و ههروه ها ژنانى كورد ۷ رۆژ دواى رووداوه كه شينيان بو مەرگى ئه و كه سه ده گيرا. خواوه ندى با له ناو كورداندا چه ند ناوى هه يه، له وان واى، فهى، وهى. خواوه ندى با خواى خولقېنه ر، خواى هه لسوورپېنه رى زه وى و ههروه ها به خواوه ندى مه رگيش ناوى دى. ئه م چه شنه شينگېرانه له ناوچه كانى باشوورى كوردستان، واته له لؤرستان، ئيلام و كرماشان باوه.

۱۵ - واى، فهى و ئاى، ناوه كانى خواوه ندى با بوون كه به خواى خولقېنه ر و خواى مه رگ ناسېندراوه. هېشتاش پيرۆزى با له

کولتووری کوردیدا وهک خۆی ماوه‌ته‌وه، بۆ وێنه ناوی باکان، یان گه‌لیک په‌ند و ئیدیۆم له‌مه‌ر با و هه‌روه‌ها رۆلی با له کشتوکال و ژیا‌نی مرۆفی کورددا.

۱۶- به پیتی ئایینی میترا‌یی چه‌وت خوا هه‌ن. سینیان له ئاسمان و چواریان له‌سه‌ر زه‌وی. ئه‌و چوار خوا‌یه‌ی سه‌ر زه‌وی، خوا‌ی با، ئا‌و، ئا‌گر و خا‌کن. له ئایینی ئیزیدییه‌کاندا، هه‌روه‌ک له گۆمبه‌زی هیمای ئیزیدییه‌کانیشدا دیا‌ره، باوه‌ر به‌و چوار هیزی سه‌ر زه‌وی وه‌ک خۆی ماوه‌ته‌وه. به پیتی ئایینی ئیزیدی، خوا‌ی گه‌وره ده‌سه‌لاتی به‌سه‌ر ئه‌و چوار هیزه‌ی سه‌ر زه‌ویدا هه‌یه. به گشتی له زمانی کوردیدا دنیا (هه‌لبه‌ت دنیا مه‌به‌ست له گۆی زه‌وییه و تینگه‌یشتنی مرۆفی چه‌ند هه‌زار سا‌ل له‌مه‌وبه‌ر له دنیا هه‌ر گۆی زه‌وی بووه) به‌سه‌ر چوار قورنه‌دا دا‌به‌ش ده‌بی. به ئه‌گه‌ری زۆر ئه‌م تیروانینه‌ گشتیه‌ که ئیستاش له زمانی کوردیدا وه‌ک ئیدیۆمیککی با‌و ماوه‌ته‌وه هه‌ر له باوه‌ری میترا‌یه‌وه به‌جی ما‌بی. بۆ وێنه ده‌لین: له هه‌ر چوار قورنه‌ی دنیاوه خه‌لک هاتنه‌ لالشی پی‌رۆز.

۱۷- بی‌مار وا‌ته نه‌خۆش. له ئایینی میترا‌یدا ما‌ر هیمای هیزه. به ئه‌گه‌ری زۆر وشه‌ی بی‌مار له‌و باوه‌ره‌ ئایینییه‌وه سه‌رچاوه‌ی گر‌تی. وا‌ته که‌سیک که بی-ما‌ره، که‌سیکه که هیزی له‌له‌شدا نییه. له‌شی بی‌هیز و وزه‌یه.

۱۸- مه‌م و زین گێرانه‌وه‌یه‌کی کوردیه‌ که ئه‌حمه‌دی خانی (۱۶۵۱ - ۱۷۰۶) به شیوه‌ی شیعر هۆنیویه‌تییه‌وه.

۱۹- ده‌گوتری ئایینی میترا‌یی له‌سه‌ر ده‌ستی هۆرییه‌کان دا‌نراوه و پاشان به ناو خه‌لکی ئه‌و ناوچه‌یه‌دا بلا‌و بو‌ته‌وه. هه‌ر کام له‌و خه‌لکانه‌ی ناویان هاتووه له کوردستان خاوه‌نی شارستانییه‌تی خۆیان بوون و می‌زۆوی کۆنیی کوردستان له‌سه‌ر ده‌ستی ئه‌و هۆز و خه‌لکانه

بهره‌م هاتوو. سه‌بارت ماده‌کان ده‌گوتری که له قوئانگی یه‌که‌مدا میتراپی و دواتر بوونه زهردهشت. به بروای زۆر لیکۆله‌ر، کوردستان لانکه‌ی هه‌ردوو ئایینی میتراپی و دواتریش زهردهشت بووه.

^{۲۰} - مه‌له‌ک تاوس: شیکردنه‌وه‌ی ئیزدییه‌کان بو و شه‌ی مه‌له‌ک تاوس به‌مشپوهیه که مه‌له‌ک یاخود مالک(خاوه‌ن) + تاو(هه‌تاو) + وس(ئایيسان، داگیرسان). واته که‌سیک که خاوه‌نی هه‌تاوی داگیرساوه. واته خودانی ئاگر، خوی ئاور، خوی رۆژ. به‌ته‌گه‌ری زۆر مه‌به‌ست له میتراپه که له به‌رزترین پله‌ی میتراپیداپه و خوی رۆژه.

Hana (Novella)
Rand Zarei

ISBN
978-91-89439-37-5